

សិស្ស

ដ៏ពិតរបស់

ព្រះយេស៊ូវ
true discipleship

លោកគ្រូ វិលាម មេកដានុល
William MacDonald

**សិស្ស
ដ៏ពិតរបស់
ព្រះយេស៊ូវ**
true discipleship

លោកគ្រូ វិលាម មេកដានុល
William MacDonald

បោះពុម្ពលើកទី១ ឆ្នាំ១៩៦២
បោះពុម្ពជាភាសាខ្មែរក្សសិទ្ធិ ២០១៤
លោកគ្រូ វិលាម មេកដានុល
រក្សាសិទ្ធិគ្រប់បែបយ៉ាង
First printing 1962
This edition in Khmer copyright 2014
William MacDonald
All rights reserved

អ្នកនិពន្ធសៀវភៅ សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនអាចផ្តល់នូវម្ចាស់ដើមនៃសម្រង់សម្តីមួយ
ចំនួននៅក្នុងសៀវភៅនេះបានទៀតទេ។ ប្រសិនបើ គាត់អាចរកឃើញនូវម្ចាស់ដើមនៃសម្រង់សម្តី
ទាំងនោះ យើងនឹងបញ្ជូលទៅក្នុងការបោះពុម្ពលើកក្រោយៗទៀត។ សម្រាប់សម្រង់សម្តីតែមួយ
ឃ្លា គាត់បានដាក់តែឈ្មោះអ្នកនិពន្ធតែប៉ុណ្ណោះ។

ផលិតដោយ៖ សកម្មភាពកម្ពុជា resources@actioncambodia.org
ប្រអប់សំបុត្រលេខ ១១៧៨ រាជធានីភ្នំពេញ, ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

បកប្រែដោយ៖ លោក ផេង វណ្ណៈ, លោកអនុបណ្ឌិត ផេង ភារៈ និងលោក វីល ណាថាន
អ្នកបកប្រែកំណាព្យ៖ លោក ហេង ពិសិដ្ឋ

ពិនិត្យរៀងផ្ទាត់ដោយ៖ លោក ជួប ប៊ុនហាក់, លោក ឈាង ហ្វ៉ា និងលោក វីល ណាថាន
សូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះ៖ លោកស្រី សំ ថាវី, លោកស្រី វិវិនសិន វន្តី, លោកស្រី កង សុគន្ធរ័ត្ន,
កញ្ញា សុគន្ធ ចិន្តាមណី និងលោក ផុន ស្រីអែម

យើងខ្ញុំបានរក្សាអក្ខរាវិទ្ធិនៃសម្រង់ខ្មែរដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរបកប្រែចាស់ឆ្នាំ១៩៥៤,
ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី កែសម្រួលឆ្នាំ២០១៤ (គកស), ព្រះគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន (គខប),
ព្រះគម្ពីរគ្រិស្តយ៉េស៊ូខ្មែរ (គគខ), ក៏ដូចជាអសាធារណនាមមួយចំនួន ប៉ុន្តែសំណេរនៅក្នុងអត្ថបទ
ទាំងមូលយើងខ្ញុំបានខិតខំព្យាយាមគោរពតាមអក្ខរាវិទ្ធិនៃវចនានុក្រមខ្មែររបស់សម្តេចសង្ឃរាជ
ជូន ណាត។

For ordering information please visit:
ប្រសិនបើលោកអ្នកចង់ដាវសៀវភៅនេះ សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ៖
<http://www.cambodianchristianresources.com/truediscipleship/>

បោះពុម្ពលើកទី១ ចំនួន១.០០០ក្បាល គ.ស២០១៤ នៅព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

មាតិកា

បុព្វកថា	៥
សេចក្តីផ្តើម.....	៧
លក្ខខណ្ឌនៃភាពជាសិស្ស.....	១១
ការលះអាល់យអ្វីៗទាំងអស់ចោល	២៥
ឧបសគ្គនៃភាពជាសិស្ស.....	៤៣
សិស្សគឺជាអ្នកមើលខុសត្រូវ.....	៥៥
ភាពឧស្សាហ៍	៦៧
ជំនឿ	៨១
ការអធិស្ឋាន	៩៥
សីកសង្គ្រាម	១១១
អំណាចគ្រប់គ្រងផែនដី.....	១២៣
គ្រីស្ទបរិស័ទ និងអាពាហ៍ពិពាហ៍.....	១៤១
ការលែលកមើលជាមុន.....	១៥១
ស្រមោលនៃការស្លាប់ដោយសារជំនឿ	១៦១
រង្វាន់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ.....	១៦៩
កំណត់យោង	១៧៤

បុព្វកថា

សៀវភៅនេះកើតចេញមកពីការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីស្រង់យកនូវគោលការណ៍សំខាន់ៗនៃភាពជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមកណ្តាតម្កិរសញ្ញាថ្មី។ ប្រហែលជាមានអ្នកខ្លះបានឃើញពីគោលការណ៍ទាំងនេះនៅក្នុងព្រះបន្ទូលជាយូរឆ្នាំមកហើយ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងនេះក្តីយើងខ្ញុំសន្និដ្ឋានថា គោលការណ៍ទាំងនេះហាក់ដូចជាខ្លាំងក្លា ហើយពិបាកអនុវត្តនៅយុគសម័យដ៏ស្មុគស្មាញដែលយើងខ្ញុំកំពុងរស់នៅសព្វថ្ងៃនេះ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាយើងខ្ញុំមិនរើរលំនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

ក្រោយមក យើងខ្ញុំក៏បានជួបយុវជនជាអ្នកជឿមួយក្រុមដែលបានប្តេជ្ញាចិត្តរស់នៅ តាមលក្ខខណ្ឌនៃភាពជាសិស្សរបស់ព្រះសង្គ្រោះ ដោយសារពួកគេជឿថា លក្ខខណ្ឌទាំងនោះមិនគ្រាន់តែមានប្រយោជន៍យ៉ាងក្រៃលែងដល់យើងប៉ុណ្ណោះនោះទេ ប៉ុន្តែវាថែមទាំងជាផ្លូវតែមួយគត់ដែលយើងអាចផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សលោកទាំងអស់បាន។

យើងខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា យើងខ្ញុំអាចនិពន្ធសៀវភៅនេះបាន ដោយសារតែមានយុវជនទាំងនោះជាជំនួយ តាមរយៈគំរូដ៏រស់ រវើករបស់ពួកគេទាក់ទងនឹងសេចក្តីពិតដែលមានបញ្ជាក់នៅក្នុង សៀវភៅនេះ។

ទោះបីសេចក្តីពិតទាំងនេះខ្ពស់ហួសពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន របស់យើងខ្ញុំក៏ដោយ ក៏យើងខ្ញុំនៅតែចង់បង្រៀនសេចក្តីពិតទាំងនេះ ទុកដូចជាអ្វីដែលយើងខ្ញុំចង់ប្រព្រឹត្តតាមដែរ។

— លោក វិលាម មេកដានុល
(William MacDonald)

សេចក្តីផ្តើម

ផ្លូវដែលមនុស្សអាចឈានទៅដល់ភាពជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធដ៏ពិត បាន ចាប់ផ្តើមនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់នោះកើតជាថ្មី។ ផ្លូវនោះ អាចចាប់ផ្តើមបាន នៅពេលដែលបុគ្គលម្នាក់បានព្រឹត្តិការណ៍ដូច ខាងក្រោម៖

- នៅពេលដែលគាត់ទទួលស្គាល់ថា ខ្លួនមានបាប បាន រង្វេងបាត់ ខ្វាក់ងងឹតសូន្យសុង ហើយនៅអាក្រាតចំពោះ ព្រះជាម្ចាស់។
- នៅពេលដែលគាត់បានទទួលស្គាល់ថា គាត់មិនអាច សង្គ្រោះខ្លួនឯងដោយសារចរិតល្អ ឬអំពើល្អរបស់គាត់ បានឡើយ។
- នៅពេលដែលគាត់ជឿថា ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទបាន សុគតជំនួសគាត់នៅលើឈើឆ្កាង។
- នៅពេល ដែលគាត់បានសម្រេចចិត្តយ៉ាងច្បាស់លាស់ ដោយជឿថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទពិតជាព្រះអម្ចាស់ ហើយ ជាព្រះសង្គ្រោះតែមួយអង្គគត់របស់គាត់។

ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងប៉ុន្មានមុននេះ គឺជារបៀបដែលមនុស្សម្នាក់ អាចក្លាយទៅជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ការបញ្ជាក់សេចក្តីទាំងនេះជាមុន គឺជាការសំខាន់ណាស់ ពីព្រោះមនុស្សជាច្រើនគិតថា ការក្លាយជា គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺគ្រាន់តែអាស្រ័យទៅលើការរស់នៅបែបជាគ្រីស្ទបរិស័ទប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែតាមពិតមិនដូច្នោះទេ! ជាដំបូង លោកអ្នកត្រូវ តែក្លាយទៅជាគ្រីស្ទបរិស័ទជាមុនសិន មុននឹងលោកអ្នកអាចរស់ នៅបែបជាគ្រីស្ទបរិស័ទបាន។

ជីវិតនៃភាពជាសិស្សដែលបានរៀបរាប់ជូនក្នុងទំព័របន្តបន្ទាប់ គឺ ជាជីវិតអធិធម្មជាតិមួយ។ យើងគ្មានអំណាចអាចរស់នៅបែបនោះ ដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់បានទេ។ យើងត្រូវការអំណាចដែលមកពីព្រះ ជាម្ចាស់។ មានតែនៅពេលដែលយើងបានកើតជាថ្មីតែប៉ុណ្ណោះ ទើប អាចឲ្យយើងទទួលអំណាច ហើយរស់នៅស្របតាមសេចក្តីបង្រៀន របស់ព្រះយេស៊ូវបាន។

មុននឹងលោកអ្នកអានបន្តទៅមុខទៀត សូមសួរខ្លួនឯងជា មុនសិនថា៖ «តើខ្ញុំបានកើតជាថ្មីហើយឬនៅ? តើខ្ញុំបានក្លាយជា បុត្រាបុត្រីរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយសារជំនឿនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ហើយឬនៅ?»

ប្រសិនបើលោកអ្នកមិនទាន់ទេ ចូរទទួលទ្រង់ធ្វើជាព្រះអម្ចាស់

និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់លោកអ្នកឥឡូវនេះចុះ។ បន្ទាប់មក
ប្តេជ្ញាចិត្តនឹងស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់នូវគ្រប់ការទាំងអស់ដែលទ្រង់បាន
បង្គាប់បញ្ជាមក ទោះបីជាការនោះទាមទារឲ្យលោកអ្នកលះបង់
យ៉ាងណាក៏ដោយ។

លក្ខខណ្ឌនៃ ភាពជាសិស្ស

ភាពជាគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ពិត គឺជាការប្តូរផ្តាច់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងអស់ពីកាយពីចិត្ត។

ព្រះសង្គ្រោះមិនមែនរកអស់បុរសស្រ្តីទាំងឡាយណាដែលនឹង ថ្វាយពេលទំនេរនាពេលល្ងាចរបស់ពួកគេ ឬក៏ថ្ងៃចុងសប្តាហ៍របស់ ពួកគេ ឬក៏អំឡុងឆ្នាំនៃការចូលនិវត្តន៍របស់ពួកគេនោះទេ តែទ្រង់ ស្វែងរកអស់អ្នកទាំងឡាយណាដែលនឹងយកទ្រង់ជាអាទិភាពចម្បង នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេវិញ។

សព្វថ្ងៃនេះទ្រង់នៅតែបន្តស្វែងរកដូចជាកាលដែលទ្រង់ធ្លាប់បានស្វែង រកជាយូរមកហើយនោះដែរ ទ្រង់មិនមែនរកហ្វូងមនុស្ស ដែលអណ្តែតត្រ- សៃតតគគោលដៅនៅក្នុងការដើរតាមគន្លងរបស់ទ្រង់នោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់រក អស់បុគ្គលទាំងឡាយណា ដែលមានភក្តីភាពជាអមតៈចំពោះទ្រង់ ហើយ

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ភក្ដីភាពនោះកើតមានឡើងនៅពេលដែលបុគ្គលទាំងនោះទទួលស្គាល់ថា ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលបានត្រៀមខ្លួនដើម្បី ដើរតាមគន្លងនៃការលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង។ គន្លងនោះទ្រង់បានដើរមុនពួក គេរួចជាស្រេចហើយ។

— លោក អេស. អេ. អ៊ែវិន ហាប់គីនស៍
(H. A. Evan Hopkins)⁹

ការឆ្លើយតបដ៏ត្រឹមត្រូវទៅនឹងយញ្ញបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើ ភ្នំលូណាដ៏ក្បាលមានតែមួយគត់គឺ យើងត្រូវចុះចូលចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ទាំងស្រុងដោយឥតលក្ខខណ្ឌ។ ការថ្វាយព្រលឹង ជីវិត និងគ្រប់ទាំង អស់របស់យើងដល់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាផ្លូវតែមួយគត់ដែលយើងអាច ឆ្លើយតបចំពោះសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យក្រៃលែងរបស់ទ្រង់បាន។

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបានទាមទារយ៉ាងតឹងរ៉ឹងលើពួកអ្នកដែល នឹងក្លាយទៅជាសិស្សរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមនុស្សគ្រប់គ្នាក្នុងសម័យដ៏ ហុំហានាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ស្ទើរតែមើលរំលងលើការទាមទារទាំង អស់នោះបាត់ទៅហើយ។ ជារឿយៗយើងច្រឡំដោយស្មានថា ការ ធ្វើជាគ្រីស្ទបរិស័ទគឺដូចជាការត់គេចពីស្ថាននរក ហើយធានាថានឹង បានទៅស្ថានសួគ៌។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងគិតថា គ្រីស្ទបរិស័ទ

មានសិទ្ធិធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាមចិត្ត ដើម្បីធ្វើឲ្យជីវិតសប្បាយរីករាយ។
យើងបានដឹងហើយថា មានខគម្ពីរតឹងរ៉ឹងមួយចំនួនស្តីពីភាពជា
សិស្សនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ប៉ុន្តែយើងមានការលំបាកណាស់ក្នុងការធ្វើ
ឲ្យខគម្ពីរទាំងនោះស្របទៅនឹងគំនិតរបស់យើងដែលគិតថា ជីវិតជា
គ្រីស្ទបរិស័ទគួរមានលក្ខណៈល្អបែបនេះ ឬបែបនោះ។

យើងព្រមទទួលយកការពិតដែលថា ពួកទាហានហ៊ានប្តូរជីវិត
របស់ពួកគេដោយបុព្វហេតុស្នេហាជាតិ ហើយយើងមិនគិតថាវាជា
រឿងចម្លែកនោះទេ ដែលពួកអ្នកកាន់លទ្ធិកុម្មុយនីស្ត (Communists)
ឬពួកអ្នកកាន់សាសនាអ៊ីស្លាម ហ៊ានប្តូរជីវិតរបស់ពួកគេដោយសារ
ហេតុផលនយោបាយ ឬសាសនារបស់ពួកគេនោះ។ ប៉ុន្តែបើថា ជីវិត
គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែទទួលរងនូវភាពវេទនានោះ ស្តាប់ទៅហាក់បីដូច
ជាមិនទំនង ហើយពិបាកនឹងយល់។

ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបាន បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់លាស់ហើយពីលក្ខខណ្ឌនៃភាពជាសិស្សរបស់ ទ្រង់។ វាមិនគួរនឹងពិបាកយល់សោះ ប្រសិនបើយើងព្រមទទួល ស្គាល់នូវអត្ថន័យជាក់ស្តែងនៃខគម្ពីរទាំងនោះ។ ខាងក្រោមនេះគឺជា លក្ខខណ្ឌនៃភាពជាសិស្សដូចដែលព្រះសង្គ្រោះរបស់មនុស្សលោក បានចែងទុកមក៖

**សិស្សដ៏ពិតត្រូវមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំក្រៃលែង
ចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ**

«បើអ្នកណាមកដង្ហែ ដោយមិនស្អប់ខ្ពើមពុកម្តាយ ប្រពន្ធកូន បង ប្អូនប្រុសស្រី និងសូម្បីតែជីវិតរបស់ខ្លួនទេ អ្នកនោះមិនអាចធ្វើ ជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានឡើយ» (លូកា ១៤:២៦ គបខ)។ នេះមិន មែនមានន័យថា យើងត្រូវតែមានសម្លាប់ ឬបំណងអាក្រក់ចំពោះ ញាតិសន្តានរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែមានន័យថា សេចក្តីស្រឡាញ់ របស់យើងចំពោះព្រះគ្រីស្ទគឺធំក្រៃលែង ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់ ចំពោះញាតិសន្តានមិនអាចប្រៀបស្មើនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែល យើងមានចំពោះទ្រង់បានឡើយ។ តាមពិតឃ្លាដែលពិបាកជាងគេ នៅក្នុងខគម្ពីរនេះគឺ៖ «សូម្បីតែជីវិតរបស់ខ្លួន»។ ការស្រឡាញ់ខ្លួន

ឯងគឺជាឧបសគ្គមួយដ៏មុតស្រួចជាងគេក្នុងការធ្វើជាសិស្សរបស់
ទ្រង់។ ដរាបណាយើងមិនសុខចិត្តប្រគល់ជីវិតរបស់យើងដើម្បីទ្រង់
ទេ នោះយើងក៏មិនទាន់រស់នៅតាមរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះ
ហឫទ័យនៅឡើយ។

សិស្សដ៏ពិតត្រូវតែ

លះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង

«បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ នោះត្រូវឲ្យលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯងចោល
ចេញ ហើយផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួន...» (ម៉ាថាយ ១៦:២៤)។ ការលះកាត់
ចិត្តខ្លួនឯងមិនមែនមានន័យថា ត្រូវប្រព្រឹត្តដូចតាបសនោះទេ។ ការ
ធ្វើដូចជាតាបសមានន័យថា ការតមអាហារមួយចំនួន តមនូវការ
សប្បាយរីករាយ ឬការលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងៗ។ ផ្ទុយទៅវិញ
ការលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯងនោះមានន័យថា យើងត្រូវចុះចូលយ៉ាង
ពេញលេញចំពោះការយកព្រះគ្រីស្ទធ្វើជាម្ចាស់ ហើយខ្លួនឯងមិន
មានសិទ្ធិអំណាចអ្វីទាល់តែសោះ នោះមានន័យថា ខ្លួនឯងដាក់រាជ្យ
ថ្វាយទ្រង់។ ការលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯងមានបញ្ជាក់នៅក្នុងសម្រង់សម្តី
របស់លោក ហែនរី ម៉ារធីន (Henry Martyn)៖ «ឱ! ព្រះជាម្ចាស់អើយ
សូមកុំឲ្យទូលបង្គំមានឆន្ទៈដែលកើតចេញដោយខ្លួនឯង ឬក៏ចាត់

ទុកសុភមង្គលពិតរបស់ខ្លួន ដោយការពឹងផ្អែកទៅលើស្ថានភាព
ខាងសាច់ឈាមទូលបង្គំនោះឡើយ ទោះបីវាស្ថិតនៅក្នុងកម្រិត
ដ៏តូចយ៉ាងណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែសូមឲ្យទាំងអស់កើតមានឡើងដោយ
អនុលោមទៅតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់វិញ»។

ព្រះអម្ចាស់ខ្ញុំរុងរឿងអស្ចារ្យ ទ្រង់ឱបក្រសោបក្នុងព្រះហត្ថ
ឆន្ទៈនៃខ្ញុំគឺអង្គក្សត្រា អំណរគ្រប់គ្រាបានបម្រើទ្រង់។

— លោក អេស. ជី. ស៊ី. ម៉ូល
(H. G. C. Moule)

សិស្សដ៏ពិតត្រូវតែជ្រើសយក ឈើឆ្កាងដោយចេតនា

«បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ នោះត្រូវឲ្យលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯងចោល
ចេញ ហើយផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួន...» (ម៉ាថាយ ១៦:២៤)។ ឈើឆ្កាង
មិននឹងពិការភាពខាងផ្លូវកាយ ឬក៏ការឈឺចាប់ខាងផ្លូវចិត្តនោះទេ
ព្រោះបញ្ហាទាំងនេះវាកើតមានជាធម្មតាចំពោះមនុស្សគ្រប់ៗរូបទៅ
ហើយ។ ផ្លូវនៃឈើឆ្កាងគឺជាគន្លងមួយដែលយើងត្រូវជ្រើសរើសដើរ
ដោយចេតនា គឺដូចដែលលោក ស៊ី. អេ. ខូតស៍ (C. A. Coates)

បានលើកឡើងថា «ផ្លូវនៃឈើឆ្កាង គឺជាគន្លងមួយដែលលោកីយ៍ បានគិតថា ជាគន្លងនៃសេចក្តីអាប័យស និងសេចក្តីបន្ទោស»។ ឈើឆ្កាងតំណាងពី ភាពអាម៉ាស់ ការបៀតបៀន និងការធ្វើទុក្ខទោស ដែលលោកីយ៍បានផ្ទុកលើព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយ ដែលលោកីយ៍នឹងផ្ទុកលើអស់អ្នកទាំងឡាយណាដែលសម្រេចចិត្ត ក្រោកឈរ ប្រឆាំងនឹងទំនោរដែលនៅជុំវិញពួកគេ។ យើងអាចគេច ពីភាពអាម៉ាស់នៃឈើឆ្កាងបានយ៉ាងងាយ ដោយគ្រាន់តែត្រាប់តាម របៀបនៃលោកីយ៍។

**សិស្សដ៏ពិតត្រូវតែចំណាយជីវិត
ដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ**

«បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ នោះត្រូវឲ្យលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯងចោល ចេញ ហើយផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួនមកតាមខ្ញុំចុះ» (ម៉ាថាយ ១៦:២៤)។ ដើម្បីឲ្យយើងយល់ពីអត្ថន័យពីសេចក្តីទាំងនេះមានន័យយ៉ាង ដូចម្តេច គឺយើងគ្រាន់តែត្រូវសួរខ្លួនឯងថា «តើជីវិតរស់នៅរបស់ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានលក្ខណៈបែបណា?» ជីវិតរស់នៅរបស់ ទ្រង់មានលក្ខណៈពេញដោយ ការស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ការរស់នៅក្នុងអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ការបម្រើមនុស្សដទៃដោយមិនមានភាពអាត្មានិយម ព្រមទាំងចេះអត់ធ្មត់ និងការស៊ូប្រឈមមុខចំពោះសេចក្តីអាក្រក់ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ មានភាពឆេះឆ្អល ចេះចំណាយប្រាក់កាស និងពេលវេលាបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដឹងខ្នាត ស្លូតបូត ហើយសប្បុរស និងស្មោះត្រង់ ព្រមទាំងមានភក្តីភាព (កាឡាទី ៥:២២-២៣)។ ដើម្បីធ្វើជាសិស្សរបស់ទ្រង់យើងត្រូវតែដើរឲ្យដូចជាទ្រង់បានដើរដែរ។ យើងត្រូវតែបង្ហាញផលផ្លែដូចជាព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១៥:៨)។

**សិស្សដ៏ពិតត្រូវមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ភ្ញៀវភ្លា
ចំពោះអ្នកដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ**

«គេនឹងដឹងថា អ្នករាល់គ្នាជាសិស្សរបស់ខ្ញុំដោយសារសេចក្តីនេះឯង គឺដោយអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក» (យ៉ូហាន ១៣:៣៥)។ នេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលចាត់ទុកអ្នកដទៃប្រសើរជាងខ្លួនឯង។ ហើយនេះក៏ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្របបាំងអំពើបាបជាអនេកអន្ត (១ពេត្រុស ៤:៨)។ សេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះតែងតែអត់ធ្មត់ ហើយសប្បុរស ក៏មិនចេះអួតខ្លួន ហើយមិនមានចិត្តធំផង មិនដែលប្រព្រឹត្តបែបមិនគួរសម មិនដែលរកប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន មិនរហ័សខឹង និងមិនដែល

មានគំនិតអាក្រក់ទេ គឺគ្របបាំងទាំងអស់ ទ្រាំទ្រទាំងអស់ ជឿទាំងអស់ សង្ឃឹមទាំងអស់ (១កូរិនថូស ១៣:៤-៧)។ ប្រសិនបើគ្មានក្តីស្រឡាញ់បែបនេះទេ ភាពជាសិស្សច្បាស់ជាគ្មានប្រយោជន៍ ហើយបដិសេធខ្លួនឯងចោលទេ ដោយគ្រាន់តែទៅតាមបញ្ញត្តិរបស់សាសនាតែប៉ុណ្ណោះ។

**សិស្សដ៏ពិតត្រូវតែបន្តរស់នៅក្នុង
ព្រះបន្ទូលទ្រង់ដោយមិនរាថយ**

«...បើអ្នករាល់គ្នានៅជាប់ក្នុងពាក្យខ្ញុំ នោះអ្នករាល់គ្នាជាសិស្សខ្ញុំមែន» (យ៉ូហាន ៨:៣១)។ ការធ្វើជាសិស្សដ៏ពិតតម្រូវឲ្យបុគ្គលនោះបន្តរស់នៅក្នុងភាពជាសិស្សជាដរាប។ ការចាប់ផ្តើមធ្វើជាសិស្សល្អគឺងាយស្រួលទេ ប្រៀបបានដូចជាអណ្តាតភ្លើងកាំជ្រួចដែលបានផ្ទុះបែកផ្តាភ្លើងយ៉ាងស្អាត រួចក៏រលាយបាត់ទៅវិញមួយរំពេច។ ប៉ុន្តែការសាកល្បងជាក់ស្តែង ដើម្បីឲ្យដឹងថា បុគ្គលម្នាក់បានក្លាយជាសិស្សដ៏ពិត គឺគាត់ត្រូវស៊ូទ្រាំរហូតដល់ទីបំផុត។ បុគ្គលណាដែលបានដាក់ដៃកាន់នង្គ័លហើយដាក់មើលទៅក្រោយគឺមិនស័ក្តិសមទៅនឹងនគរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ (លូកា ៩:៦២)។ ការស្តាប់បង្គាប់តាមបទគម្ពីរតែម្តងម្កាលនោះមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ។ ព្រះគ្រីស្ទសព្វព្រះ

ហឫទ័យឲ្យអ្នកដែលចង់ដើរតាមទ្រង់ ស្តាប់បង្គាប់ឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួនដោយ
មិនប្រឆាំង ឬសង្ស័យអ្វីឡើយ។

សូមកុំឲ្យខ្ញុំ បែរចេញពីទ្រង់ ដងនង្គ័លជន់ ដោយទឹកនេត្រា
កណ្តៀរវិនាស ច្រែសចាប់យ៉ាងណា សូមទ្រង់រក្សា កុំឲ្យបែកបែរ។

— មិនស្គាល់អ្នកនិពន្ធ

សិស្សដ៏ពិតត្រូវតែលះអាល័យអ្វីៗ ទាំងអស់ដើម្បីតាមទ្រង់

«ដូច្នោះ អស់អ្នកណានៃអ្នករាល់គ្នាដែលមិនលះអាល័យពី
របស់ទ្រព្យខ្លួនទាំងអស់នោះនឹងធ្វើជាសិស្សខ្ញុំមិនបានទេ» (លូកា
១៤:៣៣)។ មនុស្សភាគច្រើនគិតថា លក្ខខណ្ឌនៃភាពជាសិស្ស
របស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងខគម្ពីរមួយនេះពិបាកអនុវត្តជាងគេ។ តាមពិត
មានមនុស្សជាច្រើនមិនសូវចូលចិត្តខគម្ពីរនេះនោះទេ។ អ្នកទេវវិទូ
អាចបង្កើតលេសបានជាងមួយពាន់ហេតុផលដែលថា ខគម្ពីរនេះ
មិនមែនមានន័យថា ត្រូវលះអាល័យពីរបស់ទ្រព្យខ្លួនទាំងអស់
នោះទេ ប៉ុន្តែយើងដែលជាសិស្សសាមញ្ញៗងាយនឹងទទួលយក
ខគម្ពីរនេះ ហើយទទួលស្គាល់ថា ព្រះគ្រីស្ទជ្រាបពីអ្វីដែលទ្រង់បាន

មានបន្ទូល។ តើការលះអាសវ័យពីរបស់ទ្រព្យខ្លួនទាំងអស់មានន័យយ៉ាងដូចម្តេច? នេះមានន័យថា សិស្សរបស់ទ្រង់ត្រូវលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិនចាំបាច់របស់ខ្លួនទាំងអស់ចោល ដើម្បីយកវាមកប្រើប្រាស់ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ។ បុគ្គលណាដែលលះបង់គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ចោល នោះមិនមែនមានន័យថា គាត់ចំណាយពេលដោយឥតប្រយោជន៍នោះទេ។ គាត់នៅតែខំប្រឹងធ្វើការ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការចាំបាច់នាពេលបច្ចុប្បន្នរបស់គ្រួសារគាត់ និងខ្លួនគាត់ផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែ ចាប់តាំងពីគាត់បានមានចិត្តឆេះឆ្ងល ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយពីព្រះគ្រីស្ទមក គាត់បានដាក់ចិត្តដាក់កាយទាំងស្រុងក្នុងការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ខ្ពស់ជាងការផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការបច្ចុប្បន្នរបស់គាត់ទៅទៀត ហើយបានធ្វើអនាគតទាំងស្រុងនឹងព្រះជាម្ចាស់តែម្តង។ នៅក្នុងការស្វែងរកនគរ និងសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះជាម្ចាស់ជាចម្បង គាត់ជឿថា គាត់នឹងមិនចេះខ្វះម្ហូបអាហារ និងសំលៀកបំពាក់សោះឡើយ។ គាត់មិនសុខចិត្តក្តោបលុយរបស់គាត់ស្របពេលដែលគាត់ដឹងថា មានមនុស្សដែលត្រូវការដំណឹងល្អជាច្រើនកំពុងតែវិនាស។ គាត់មិនចង់ខ្លះខ្លាយជីវិតរបស់គាត់ដោយការបង្កើតទ្រព្យសម្បត្តិដែលនឹងធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អារក្ស នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមកយកពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់នោះឡើយ។ គាត់

ចង់ស្តាប់តាមសេចក្តីបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលទាស់នឹងការ
ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកនៅលើផែនដីនេះ។ គាត់បានឯកភាពនឹង
សម្តីរបស់លោក ដេវីឌ លីវីងស្តុន (David Livingstone) ទាក់ទង
នឹងការលះអាល់យអ្វីៗទាំងអស់ចោលថា «ខ្ញុំសោកស្តាយណាស់
ដែលខ្ញុំគ្មានអ្វីសេសសល់ថ្វាយទៅទ្រង់ទៀត»។

សេចក្តីទាំងនេះ គឺជាលក្ខខណ្ឌទាំងប្រាំពីរយ៉ាងនៃភាពជាសិស្ស
របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ លក្ខខណ្ឌទាំងប្រាំពីរនេះមានភាពច្បាស់លាស់
ហើយក៏មិនមានមន្ទិលសង្ស័យអ្វីនោះដែរ។ ពិតប្រាកដណាស់
យើងបានដាក់ទោសខ្លួនឯងថាជាអ្នកបម្រើដែលគ្មានបានផលចំ-
ណេញ ដោយសារយើងមិនបានអនុវត្តតាមលក្ខខណ្ឌទាំងនេះបាន
ទាំងស្រុង។ ប៉ុន្តែ តើសេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវបង្ហាញជា
រឿងរហូតដោយសារការបរាជ័យនៃប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឬ? តើវា
មិនមែនជាការពិតទេឬអីដែលថា សារលិខិតតែងតែធំជាងអ្នកនាំ
សារនោះ? តើវាមិនមែនជាការត្រឹមត្រូវទេឬអីដែលថា ព្រះជាម្ចាស់
ទ្រង់ពិតត្រង់ ហើយមនុស្សគ្រប់ៗគ្នាគឺជាអ្នកភូតករ? តើយើងមិនគួរ
និយាយឲ្យដូចអ្វីដែលអ្នកជឿជំនាន់មុនលើកឡើងថា «សូមឲ្យព្រះ
ហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេច ទោះបើខ្ញុំត្រូវវិនាសក៏ដោយ» ទេឬអី?

ស្របពេលដែលយើងសារភាពពីការបរាជ័យកន្លងមករបស់

យើង នោះចូរឲ្យយើងហ៊ានប្រឈមមុខនឹងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ចំពោះយើង ហើយសូមឲ្យយើងទាំងអស់គ្នាព្យាយាមធ្វើជាសិស្សដ៏
ពិតប្រាកដរបស់ព្រះអម្ចាស់ដ៏រុងរឿងនៃយើងចាប់ពីពេលនេះតទៅ។

ឱ! ម្ចាស់ខ្ញុំអើយនាំខ្ញុំទៅទ្វារទ្រង់ផង
ខ្ញុំត្រៀមគ្រាប់ត្រងចោះត្រចៀកសាជាថ្មី
សូមចងខ្ញុំឲ្យជាប់នូវចំណងសេរី
ស៊ីទ្រាំឃ្នាតខ្ចីនឿយហត់ស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់។

— លោក អេស. ជី. ស៊ី. ម៉ូល
(H. G. C. Moule)

ជំពូកទី២

ការលះអាលីយអ្វីៗ ទាំងអស់ចោល

«ដូច្នោះអស់អ្នកទាំងឡាយណានៃអ្នករាល់គ្នាដែលមិនលះអាលីយ
ពីរបស់ទ្រព្យទាំងអស់នោះនឹងធ្វើជាសិស្សខ្ញុំមិនបានទេ»

(លូកា ១៤:៣៣)។

ដើម្បីធ្វើជាសិស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបាន យើងត្រូវតែលះ
អាលីយអ្វីៗទាំងអស់ចោល។ នេះហើយគឺជាអត្ថន័យដ៏ច្បាស់លាស់
នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះសង្គ្រោះ។ ទោះបីជាយើងបដិសេធចំពោះការ
ទាមទារដែលយើងគិតថា ហួសហេតុយ៉ាងណាក៏ដោយ ឬក៏បះបោរ
ប្រឆាំងនឹងច្បាប់នេះដែលយើងយល់ថា ជាច្បាប់ល្ងង់ខ្លៅ ហើយជា
ច្បាប់ដែលមិនអាចធ្វើបានយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការទាមទារនេះនៅ
តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទ្រង់ពិតជាចង់មានន័យតាម
ពាក្យដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលមែន។

យើងត្រូវតែទទួលយកការពិតដែលមិនអាចបត់បែនទាំងនេះ
ជាមុនសិន៖

- ព្រះយេស៊ូវមិនមែនគ្រាន់តែគ្រាស់ហៅមនុស្សមួយចំនួន
ចេញពីអ្នកបម្រើព័ន្ធកិច្ចរបស់ទ្រង់នោះទេ តែទ្រង់បាន
គ្រាស់ហៅ៖ «អស់អ្នកទាំងឡាយ...»។
- ទ្រង់មិនបានមានបន្ទូលថា យើងគ្រាន់តែត្រូវមានឆន្ទៈព្រម
លះអាល័យអ្វីៗទាំងអស់ចោលនោះទេ តែទ្រង់បានមាន
បន្ទូលថា៖ «អស់អ្នកទាំងឡាយណានៃអ្នករាល់គ្នាដែល
មិនលះអាល័យ...»។
- ទ្រង់មិនបានមានបន្ទូលថា យើងគ្រាន់តែត្រូវលះអាល័យ
ផ្នែកណាមួយនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងចោលនោះទេ តែ
ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ «អស់អ្នកទាំងឡាយណានៃអ្នក
រាល់គ្នាដែលមិនលះអាល័យពីរបស់ទ្រព្យទាំងអស់...»។
- ទ្រង់មិនបានមានបន្ទូលថា បុគ្គលណាដែលមិនព្រមលះ-
បង់ទ្រព្យសម្បត្តិអាចនឹងធ្វើជាសិស្សតូចទាបម្នាក់របស់
ទ្រង់បាននោះទេ តែព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា៖ អ្នក
នោះ «នឹងធ្វើជាសិស្សខ្ញុំមិនបានទេ»។

តាមពិត យើងមិនគួរភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះការទាមទារដ៏ជាក់លាក់នេះទេ ព្រោះវាមិនមែនជាសំណូមពរយ៉ាងជាក់លាក់តែមួយគត់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរឯណា!

តើព្រះយេស៊ូវមិនបានមានបន្ទូលទេឬអីថា៖ «កុំឲ្យប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ទុកសំរាប់ខ្លួននៅផែនដីជាកន្លែងដែលមានកន្លាតនឹងច្រើនស៊ីបំផ្លាញ ហើយចោរទំលុះប្លន់នោះឡើយ ត្រូវប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ទុកសំរាប់ខ្លួន នៅស្ថានសួគ៌វិញ ដែលជាកន្លែងគ្មានកន្លាត ឬច្រើនស៊ីបំផ្លាញឡើយ ក៏គ្មានចោរទំលុះ ឬប្លន់ផង» (ម៉ាថាយ ៦:១៩-២០)?

ដូចដែលលោក ចន វេស្លី (John Wesley) បានមានប្រសាសន៍ត្រង់ៗថា៖ «ព្រះជាម្ចាស់របស់យើងបានហាមឃាត់ចំពោះការប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកនៅលើផែនដីនេះយ៉ាងច្បាស់លាស់ដូចដែលទ្រង់បានហាមចំពោះការជិតក្បត់ និងការធ្វើឃាតយ៉ាងដូច្នោះដែរ»។

តើព្រះយេស៊ូវមិនបានមានបន្ទូលទេឬអីថា៖ «លក់របស់ដែលអ្នករាល់គ្នាមានទាំងប៉ុន្មាន ហើយចែកឲ្យទៅជាទានចុះ» (លូកា ១២:៣៣)? តើទ្រង់មិនបានប្រាប់នាម៉ឺនក្មេងដែលជាអ្នកមានទេឬអីថា៖ «...លក់របស់ទ្រព្យអ្នកទាំងប៉ុន្មានចែកទានឲ្យដល់ពួកអ្នកក្រីក្រទៅ នោះអ្នកនឹងមានទ្រព្យសម្បត្តិនៅលើស្ថានសួគ៌វិញ រួចមកតាមខ្ញុំចុះ» (លូកា ១៨:២២)?

ប្រសិនបើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងចំណុចនេះមិនមានន័យ ក្រុងៗយ៉ាងដូច្នោះ នោះ តើទ្រង់ចង់មានន័យយ៉ាងម៉េចវិញ?

តើវាមិនពិតទេឬអីចំពោះអ្នកជឿទាំងអស់នៃក្រុមជំនុំដំបូងដែល ពួកគេបាន «...លក់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងរបស់គេទាំងប៉ុន្មាន ចែកដល់ គ្នាតាមដែលគ្រប់គ្នាត្រូវការ» (កិច្ចការ ២:៤៥)? តើការដែលពួក បរិសុទ្ធជាច្រើនរបស់ព្រះជាម្ចាស់នាឆ្នាំកន្លងទៅបានលះបង់អ្វីៗទាំង អស់ចោល ដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវ នោះមិនមែនជាការពិតទេឬអី?

លោក អែនច្វីនី នូវីស ហ្គ្រូវស៍ (Anthony Norris Groves) និង ភរិយារបស់គាត់ជាបេសកជនក្នុងចំណោមបេសកជនដំបូងនៅទី ក្រុង បាដាដ (Baghdad) បានសម្រេចចិត្តថា «ពួកគេត្រូវតែបញ្ឈប់ ការប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកនៅលើផែនដី ហើយគួរតែសុខចិត្តលះ- បង់ប្រាក់ចំណូលដ៏ច្រើនទាំងអស់នោះថ្វាយចំពោះព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់»។^១ យើងអាចមើលឃើញពីជំនឿស៊ីបរបស់លោក ហ្គ្រូវស៍ (Groves) នៅក្នុងកូនសៀវភៅរបស់គាត់ដែលមានចំណងជើងថា *Christian Devotedness*។^២

លោក ស៊ី. ធី. ស្តឺដ (C. T. Studd) បានសម្រេចចិត្តប្រគល់ ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មហាសាលរបស់គាត់ទាំងអស់ថ្វាយដល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមកយកឱកាសមាសដែលនៅខាងមុខគាត់ ដើម្បីធ្វើអ្វីដែល

នាម៉ឺនក្មេងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរមិនព្រមធ្វើ។ វាគឺជាការស្តាប់បង្គាប់ដ៏សាមញ្ញតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។^៣

បន្ទាប់ពីបានថ្វាយលុយរាប់លានដុល្លារទៅដល់ព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះជាម្ចាស់គាត់បានទុកប្រាក់បម្រុងដែលមានចំនួនប្រមាណជា ៤០០,០០០ដុល្លារសម្រាប់ប្រពន្ធរបស់គាត់។ នាងក៏មិនឲ្យចាញ់ស្វាមីរបស់នាងដែរ ដូច្នោះនាងបានសួរថា «បង! តើព្រះជាម្ចាស់បានប្រាប់នាម៉ឺនក្មេងឲ្យធ្វើយ៉ាងម៉េច?»

គាត់បានឆ្លើយឡើងថា «លក់អ្វីៗទាំងអស់»។

ប្រពន្ធបានតបថា «បើអញ្ចឹង ចាប់ពីថ្ងៃនេះទៅយើងនឹងចាប់ផ្តើមស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យពេញទី»។

ហើយពួកគេក៏បានប្រគល់ប្រាក់ទាំងអស់នោះទៅឲ្យក្រុមបេសកកម្មគ្រីស្ទបរិស័ទ។

គំនិតនៃភក្តីភាពដូចគ្នានេះបានដាស់សតិលោក ជីម អេលាត (Jim Elliot)។ គាត់បានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់ថា៖

ឱ! ព្រះវរបិតាអើយ សូមឲ្យទូលបង្គំចុះខ្សោយ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំអាចបេក្ខចេញពីការឱបក្រសោបរបស់ទូលបង្គំទៅលើអ្វីៗទាំងអស់ដែលជារបស់បណ្តោះអាសន្ននេះទៅ។ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមឲ្យទូលបង្គំចំពឹងកណ្តាប់

ដៃដីកានតឹង ចំពោះជីវិតរបស់ទូលបង្គំ កេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ទូលបង្គំ និងទ្រព្យ-
សម្បត្តិរបស់ទូលបង្គំនេះចុះ ហើយថែមទាំងឲ្យទូលបង្គំលះបង់ចោលនូវ
ចិត្តចង់មានចង់បានរបស់ឥតប្រយោជន៍ទាំងនេះផង។ ម្តងហើយម្តងទៀត
ទូលបង្គំបានលះបង់ការចាប់កាន់លើអ្វីដែលទូលបង្គំចង់បានចោល ប៉ុន្តែ
ទូលបង្គំបានចាប់វាមកវិញដោយចិត្តចង់មានចង់បានជាខ្លាំង ហើយស្មាន
ថា វាក្មេងគ្រោះថ្នាក់ បើគ្រាន់តែស្នាបអង្កែល។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញនោះ ឱ!
ព្រះវរបិតាអើយ សូមលាត់ដៃរបស់ទូលបង្គំ ដើម្បីទទួលដែកគោលនៃភ្នំ
លលាជ័ក្សាលដូចដែលព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានលាត ដើម្បីឲ្យការ
លះបង់នេះនាំឲ្យទូលបង្គំបានរួច ហើយលែងជាប់ចំណងនេះទៀត។ ទ្រង់
មានព្រះតម្រិះថា នគរស្ថានសួគ៌ និងភាពដែលស្មើនឹងព្រះជាម្ចាស់នោះ
មិនមែនជាអ្វីដែលទ្រង់ត្រូវកាន់ខ្ជាប់នោះឡើយ។ ដូច្នេះ សូមឲ្យទូលបង្គំបាន
លាតដៃរបស់ទូលបង្គំដែលកាន់ក្តាប់នោះចេញទៅ។^៤

ចិត្តដែលមិនចេះជឿរបស់យើងប្រាប់យើងថា យើងមិនអាច
ធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រង់ៗនោះបានទេ។ ប្រសិនបើ
យើងបានលះអាស់យអ្វីៗទាំងអស់ចោល នោះយើងនឹងដាច់ពោះ
ស្លាប់ជាមិនខាននោះឡើយ។ មិនដឹងទេឬអីថា យើងត្រូវតែផ្គត់ផ្គង់
អនាគតរបស់យើងផ្ទាល់ និងអនាគតរបស់មនុស្សដែលយើងស្រ-

ឡាញ់នោះ? ប្រសិនបើគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់បានលះអាស័យអ្វីៗ
ទាំងអស់ចោលហើយ ចុះតើអ្នកណានឹងផ្គត់ផ្គង់ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុដល់
ព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅ? ហើយប្រសិនបើមិនមានគ្រីស្ទបរិស័ទ
មួយចំនួនដែលមានស្តុកស្តម្ភទេនោះ ចុះតើធ្វើដូចម្តេចទើបដំណឹងល្អ
នឹងអាចទៅដល់មនុស្សថ្នាក់ខ្ពស់ទាំងអស់នោះបាន? ដូច្នេះពួកគេ
បានឲ្យជាលេសជាច្រើន ដើម្បីបដិសេធពីអត្ថន័យដើមរបស់ព្រះ
អម្ចាស់យេស៊ូវត្រង់ខគម្ពីរនេះ។

ធាតុពិតត្រង់នោះគឺថា ការស្តាប់បង្គាប់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់ គឺជាការឆ្លាតវៃ និងសមហេតុផលបំផុតក្នុងជីវិត ហើយ
អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមនោះនឹងទទួលបានអំណរដ៏អស្ចារ្យក្រៃ-
លែង។ សួររដ្ឋាល់នៃបទគម្ពីរ និងបទពិសោធន៍មនុស្សផ្សេងទៀត
បានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញថា គ្មាននរណាម្នាក់ដែលពលីសម្រាប់
ព្រះគ្រីស្ទ ហើយជួបនឹងការខ្វះខាតនោះទេ។ នៅពេលដែលបុគ្គល
ណាម្នាក់ស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ នោះទ្រង់នឹងថែរក្សាអ្នកនោះ។

បុគ្គលដែលលះអាល់យអ្វីៗទាំងអស់ចោល ដើម្បីដើរតាមព្រះ គ្រីស្ទមិនមែនសំដៅលើអ្នកក្រខ្យត់ដែលមិនធ្វើការអ្វីសោះ ហើយ រំពឹងទៅលើគ្រីស្ទបរិស័ទនៅជុំវិញគាត់ដើម្បីទទួលការឧបត្ថម្ភនោះ ទេ ប៉ុន្តែ៖

- គាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលខំប្រឹងធ្វើការ។ គាត់ធ្វើការយ៉ាង ខុស្សាហ៍ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការបច្ចុប្បន្នរបស់គាត់ និង តម្រូវការរបស់គ្រួសារគាត់។
- គាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលចេះសន្សំសំចៃ។ គាត់រស់នៅ ដោយមិនសូវចំណាយប្រាក់ច្រើនតាមដែលគាត់អាចធ្វើ បាន ដើម្បីឲ្យគាត់អាចថ្វាយអ្វីៗទាំងអស់ដែលលើសពី តម្រូវការរបស់គាត់ដល់ព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះអម្ចាស់។
- គាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលចេះគិតគូរវែងឆ្ងាយពីអនាគត។ ជំនួសឲ្យការប្រមែប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិនៅលើផែនដីនេះ គាត់ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទុកនៅស្ថានសួគ៌វិញ។
- គាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលជឿទុកចិត្តទៅលើព្រះជាម្ចាស់ ពីអនាគតរបស់គាត់។ គាត់សុខចិត្តថ្វាយអ្វីៗដែលល្អជាង គេរបស់គាត់ទៅឯព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទជំនួសការទុកអ្វីៗ ដែលល្អជាងគេរបស់គាត់នោះសម្រាប់ភាពងាយស្រួល

នៅពេលចាស់ជរា ពីព្រោះគាត់ជឿទុកចិត្តទៅលើទ្រង់ពី
អនាគតរបស់គាត់។ គាត់ជឿថា ប្រសិនបើគាត់ស្វែងរក
នគរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជា
ចម្បងលើសអ្វីៗទាំងអស់ នោះគាត់នឹងមិនចេះខ្វះម្ហូប
អាហារ និងសំលៀកបំពាក់ឡើយ (ម៉ាថាយ ៦:៣៣)។

- **គាត់គិតថាការប្រមែប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ថ្ងៃដែល
មានគ្រោះអាសន្នកើតឡើងវាមិនសមហេតុផលទេ។ គំ-
និតគាត់គឺយ៉ាងដូច្នោះ៖**

តើឲ្យយើងព្រមនឹងមិនចំណាយលុយទាំងនោះយ៉ាង
ដូចម្តេចបាន នៅពេលដែលយើងដឹងថា យើងអាចយក
លុយនោះទៅប្រើប្រាស់ភ្លាមៗក្នុងព័ន្ធកិច្ច ដើម្បីសង្គ្រោះ
ព្រលឹងមនុស្សជាច្រើននោះ? «បើអ្នកណាមានភោគសម្បត្តិ
របស់លោកីយ៍នេះហើយឃើញបងប្អូនណាដែលខ្វះខាតតែ
មិនចេះអាណិតមេត្តាសោះនោះធ្វើដូចម្តេចឲ្យសេចក្តីស្រ-
ឡាញ់នៃព្រះបានស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះបាន?» (១យ៉ូហាន
៣:១៧)។

ចូរពិចារណាអំពីសេចក្តីបង្គាប់ដ៏សំខាន់នេះម្តងទៀត “គឺត្រូវឲ្យស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯងវិញ” (លេវីនីយ ១៩:១៨)។ តើយើងអាចហៅខ្លួនឯងថាជាអ្នកស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯងយ៉ាងពិតប្រាកដដូចម្តេចបាន បើយើងបណ្តោយឲ្យពួកគេឃ្នានស្ទើរស្លាប់ នៅពេលដែលយើងមានគ្រប់គ្រាន់ ហើយថែមទាំងមានបម្រុងទុកសម្រាប់ថ្ងៃក្រោយទៀតផងនោះ? សូមឲ្យខ្ញុំសួរសំណួរមួយចំពោះអ្នកដែលធ្លាប់មានអំណរដោយសារគេស្គាល់អំណោយទានដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានពីព្រះជាម្ចាស់ថា៖ “តើលោកអ្នកសុខចិត្តដូរអំណរនោះជាមួយនឹងការធ្វើជាស្តេចលើនគររបស់យើងឬទេ?” បងប្អូនអើយ សូមកុំឲ្យយើងដកយកឱកាសដែលនាំឲ្យអ្នកដទៃទៀតបានទទួលនូវអំណរដែលព្រឹក្សាក្រែកទៅជាវិសុទ្ធ ហើយជាទឹកម្សាន្តចិត្តដែលមកពីស្ថានសួគ៌នោះឡើយ។^១

ប្រសិនបើយើងជឿជាក់ថា ព្រះគ្រីស្ទពិតជាជិតយាងមកវិញហើយ នោះយើងប្រាកដជានឹងចង់យកលុយរបស់យើងទៅចំណាយភ្លាមៗជាមិនខាន។ បើមិនដូច្នោះទេ លុយដែលគួរនឹងបានប្រើដើម្បីបានព្រះពរអស់កល្បជានិច្ចនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អារក្ស។

តើយើងអាចអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ផ្គត់ផ្គង់ថវិកាសម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទយ៉ាងណាបាន នៅពេលដែលខ្លួនយើង

ផ្ទាល់មានប្រាក់ តែមិនព្រមប្រើប្រាស់វាសម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចទ្រង់ផង
នោះ? ការលះអាល័យអ្វីៗទាំងអស់ចោលថ្វាយព្រះគ្រីស្ទនោះនឹង
ជួយយើងឲ្យចាកផុតពីការមានពុតត្បាតពេលយើងអធិស្ឋាន។

តើយើងអាចនឹងបង្រៀនឱវាទទាំងអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅអ្នក
ដទៃយ៉ាងដូចម្តេច ប្រសិនបើយើងនៅមានចំណុចខ្លះៗនៃសេចក្តីពិត
ដែលយើងមិនព្រមធ្វើតាមដូចជាការលះបង់អ្វីៗចោលជាដើមនោះ?
បើអញ្ចឹងមែន ចូរឲ្យយើងបិទមាត់ទៅចុះ ដ្បិតយើងខ្លួនឯងមិនបាន
ទាំងស្តាប់បង្គាប់តាមឱវាទព្រះជាម្ចាស់ផង។

មនុស្សឆ្លាតវៃក្នុងលោកីយ៍នេះប្រមូលប្រាក់សន្សំជាច្រើនក្រែ-
លែងទុកសម្រាប់ថ្ងៃអនាគត។ ការនេះមិនមែនជាការដើរដោយ
ជំនឿទេ ប៉ុន្តែជាការដើរតាមអ្វីដែលពួកគេមើលឃើញទៅវិញ។
ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅគ្រីស្ទបរិស័ទឲ្យរស់នៅក្នុងជីវិតដែល
ពឹងផ្អែកទៅលើទ្រង់ទាំងស្រុង។ ប្រសិនបើ គ្រីស្ទបរិស័ទណាម្នាក់
ប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុកនៅលើផែនដីនេះ នោះគាត់ក៏ដូចមនុស្ស
លោកីយ៍ដែរ។

មានអ្នកជជែកវែកញែកជាញឹកញាប់ត្រង់ចំណុចនេះថា យើង
ត្រូវតែផ្គត់ផ្គង់ តម្រូវការអនាគតរបស់គ្រួសារយើង ហើយបើមិន
ដូច្នោះទេ យើងនឹងទៅជាក្រុកជាងអ្នកអត់សាសនាទៅទៀត។

អ្នកជជែកជំពកញ្ជកនោះតែងតែប្រើខគម្ពីរពីរខាងក្រោមនេះ ដើម្បី
គាំទ្រទស្សនៈរបស់ខ្លួន៖

...ជឿតមិនគួរឲ្យកូនចៅត្រូវប្រមូលទុកឲ្យឪពុកម្តាយទេ គឺឪពុកម្តាយទេ
តើដែលត្រូវប្រមូលទុកឲ្យកូនវិញ (២កូរិនថូស ១២:១៤)។

បើមានអ្នកណាដែលមិនផ្គត់ផ្គង់ឲ្យពួកញាតិសន្តានខ្លួន គឺឲ្យពួកអ្នក
ផ្ទះខ្លួនជាដើម អ្នកនោះឈ្មោះថាបានបោះបង់ចោលសេចក្តីជំនឿហើយក៏
អាក្រក់ជាងមនុស្សដែលមិនបានជឿទៅទៀត (១ពីម៉ូថេ ៥:៨)។

បើយើងសិក្សាខគម្ពីរទាំងនេះយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ នោះយើង
នឹងយល់ថា ខគម្ពីរទាំងនេះទាក់ទងនឹងតម្រូវការនាពេលបច្ចុប្បន្ន
មិនមែនទាក់ទងនឹងតម្រូវការអនាគតនោះទេ។

នៅក្នុងកណ្តាគម្ពីរ ២កូរិនថូស ១២:១៤ សាវ័ក ប៉ុល បានប្រើ
ពាក្យបង្កប់ន័យ។ គាត់ប្រៀបធៀបខ្លួនឯងដូចជាឪពុក ហើយអ្នក
ក្រុងកូរិនថូសទាំងអស់ប្រៀបដូចជាកូនរបស់គាត់។ គាត់មិនបាន
ដាក់បន្ទុកលើពួកគេក្នុងរឿងលុយនោះទេ ទោះបីជាគាត់មានសិទ្ធិ
គ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីធ្វើដូច្នោះក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើព្រះអម្ចាស់យ៉ាង
ណាក៏ដោយ។ ពិតណាស់ គាត់គឺជាឪពុកខាងឯជំនឿរបស់ពួកគេ

ហើយជាធម្មតាឪពុកម្តាយតែងតែផ្គត់ផ្គង់ដល់កូនរបស់ខ្លួន មិនមែន
កូនដែលត្រូវផ្គត់ផ្គង់ដល់ឪពុកម្តាយខ្លួននោះឡើយ។ ខគម្ពីរនេះ
មិនមែនទាក់ទងទៅនឹងការដែលឪពុកម្តាយប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ
ទុកសម្រាប់អនាគតកូនរបស់ខ្លួនទាល់តែសោះ។ ខគម្ពីរនេះទាក់ទង
ទៅនឹងការផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការបច្ចុប្បន្នរបស់លោកសាវ័ក ប៉ុល មិនមែន
តម្រូវការអនាគតរបស់គាត់នោះទេ។

នៅក្នុងកណ្តាគម្ពីរ ១ជីម៉ូថេ ៥:៨ សាវ័ក ប៉ុល ចង់និយាយពីការ
ផ្គត់ផ្គង់ស្ត្រីមេម៉ាយក្រីក្រទៅវិញទេ។ គាត់ចង់និយាយថា សាច់ញាតិ
របស់ស្ត្រីមេម៉ាយទាំងនោះគឺជាអ្នកដែលត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការ
ផ្គត់ផ្គង់ ហើយថែរក្សាពួកគាត់។ ប្រសិនបើ ស្ត្រីមេម៉ាយនោះគ្មាន
សាច់ញាតិ ឬក៏សាច់ញាតិរបស់គាត់មិនទទួលខុសត្រូវ នោះក្រុមជំនុំ
ត្រូវតែផ្គត់ផ្គង់ថែរក្សាស្ត្រីមេម៉ាយដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទនោះ។ ប៉ុន្តែ
ដូចគ្នាទៅនឹងកណ្តាគម្ពីរ ២កូរិនថូស ១២:១៤ ខគម្ពីរនេះក៏និយាយ
អំពីតម្រូវការបច្ចុប្បន្ន មិនមែនតម្រូវការអនាគតនោះឡើយ។

ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យអរិយវរ្ម័នៃរូបកាយរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទធ្វើជាអ្នកផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការបន្ទាន់របស់អ្នកជឿដូចគ្នា៖

ដើម្បីកាលណាគេមានបរិបូរ នោះនឹងបានបំពេញការ ដែលអ្នករាល់គ្នា
ខ្វះខាតវិញ ប្រយោជន៍ឲ្យបានស្មើគ្នាឡើង ដូចជាសេចក្តីដែលចែងទុកមក

ថា “អ្នកណាដែលរើសបានច្រើន នោះគ្មានសល់ឡើយ ឯអ្នកដែលរើសបាន តិច នោះមិនបានខ្លះទេ” (២កូរិនថូស ៨:១៤-១៥)។

គ្រីស្ទបរិស័ទណាដែលគិតថា គាត់ត្រូវតែផ្គត់ផ្គង់នូវតម្រូវការ នាពេលអនាគត នោះគាត់នឹងត្រូវប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាថា តើគាត់ មានតម្រូវការប៉ុណ្ណាទើបគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ថ្ងៃអនាគត។ ដូច្នោះ គាត់ ចំណាយពេលពេញមួយជីវិត ដើម្បីស្វែងរកលុយដែលគាត់មិនដឹង ថាមានប៉ុណ្ណាទើបគ្រប់គ្រាន់ ព្រមទាំងបោះបង់អភ័យឯកសិទ្ធិនៃ ការថ្វាយអ្វីៗដែលល្អជាងគេរបស់គាត់ដល់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ ចោលចេញ។ នៅពេលដែលជីវិតនៃការប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិទុក សម្រាប់អនាគតដ៏ឥតប្រយោជន៍របស់គាត់ជិតដល់ទើបញ្ចប់ នោះ គាត់បានភ្ញាក់ខ្លួនថា ព្រះជាម្ចាស់អាចផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការអស់មួយ ជីវិតរបស់គាត់បានយ៉ាងបរិបូរ បើគាត់គ្រាន់តែរស់នៅសម្រាប់ព្រះ សង្គ្រោះយ៉ាងស្មោះអស់ពីចិត្ត តែឥឡូវវិហួសពេលហើយ។

ប្រសិនបើ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់បានទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវតាមន័យត្រង់ៗ នោះព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹង មិនខ្វះខាតថវិកានោះឡើយ ហើយដំណឹងល្អក៏នឹងត្រូវផ្សាយចេញ ទៅដោយមានអំណាច ហើយក៏នឹងមានមនុស្សជាច្រើនបានឮផង

ដែរ។ ប្រសិនបើ សិស្សណាម្នាក់មានការខ្វះខាត នោះសិស្សផ្សេងទៀតនឹងមានអំណរ ហើយរាប់ការជួយផ្គត់ផ្គង់ដល់សិស្សដែលខ្វះខាតនោះជាអភ័យឯកសិទ្ធិ។

ប្រសិនបើយើងឲ្យយោបល់ថា ត្រូវតែមានគ្រឹះស្ថានរស់ទទួលជាអ្នកមាន ដើម្បីឈោងចាប់ពួកអ្នកមានដូចគ្នានៃលោកីយ៍នេះ នោះវាជា រឿងដែលគួរឲ្យអស់សំណើចណាស់។ សូមចងចាំថា សាវ័ក ប៉ុល បានឈោងចាប់អ្នកនៅក្នុងដំណាក់ស្តេច សេសារ ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់កំពុងជាប់គុកនៅឡើយ (ភីលីព ៤:២២)។ ប្រសិនបើយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ យើងអាចជឿទុកចិត្តថា ទ្រង់នឹងរៀបចំអនាគតរបស់យើងបានយ៉ាងល្អិតល្អន់។

គំរូរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៅត្រង់ចំណុចនេះ គួរតែបានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញយ៉ាងច្បាស់រួចទៅហើយ។ អ្នកបម្រើមិនលើសជាងចៅហ្វាយរបស់ខ្លួននោះទេ។ លោក ជច ម្សុលរ៉េ (George Müller) បានជឿថា «វាមិនមែនជារឿងសមរម្យនោះទេ បើអ្នកបម្រើព្រះយេស៊ូវម្នាក់ៗខំស្វះស្វែងដើម្បីក្លាយជាអ្នកមាន ជាអ្នកធំ និងជាអ្នកមានកិត្តិយសនៅលើផែនដី ជាកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ ធ្លាប់ជាអ្នកក្រីក្រ លំបាកលំបិន ហើយមានគេស្តាប់ខ្លើមនោះ»។

លោក អែនចូនី នូរីស ហ្គ្រូវស៍ (Anthony Norris Groves) បាន

លើកឡើងថា៖

ការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ រួមបញ្ចូលទាំងភាពក្រីក្រផងដែរ (២កូរិនថូស ៨:៩)។ ប្រាកដហើយថា ភាពក្រីក្រនេះមិនមែនមានន័យថា យើងត្រូវស្លៀក កន្ទុប ហើយរស់នៅ យ៉ាងគគ្រិចនោះទេ ប៉ុន្តែភាពក្រីក្រត្រង់នេះសំដៅទៅ លើការមិនយកទ្រព្យសម្បត្តិ និងភាពហ៊ឺហាជាធំ។ លោក អេនឌ្រូ មីរេយ (Andrew Murray) ក៏បានលើកឡើងដែរថា ព្រះអម្ចាស់ និងសាវ័ករបស់ ទ្រង់មិនអាចសម្រេចការងារដែលពួកគេត្រូវធ្វើនោះបានទេ ប្រសិនបើពួក គេមិនមែនជាអ្នកក្រ។ អស់អ្នកណាដែលចង់លើកអ្នកដទៃឡើង ត្រូវតែ បន្ទាបខ្លួនឯងជាមុនសិន ដូចដែលព្រះគម្ពីរបានចែងពីសាសន៍សាម៉ារី។ តាំងតែពីដើមរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សច្រើនក្រលែងលើលោកីយ៍ នេះ គឺសុទ្ធតែជាអ្នកក្រ។^៧

មនុស្សទូទៅតែងតែទទួលបានថា យើងចាំបាច់ត្រូវមានទ្រព្យសម្បត្តិ ខ្លះៗសម្រាប់ជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃនេះ។ នេះគឺជាការពិតមែន។

មនុស្សតែងតែទទួលបានថា អ្នកជំនួញដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែ មានដើមទុនមួយចំនួនដើម្បីបន្តអាជីវកម្មរបស់ខ្លួនក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន។ នេះក៏ជាការពិតដែរ។

មនុស្សតែងតែទទួលបានថា មានទ្រព្យសម្បត្តិផ្សេងៗដូចជាឡាន

ម៉ូតូដែលអាចប្រើសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន។ ហើយនោះក៏ជាការពិតដែរ។ ប៉ុន្តែលើសពីតម្រូវការទាំងអស់នេះ គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែរស់នៅចេះសន្សំសំចៃ ហើយលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិនោះដើម្បីដំណឹងល្អវិញ។ បារាំងនារបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែដូចលោក អែនចូនីនូវីស ហ្គ្រូវីស (Anthony Norris Groves) ដែលគាត់បានលើកឡើងថា «ចូរខំប្រឹងប្រែងធ្វើការ ចាយវាយតិច ធ្វើទានច្រើន ហើយថ្វាយអ្វីៗទាំងអស់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ»។

ពួកយើងម្នាក់ៗត្រូវតែទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះជាម្ចាស់ទាក់ទងទៅនឹងការលះអាល័យអ្វីៗទាំងអស់ចោល។ អ្នកជឿម្នាក់មិនអាចបង្កើតច្បាប់ទាក់ទងនឹងការលះអាល័យសម្រាប់នរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតបានទេ។ បុគ្គលម្នាក់ៗត្រូវតែសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯងក្នុងការថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ នេះគឺជាការសម្រេចចិត្តផ្ទាល់ខ្លួន។

ប្រសិនបើ ព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំអ្នកជឿម្នាក់ទៅដល់កម្រិតនៃភក្តីភាពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ អ្នកជឿនោះមិនគួរអួតពីការនោះឡើយ។ យើងនឹងដឹងថាការលះបង់របស់យើងនៅលោកីយ៍នេះមិនមែនជាការលះបង់ទាល់តែសោះនៅពេលដែលយើងប្រៀបធៀបការលះបង់របស់យើងទៅនឹងយញ្ញបូជារបស់ទ្រង់នៅភ្នំលលាដ៏ក្បាល។ អ្វីដែលយើងថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់គឺគ្រាន់តែជារបស់ដែលយើងមិន

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

អាចរក្សាទុកនៅលោកីយ៍នេះ និងជារបស់ដែលយើងលែងស្រឡាញ់
ហើយប៉ុណ្ណោះ។

ជំពូកទី៣

ឧបសគ្គ

នៃភាពជាសិស្ស

អស់អ្នកណាដែលចាប់ផ្តើមដើរតាមព្រះគ្រីស្ទនឹងដឹងច្បាស់ថា ពួកគេនឹងឃើញផ្លូវគេចេញពីការដើរតាមទ្រង់ជាច្រើន។ ពួកគេនឹងមានឱកាសដើរចេញពីព្រះគ្រីស្ទជាច្រើនដង។ ហើយមានពួសំឡេងផ្សេងទៀតប្រាប់ពួកគេថា «យើងចង់ជួយដកលក្ខខណ្ឌខ្លះៗនៃឈើឆ្កាងចេញ»។ មានទេវតាដប់ពីរកងឈរត្រៀមខ្លួនជាស្រេចចាំរំដោះពួកគេចេញពីការលះកាត់ចិត្តចេញពីខ្លួនឯង និងការពលីជីវិត។

ផ្លូវគេចេញនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ចេញពីរឿងមនុស្សបីនាក់ដែលប៉ងធ្វើជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ តែពួកគេបានអនុញ្ញាតឲ្យសំឡេងដទៃមានអាទិភាពជាងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។ កាលកំពុងតែទៅតាមផ្លូវនោះមានម្នាក់ទូលទ្រង់ថា ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងតាមទ្រង់ ទោះបីទ្រង់យាងទៅក្នុងទីណាក៏ដោយ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបថា កញ្ជ្រោង

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

មានរូងវា ហើយសត្វហើរលើអាកាសក៏មានសំបុកដែរ តែកូនមនុស្សគ្មាន
កន្លែងណានឹងកើយក្បាលទេ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅម្នាក់ទៀតថា ចូរមក
តាមខ្ញុំ អ្នកនោះទូលឆ្លើយថា ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំ
ទៅកប់ខ្មោចឪពុកទូលបង្គំសិន តែទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅអ្នកនោះថា ទុក
ឲ្យពួកមនុស្សស្លាប់កប់ខ្មោចពួកគេចុះ ឯអ្នក ចូរទៅផ្សាយដំណឹងពីនគរព្រះ
វិញ មានម្នាក់ទៀតទូលថា ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងតាមទ្រង់ទៅដែរ តែ
សូមអនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំទៅលាពួកផ្ទះទូលបង្គំសិន ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅ
អ្នកនោះថា អ្នកណាដែលដាក់ដៃកាន់ដួល ហើយដាក់បែរទៅមើលក្រោយ
អ្នកនោះមិនគួរនឹងនគរព្រះទេ (លូកា ៩:៥៧-៦២)។

មានបុរសបីនាក់បានមកជួបព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់ តែ
អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរលូកាមិនបានប្រាប់ឈ្មោះពួកគេទេ។ ពួកគេ
មានគំនាបសង្កត់នៅក្នុងចិត្តក្នុងការដើរតាមទ្រង់។ ប៉ុន្តែពួកគេបាន
អនុញ្ញាតឲ្យរឿងផ្សេងទៀតចូលមកជ្រៀតជ្រែកព្រលឹងរបស់ខ្លួន និង
ការថ្វាយខ្លួនទាំងស្រុងចំពោះទ្រង់។

បុរសផ្អែកបន្ទោរ

បុរសដំបូង យើងអាចឲ្យឈ្មោះថាបុរសផ្អែកបន្ទោរ។ គាត់ស្ម័គ្រ-
ចិត្តយ៉ាងអន្ទះអន្ទែងក្នុងការដើរតាមព្រះអម្ចាស់ទៅគ្រប់ទីកន្លែង។

គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងតាម ទ្រង់ ទោះបីទ្រង់យាងទៅក្នុងទីណាក៏ដោយ»។ មើលទៅដូចជាគ្មាន តម្លៃអ្វីដែលថ្លៃពេកសម្រាប់គាត់នោះសោះ ហើយគ្មានឈើត្នោតណា ដែលធ្ងន់ពេកនោះទេ ហើយក៏គ្មានផ្លូវណាដែលរលាក់ពេកនោះដែរ។

ចម្លើយរបស់ព្រះសង្ឃ្គោះ ពីដំបូងហាក់បីដូចជាមិនមានភាព ស៊ីគ្នាជាមួយនឹងការស្ម័គ្រចិត្តរបស់បុរសជ្លេកបន្ទោរសោះ។ ព្រះ យេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ «កញ្ជ្រោងមានរូងវា ហើយសត្វហើរលើ អាកាសក៏មានសំបុកដែរ តែកូនមនុស្សគ្មានកន្លែងណានឹងកើត ក្បាលទេ»។ តាមពិតទៅ ចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅត្រង់នេះមាន ភាពស័ក្តិសមណាស់។ ទ្រង់ហាក់បីដូចជាមានបន្ទូលថា៖ «លោក បានអះអាងថានឹងតាមខ្ញុំទៅគ្រប់ទីកន្លែង ប៉ុន្តែតើលោកហ៊ានលះ- បង់សម្ភារៈកម្សាន្តចិត្តក្នុងជីវិតរបស់លោកដែរឬទេ? សត្វកញ្ជ្រោង រស់នៅលោកីយ៍នេះស្រួលជាងខ្ញុំទៅទៀត។ ហើយសត្វស្លាបមាន សម្បុកផ្ទាល់ខ្លួនរបស់វា ប៉ុន្តែឯខ្ញុំវិញ ជាអ្នកត្រាច់ចរក្នុងលោកីយ៍ ដែលខ្ញុំបានបង្កើតនេះ ខ្ញុំគ្មានទីលំនៅពិតប្រាកដឡើយ។ តើលោក តាំងចិត្តនឹងលះបង់ផ្ទះសំបែងដ៏សុខសាន្ត ដើម្បីតាមខ្ញុំមែនអ្នក? តើ លោកតាំងចិត្តចាកចោលភាពស្រណុកសុខស្រួលនៃជីវិតលោក ដើម្បីបម្រើខ្ញុំអស់ពីចិត្តមែនឬ?»។

មើលទៅ ទំនងជាគាត់នោះមិនបានតាំងចិត្តសោះ ពីព្រោះយើង មិនបានឮអ្វីផ្សេងទៀតអំពីគាត់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរទេ។ គាត់ស្រឡាញ់ ភាពស្រលុកសុខស្រួលនៅលោកីយ៍នេះជាជាងការប្តេជ្ញាចិត្តដើរ តាមព្រះគ្រីស្ទទៅទៀត។

បុរសម៉ែក។

បុរសទីពីរ យើងអាចឲ្យឈ្មោះថា**បុរសម៉ែក។**។ គាត់មិនបាន ស្ម័គ្រចិត្តដូចបុរសទីមួយទេ ក៏ប៉ុន្តែព្រះសង្គ្រោះបានហៅគាត់ឲ្យ តាមទ្រង់វិញ។ ចម្លើយរបស់គាត់មិនបានប្រកែកទាំងស្រុងនោះ ទេ។ នេះមិនមែនមានន័យថា គាត់មិនចាប់អារម្មណ៍នឹងដើរតាម ព្រះអម្ចាស់ទាល់តែសោះនោះទេ ក៏ប៉ុន្តែមានការមួយដែលគាត់ ចង់ធ្វើជាមុនសិន។ ហើយការនោះគឺជាអំពើបាបដ៏ធំរបស់គាត់។ គាត់បានឲ្យអាទិភាពលើការអះអាងរបស់គាត់ខ្ពស់ជាងការអះ- អាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅទៀត។ សូមកត់សម្គាល់ចម្លើយរបស់គាត់៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំទៅកប់ខ្មោចឪពុក ទូលបង្គំសិន»។ ការដែលកូនត្រូវគោរពឪពុកម្តាយ គឺជាការស័ក្តិសម ណាស់។ ប្រសិនបើឪពុករបស់គ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់បានបាត់បង់ជីវិត នោះការរៀបចំបញ្ចុះសពឪពុកឲ្យបានត្រឹមត្រូវតាមរបៀបគ្រីស្ទបរិស័ទ

មិនមែនជារឿងដែលខុសទេ។ ប៉ុន្តែការដែលគួរសមដ៏ពេញមុខពេញមាត់ក្នុងជីវិតនោះនឹងក្លាយទៅជាអំពើបាបយ៉ាងជាក់ស្តែង នៅពេលដែលការទាំងនោះដណ្តើមយកអាទិភាពចម្បងនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ។ ភាពលោភលន់ដ៏ពិតរបស់បុរសម្នាក់នេះ ក៏បានបង្ហាញចេញតាមរយៈសំណូមពរដ៏ត្រង់ៗរបស់គាត់ដូចនេះថា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ...ទូលបង្គំ...សិន»។ ពាក្យពេចន៍ផ្សេងទៀតដែលគាត់បាននិយាយ គ្រាន់តែជាពាក្យដើម្បីបិទបាំងនូវបំណងប្រាថ្នាដែលទុកខ្លួនឯងសំខាន់ជាងអ្វីៗផ្សេងទៀត។

វាហាក់បីដូចជាគាត់មិនដឹងខ្លួនសោះពេលគាត់ថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ... ទូលបង្គំ...សិន»។ ពាក្យដូចនេះជាពាក្យផ្តេសផ្តាសខុសនឹងសីលធម៌ ហើយមិនអាចទៅរួចនោះទេ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទពិតជាព្រះអម្ចាស់មែន នោះទ្រង់ត្រូវមានអាទិភាពចម្បងក្នុងជីវិតយើង។ ប្រសិនបើសព្វនាមបុរិសៈ «ខ្ញុំ» នៅលើរាជបល្ល័ង្ក នោះមានន័យថា យើងលែងឲ្យព្រះគ្រីស្ទកាន់កាប់អំណាចលើយើងទៀតហើយ។

បុរសមីកៗ មានការងារដែលគាត់ត្រូវធ្វើ ហើយទុកអាទិភាពការងារនេះជាចម្បង។ ដូច្នោះ វាស័ក្តិសមណាស់ដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់គាត់ថា៖ «ទុកឲ្យពួកមនុស្សស្លាប់កប់ខ្មោចពួកគេចុះ ឯអ្នក ចូរទៅផ្សាយដំណឹងពីនគរព្រះវិញ្ញា» យើងអាចពន្យល់ពាក្យ

របស់ទ្រង់ដូចនេះថា៖ «មានការខ្លះ មនុស្សដែលស្លាប់ខាងឯវិញ្ញាណ ក៏អាចធ្វើបានដូចអ្នកជឿផងដែរ។ ប៉ុន្តែមានការខ្លះទៀត មានតែអ្នក ជឿទេដែលអាចធ្វើបាន។ ត្រូវដឹងថា លោកមិនចាំបាច់ចំណាយជីវិត របស់ខ្លួន ដើម្បីធ្វើការដែលអ្នកមិនជឿអាចធ្វើបាននោះទេ។ ចូរទុកឲ្យ មនុស្សដែលស្លាប់ខាងឯវិញ្ញាណកប់សពខាងឯសាច់ឈាមគេទៅ ចុះ។ ប៉ុន្តែចំពោះលោកផ្ទាល់ ចូរធ្វើជាអ្នកផ្តល់ប្រយោជន៍សម្រាប់ ខ្ញុំវិញ។ ចូរយកបុព្វហេតុរបស់ខ្ញុំទុកជាគោលបំណងចម្បងរបស់ លោកចុះ ដើម្បីឲ្យនគរខ្ញុំបានរីកចម្រើនឡើងនៅលើផែនដីនេះ»។

មើលទៅ ការដើរតាមព្រះយេស៊ូវហាក់បីដូចជាថ្លៃហួសហេតុ ពេកសម្រាប់បុរសមើកៗ។ តាំងពីពេលនោះមក គាត់បានបាត់មុខ ពីឆាកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រសូន្យយឹង។

ប្រសិនបើបុរសទីមួយជាឧទាហរណ៍ដែលបង្ហាញថា សម្ភារៈ កម្សាន្តចិត្តជាឧបសគ្គក្នុងការធ្វើជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ នោះ យើងក៏អាចនិយាយដែរថា បុរសទីពីរបានឲ្យអាទិភាពខ្ពស់ទៅលើ ការងារជាងការធ្វើជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។

បើលោកអ្នកមានការងារធ្វើ នោះមិនមែនជាការខុសឆ្គងទេ ព្រោះ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺចង់ឲ្យយើងធ្វើការ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ តម្រូវការរបស់ខ្លួននិងគ្រួសារ។ ប៉ុន្តែ ជីវិតនៃភាពជាសិស្សដ៏ពិត

ទាមទារការស្វែងរកនគរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ ទ្រង់ជាអាទិភាពចម្បងបំផុត។ ហើយជីវិតនៃភាពជាសិស្សក៏ទាមទារ ឲ្យអ្នកជឿកុំចំណាយជីវិតរបស់ខ្លួនក្នុងការធ្វើអ្វីដែលអ្នកមិនជឿអាច ធ្វើបានដូចគ្នា ឬក៏ល្អជាងទៅទៀតនោះឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ មូលហេតុនៃការធ្វើការងារគឺគ្រាន់តែដើម្បីផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការនាពេល បច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះ។ ឯការងារដ៏ចម្បងបំផុតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺការ ផ្សាយព័ន្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

បុរសគិតងាយ

បុរសទីបី យើងអាចឲ្យឈ្មោះថាបុរសគិតងាយ។ គាត់ស្រ- ដៀងនឹងបុរសទីមួយដែរ ដោយសារគាត់បានស្ម័គ្រចិត្តដើរតាម ព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែគាត់ក៏ដូចជាបុរសទីពីរដែរ ដោយសារគាត់ប្រើ ពាក្យមិនគួរសមដូចគ្នា៖ «ព្រះអម្ចាស់អើយ...ទូលបង្គំ...សិន»។ គាត់ទូលថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឹងតាមទ្រង់ទៅដែរតែសូម អនុញ្ញាតឲ្យទូលបង្គំទៅលាពួកផ្ទះទូលបង្គំសិន»។

ជាថ្មីម្តងទៀត យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា បើគ្រាន់តែស្តាប់ សំណើដែលគាត់លើកឡើង វាដូចជាគ្មានអ្វីខុសនោះទេ។ វាក៏ មិនមែនប្រឆាំងនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះដែរ ក្នុងការ

ដែលយើងបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ជាមួយនឹងសាច់ញាតិ ឬក៏តាម ក្រុមសីលធម៌នៅពេលដែលយើងលាពួកគេ។ តើចំណុចណាដែល បណ្តាលឲ្យបុរសម្នាក់នេះមិនបានជោគជ័យលើការសាកល្បងនេះ? វាស្ថិតនៅត្រង់ចំណុចដែលគាត់បានបណ្តោយឲ្យទំនាក់ទំនងរបស់ គាត់ជាមួយគ្រួសារចូលមកជំនួសព្រះគ្រីស្ទ។

ដូច្នោះ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលដោយយោគយល់ត្រង់ៗថា៖
“អ្នកណាដែលដាក់ដៃកាន់នង្គ័លហើយដាក់បែរទៅមើលក្រោយ អ្នកនោះមិនគួរនឹងនគរព្រះទេ” ត្រង់នេះទ្រង់ចង់មានន័យថា៖
“សិស្សរបស់ខ្ញុំមិនគួរគិតតែពីខ្លួនឯង ហើយមិនចេះសម្រេចចិត្ត ដោយខ្លួនឯង។ ខ្ញុំចង់បានសិស្សដែលមានឆន្ទៈលះបង់ចំណង់ ផ្ទាល់ខ្លួន ហើយមិនបែកអារម្មណ៍ដោយសារសាច់ញាតិដែលមាន មនោសញ្ចេតនានឹងគ្នា។ ហើយខ្ញុំចង់បានសិស្សដែលទុកខ្ញុំខ្ពស់ ជាងគេបំផុតក្នុងជីវិត”។

យើងសន្និដ្ឋានថា បុរសគិតងាយបានចាកចោលព្រះយេស៊ូវ ហើយបានដើរចេញទៅដោយមុខស្រងូតស្រងាត់។ សេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងការក្លាយជាសិស្សដ៏លើសលប់របស់គាត់បានបែកខ្ចាយ ដោយ សារចំណងនៅក្នុងគ្រួសារគាត់ ប្រៀបបាននឹងកែវបោកផ្ទុះនឹងផ្ទាំង សិលាយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ យើងមិនដឹងច្បាស់ថាយ៉ាងណានោះទេ

ប្រហែលជាគាត់មានម្តាយដែលកំពុងយំខ្សឹកខ្សួលថា «កូនអើយ!
កូននឹងធ្វើឲ្យម្តាយគ្រាំគ្រាចិត្តស្លាប់បើកូនចាកចោលម្តាយ ហើយ
ទៅបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅប្រទេសផ្សេងទៀតនោះ»។
អ្វីដែលយើងដឹងគឺត្រង់ថា ព្រះជាម្ចាស់មានសម្មតិក្នុងការមិន
ឲ្យយើងស្គាល់ឈ្មោះរបស់បុរសដ៏ទន់ខ្សោយខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ
ម្នាក់នេះ។ គាត់បានបាត់ឱកាសដ៏ធំក្រៃលែងក្នុងជីវិតដោយសារតែ
ការបែរចេញពីព្រះយេស៊ូវ ហើយគាត់សមនឹងទទួលបានការបង្កើត
ថា «មិនគួរនឹងនគរព្រះទេ»។

ការសង្ខេប

រឿងទាំងនេះបង្ហាញពីឧបសគ្គដ៏ចម្បងបីយ៉ាងដែលរារាំងបុគ្គល
ម្នាក់មិនឲ្យធ្វើជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ តាមរយៈបុរសទាំងបីនាក់
នេះ យើងឃើញថា ពួកគាត់មិនមានឆន្ទៈមុតមាំក្នុងការដើរតាមព្រះ
យេស៊ូវទេ។

បុរសផ្លែកបន្ទោរ — ស្រឡាញ់ភាពស្រណុកសុខស្រួលខាងឯ
លោកីយ៍។

បុរសម៉េកៗ — ឲ្យអាទិភាពចម្បងទៅលើការងារ។

**បុរសគិតងាយ — ឲ្យអាទិភាពចម្បងទៅលើទំនាក់ទំនង
ជាមួយគ្រួសារ។**

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៅតែត្រាស់ហៅបុរស និងស្រ្តីសព្វថ្ងៃនេះ ឲ្យតាមទ្រង់យ៉ាងអង់អាចក្លាហាន ហើយហ៊ានលះបង់អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ដូចដែលទ្រង់ធ្លាប់បានត្រាស់ហៅជាយូរមកហើយដែរ។ ផ្លូវគេចចេញនៅតែមានដដែល ហើយតែងតែបន្តិសំឡេងឡើងថា «ចូរជួយខ្លួន ឯងទៅ! ហើយគេចចេញពីផ្លូវរបស់ព្រះយេស៊ូវទៅ!» មានមនុស្ស តិចណាស់ដែលមានឆន្ទៈឆ្លើយតបទៅនឹងការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ ដូចទៅនឹងកំណាព្យខាងក្រោមនេះ៖

ព្រះយេស៊ូវអើយ ខ្ញុំបានលឺឈើត្នាងរួចហើយ
 មិននៅកន្តើយ លះបង់តាមទ្រង់លុះមរណា
 ទោះបីអាក្រាត ក្រកី គួរស្អប់ រស់ឯកា
 អ្វីខ្ញុំត្រូវការ គឺទ្រង់ចាប់ពីពេលនេះទៅ។
 សូមទ្រង់កំចាត់ មហិច្ឆតានៃទូលបង្គំ
 អ្វីដែលខ្ញុំខំ ប៉ងប្រាថ្នាសង្ឃឹមនិងស្គាល់
 ទោះបីខ្ញុំមាន ទ្រព្យធនហូរហៀរមិនចេះទំល
 សូមឲ្យខ្ញុំស្គាល់ ព្រះអង្គដែលជាម្ចាស់សួគ៌។

សូមឲ្យលោកាចាកចោលទៅណាពីទូលបង្គំ
 ដូចគេចោលទ្រង់ព្រះសង្គ្រោះ
 ដួងចិត្តរូបកាយបញ្ឆោតមិនលោះ
 ទ្រង់មិនមានពុតសោះ ដូចគេឯងឡើយ។
 សូមទ្រង់បែរមកញញឹមរកទូលបង្គំ
 ព្រះមានក្តីស្រឡាញ់ ចេស្ដា និងប្រាជ្ញា។
 ទោះមារសត្រូវមិត្រភក្តិនោះនៅស្អប់ទូលបង្គំ
 សូមបង្ហាញព្រះភក្ត្រព្រះអង្គឲ្យភ្លឺចាំងចែង។

— លោក អេស. អេហ្វ. ឡែថ៍
 (H. F. Lyte)

ជំពូកទី៤

សិស្សគឺជាអ្នកមើល ខុសត្រូវ

នៅក្នុងកណ្តាគម្ពីរ លូកា ១៦:១-១៣ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូល ប្រាប់រឿងអំពីអ្នកត្រួតត្រាទុច្ចរិតដល់សិស្សរបស់ទ្រង់។ នៅក្នុងរឿង នេះ ព្រះសង្គ្រោះបានដាក់ចេញនូវគោលការណ៍ដែលត្រូវនឹងជីវិត របស់សិស្សគ្រប់សម័យកាល ក៏ព្រោះតែសិស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រៀប ដូចទៅនឹងអ្នកមើលខុសត្រូវ ដោយទ្រង់បានប្រទានឲ្យពួកគេថែរក្សា ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ ក៏ដូចជាអ្វីៗដែលទ្រង់យកចិត្តទុកដាក់លើ ផែនដីនេះផងដែរ។

រឿងដែលព្រះយេស៊ូវប្រាប់មើលទៅដូចជាមានការខុសឆ្គងជា ច្រើន ហើយពិបាកនឹងយល់។ បើគ្រាន់តែមើលត្រួសៗ រឿងនេះ ហាក់បីដូចជាឲ្យតម្លៃខ្ពស់ទៅលើមនុស្សមានចិត្តមុសា និងរៀបរយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងយល់រឿងនេះឲ្យចំបរិបទ នោះយើងនឹង

ឃើញថា វាមានផ្ទុកនូវសេចក្តីបង្រៀនដ៏សំខាន់ៗជាច្រើន។

សរុបមក រឿងនេះមានអ្នកមានស្តុកស្តម្ភម្នាក់បានជួលខ្ញុំបម្រើម្នាក់ឲ្យមកមើលការខុសត្រូវមុខជំនួញរបស់គាត់។ មួយរយៈកាលកន្លងទៅ ចៅហ្វាយបានឃើញថា ខ្ញុំបម្រើម្នាក់នោះបានចាយវាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់យ៉ាងខ្លះខ្លាយ។ ភ្លាមៗនោះគាត់ក៏ទាមទារឲ្យមានការត្រួតពិនិត្យបញ្ជី ហើយគាត់ក៏បានបណ្តេញខ្ញុំបម្រើនោះឲ្យឈប់ពីការងារតែម្តង។

ខ្ញុំបម្រើនោះបានភ្ញាក់ខ្លួនថា អនាគតរបស់គាត់ត្រូវរលាយសាបសូន្យហើយ។ គាត់ក៏មានវ័យចាស់ណាស់ទៅហើយក្នុងការធ្វើការងារដោយប្រើកម្លាំងពលកម្ម ហើយគាត់មានការអៀនខ្មាសក្នុងការសុំទានគេដែរ។ ដូច្នោះគាត់ក៏បានរៀបចំគម្រោងមួយ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចនឹងមានមិត្តភក្តិច្រើននៅពេលខាងមុខ។ គាត់បានទៅជួបអ្នកជំពាក់បំណុលចៅហ្វាយរបស់គាត់ម្នាក់ហើយសួរថា៖ «តើអ្នកជំពាក់បំណុលចៅហ្វាយខ្ញុំប៉ុន្មាន?» អ្នកនោះឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំជំពាក់ប្រេងគាត់ចំនួន២៨៣៩លីត្រ»។ ខ្ញុំបម្រើនោះនិយាយឡើងថា៖ «អើបងឲ្យខ្ញុំពាក់កណ្តាលមករួចគ្នាហើយ»។ គាត់បានបន្តទៅជួបអ្នកជំពាក់បំណុលចៅហ្វាយរបស់គាត់ផ្សេងទៀត ហើយសួរថា៖ «តើអ្នកជំពាក់ប៉ុន្មាន?» អ្នកនោះតបវិញថា៖ «ស្រូវ៨០០ចាំង»។ ខ្ញុំបម្រើ

នោះនិយាយឡើងថា៖ «អើ អញ្ចឹងបង់ឲ្យខ្ញុំតែ៦៤០ចាំង ហើយខ្ញុំ
នឹងលុបបំណុលនេះចោល»។

ពាក្យសម្តីខាងក្រោមនេះ គឺវារឹតតែធ្វើឲ្យយើងរន្ធត់ជាងសកម្ម-
ភាពរបស់ខ្ញុំបម្រើមិលគុណម្នាក់នេះទៅទៀត៖

ចៅហ្វាយ ក៏សរសើរអ្នកត្រួតត្រាទុច្ចរិតនោះ ពីព្រោះគាត់បានប្រព្រឹត្ត
ដោយផ្លូវវិជ្ជាគ ដ្បិតមនុស្សរបស់ផងលោកីយ៍នេះ គេមានប្រាជ្ញាចំពោះជំ-
នាន់គេ ជាជាងមនុស្សរបស់ផងពន្លឺទៅទៀត (លូកា ១៦:៨)។

តើយើងគួរនឹងគិតយ៉ាងណាចំពោះការដែលមើលទៅដូចជា
ព្រះជាម្ចាស់ក៏ទទួលយល់ព្រមទៅនឹងគំនិតដ៏ទុច្ចរិតនេះនោះ? រឿង
ជាក់ស្តែងមួយគឺត្រង់ថា ទាំងចៅហ្វាយរបស់គាត់ និងព្រះជាម្ចាស់
របស់យើងមិនបានសរសើរភាពពុតត្បូតនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ មកពី
រឿងនេះហើយដែលបណ្តាលឲ្យចៅហ្វាយដេញគាត់ចេញ។ មនុស្ស
សុចរិតមិនគាំទ្រចំពោះទង្វើបោកប្រាស់ និងភាពមិនស្មោះត្រង់ដូច
នេះឡើយ។ ទោះបីសាច់រឿងនេះបង្រៀនពីអ្វីផ្សេងទៀតក៏ដោយ ក៏
វាមិនបានស្នើឲ្យយើងយល់ថា ការបន្លំលួចជារឿងដែលត្រឹមត្រូវ
នោះទេ។

មានតែការមួយប៉ុណ្ណោះដែលអ្នកត្រួតត្រាទុច្ចរិតនេះអាចនឹង

ទទួលការសរសើរបាន គឺត្រង់ថាគាត់បានរៀបគម្រោងសម្រាប់ពេលអនាគត។ គាត់បានរៀបចំផែនការដើម្បីឲ្យដឹងច្បាស់ថា គាត់នៅតែមានមិត្តភក្តិបន្ទាប់ពីគាត់បាត់បង់តំណែងជាអ្នកត្រួតត្រានោះ។ គាត់បានត្រៀមទុកសម្រាប់អនាគតជាជាងបច្ចុប្បន្ន។

នេះហើយគឺជាខ្លឹមសារនៃរឿងនេះ។ មនុស្សក្នុងលោកីយ៍នេះខំប្រឹងព្យាយាមជាខ្លាំង ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់សម្រាប់ថ្ងៃខាងមុខ។ ហើយអនាគតដែលពួកគេមានការព្រួយបារម្ភគឺពេលពួកគេមានវ័យចាស់ និងពេលដែលពួកគេចូលនិវត្តន៍។ ដូច្នេះហើយបានជាពួកគេខិតខំធ្វើការយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចរស់នៅយ៉ាងសុខស្រួលនៅពេលដែលពួកគេមិនមានលទ្ធភាពធ្វើការចិញ្ចឹមជីវិតបាន។ ពួកគេបានខំស្វែងរកគ្រប់វិធី ដើម្បីធ្វើយ៉ាងណាឲ្យតែបានសេចក្តីសុខ។

ត្រង់ចំណុចនេះ អ្នកមិនជឿឆ្លាតជាងគ្រីស្ទបរិស័ទទៅទៀត។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ដើម្បីឲ្យយើងយល់ពីមូលហេតុដែលអ្នកមិនជឿឆ្លាតជាងគ្រីស្ទបរិស័ទបាន យើងត្រូវដឹងឲ្យច្បាស់ថា អនាគតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទមិនមែននៅលើផែនដីនេះទេ ប៉ុន្តែគឺនៅឯស្ថានសួគ៌ឯនោះវិញទេ។ នេះហើយជាចំណុចស្នូលរបស់វា។ អនាគតរបស់អ្នកមិនជឿ គឺគិតចាប់ពីចន្លោះនៃពេលវេលានាពេលបច្ចុប្បន្ន និង

ពេលដែលចូលក្នុងមឈូស។ អនាគតបុត្រាបុត្រីរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺសំដៅលើការរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។

ដូច្នេះ រឿងនេះបង្រៀនយើងឲ្យដឹងថា មនុស្សដែលមិនទាន់ បានកើតជាថ្មីជាច្រើនមានភាពឆ្គោតវ៉ា ហើយស្វែងរកក្នុងការរៀបចំ អនាគតនៅលើផែនដីនេះខ្លាំងជាងគ្រីស្ទបរិស័ទរៀបចំអនាគតរបស់ ពួកគេនៅឯស្ថានសួគ៌ទៅទៀត។

ក្រោយពីព្រះយេស៊ូវបានលើកឡើងពីរឿងនេះមក ទ្រង់បាន បង្ហាញនូវការអនុវត្តជាក់ស្តែង៖

ខ្ញុំក៏ប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ចូរប្រើទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍នេះ ឲ្យបាន មិត្តសម្លាញ់ដល់ខ្លួន ដើម្បីកាលណាអ្នករាល់គ្នាខាននៅ នោះនឹង មានគេទទួលអ្នករាល់គ្នាឲ្យនៅក្នុងទីលំនៅដ៏ស្ថិតស្ថេរអស់កល្ប ជានិច្ចវិញ (លូកា ១៦:៩)។

ទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍នេះ គឺជាលុយ ឬកម្មសិទ្ធិលើរបស់របរ សព្វសារពើ។ យើងអាចប្រើរបស់ទាំងនេះ ដើម្បីនាំមនុស្សទាំង ឡាយឲ្យមានជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកដែលបានទទួលជឿព្រះ គ្រីស្ទតាមរយៈការប្រើប្រាស់លុយដ៏ស្មោះត្រង់របស់យើងនេះហៅ ថា «មិត្តសម្លាញ់»។

ថ្ងៃដែលយើងលែងបាននៅផែនដីនេះនឹងមកដល់ជាមិនខាន

(មិនថាតាមរយៈសេចក្តីស្លាប់ ឬតាមការដែលព្រះគ្រីស្ទយាងមក
យកយើងទៅឯស្ថានសួគ៌នៅគ្រាន់ក៏យក ១ថ្ងៃស្វាឡូនីច ៤:១៧)។
មិត្តសម្លាញ់ដែលបានទទួលជឿដោយសារយើងប្រើប្រាស់របស់
សព្វសារពើ ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អដល់គាត់ នោះនឹងក្លាយទៅ
ជាអ្នកចាំទទួលស្វាគមន៍យើងនៅពេលដែលយើងចូលទៅកាន់
ដំណាក់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅឯស្ថានសួគ៌។

នេះហើយគឺជាមធ្យោបាយដែលអ្នកមើលខុសត្រូវដ៏ឆ្លាតវៃត្រូវ
រៀបគម្រោងរបស់ខ្លួនសម្រាប់អនាគត មិនមែនដោយការចំណាយ
ជីវិតរបស់ខ្លួនក្នុងការស្វែងរកភាពសុខសាន្តក្នុងលោកីយ៍នេះដោយ
ឥតប្រយោជន៍នោះទេ។ តែពួកគេបានរៀបចំដោយការប្តេជ្ញាថានឹង
មានមិត្តសម្លាញ់ចាំទទួលស្វាគមន៍ខ្លួននៅឯស្ថានសួគ៌ជាអ្នកដែល
ពួកគេបាននាំឲ្យជឿព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈលុយដែលពួកគេបានចំ-
ណាយទិញដូចជា ព្រះគម្ពីរ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី កូនសៀវភៅខគម្ពីរ
ខិត្តប័ណ្ណ និងឯកសារគ្រីស្ទបរិស័ទផ្សេងទៀត ក៏ដូចជា លុយដែល
ពួកគេប្រើសម្រាប់ទំនុកបម្រុងបេសកជន និងអ្នកធ្វើការជាគ្រីស្ទ-
បរិស័ទផ្សេងទៀត។ ជាលុយដែលពួកគេប្រើសម្រាប់ជួយផ្គត់ផ្គង់
ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុដល់កម្មវិធីទ្រុឌទ្រោមគ្រីស្ទបរិស័ទ និងសកម្មភាពដ៏មាន
សារប្រយោជន៍ផ្សេងៗទៀតជាច្រើន។ សរុបមក គឺជាលុយដែល

ពួកគេប្រើសម្រាប់ការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អតាមគ្រប់មធ្យោបាយសព្វបែបយ៉ាង។ «មធ្យោបាយតែមួយគត់ដែលអាចឲ្យយើងប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងនៅស្ថានសួគ៌បាន គឺយើងត្រូវវិនិយោគលុយនោះក្នុងអ្វីដែលអាចចូលទៅស្ថានសួគ៌បាន»។

នៅពេលដែលគ្រីស្ទបរិស័ទឃើញថា កម្មសិទ្ធិលើរបស់របរសព្វសារពើរបស់ពួកគេអាចនឹងប្រើក្នុងការសង្គ្រោះមនុស្សជាច្រើន នោះពួកគេនឹងបាត់បង់នូវអារម្មណ៍ស្រឡាញ់ដល់របស់របរទាំងអស់នោះដោយឯកឯង។ ភាពហឺហា ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសម្ភារៈប្រណីតៗប្រៀបបានទៅនឹងម្ហូបដែលជូរជូមនៅក្នុងពោះរបស់ពួកគេយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ ពួកគេអន្ទះសាចង់ឃើញព្រះជាម្ចាស់ប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍នេះ ដើម្បីនាំមនុស្សជាច្រើនក្លាយទៅជាអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះគ្រីស្ទរៀងរហូត។ ពួកគេជាប់ជំពាក់ក្នុងការជួយមនុស្ស ដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រមទាំងផ្តល់ពរដ៏អស់កល្បដល់អស់អ្នកដែលពួកគេបានជួយនោះ។ ចិត្តថ្លើមនៃការទន្ទឹងរង់ចាំរបស់ពួកគេប្រហាក់ប្រហែលនឹងចិត្តថ្លើមរបស់លោក សាំយ៉ូអែល រីទីហូត (Samuel Rutherford) ដែលជាគ្រូអធិប្បាយជនជាតិស្កុតឡែន (Scotland) នៅក្នុងទសវត្សរ៍ទី១៦ នៅក្រុងអែនវ៉ាធី (Anwo'th) ៖

ឱ! បើមានមនុស្សណាមកពីក្រុងអែនវ៉ាធី

បានមកជួបខ្ញុំនៅព្រះហស្តាទ្រង់ខាងស្តាំ
នោះស្ថានសួគ៌នៃខ្ញុំនឹងទ្វេជាពីរ
នៅក្នុងទឹកដីទីអម៉ាញ៉ូអែល។

— លោកស្រី អាន រ៉ូស ខីស៊ីន
(Anne Ross Cousin)

អស់ទាំងមាសពេជ្រកែវកង និងលុយតម្កល់ក្នុងធនាគារ ប័ណ្ណ
ធានារ៉ាប់រង ផ្ទះវីឡា និងនាវាសម្រាប់ជិះលេងកម្សាន្ត ព្រមទាំងឡាន
ថ្លៃៗ ចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទនោះគ្រាន់តែជាទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍ដែល
បោកបញ្ឆោតចិត្តប៉ុណ្ណោះ។ បើគ្រាន់តែប្រើសម្រាប់រូបកាយ វានឹង
រលាយសាបសូន្យទៅ ប៉ុន្តែបើប្រើសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទវិញ វានឹងរីក
ដុះដាលអស់កល្បជានិច្ច។

របៀបដែលយើងប្រើប្រាស់របស់របរសព្វសារពើ និងកម្រិតនៃ
ការចង់បានវា នោះសប្បាយឲ្យឃើញពីចរិតលក្ខណៈរបស់យើង។
ព្រះជាម្ចាស់បានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើចំណុចនេះនៅក្នុងកណ្ឌកម្ពីរ
លូកា ១៦:១០ថា៖

អ្នកណាដែលស្មោះត្រង់ក្នុងការតូចបំផុតនោះក៏ឈ្មោះថា ស្មោះត្រង់ក្នុង
ការធំ ហើយអ្នកណាដែលទុច្ចរិតក្នុងការតូចបំផុត នោះក៏ឈ្មោះថាទុច្ចរិត

ក្នុងការជំរុំដៃ។

ការតូចបំផុតដែលមានបង្ហាញនៅក្នុងខគម្ពីរនេះ គឺជាការមើលខុសត្រូវទៅលើរបស់របរសព្វសារពើ។ អស់អ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់អាចពឹងពាក់បាន គឺជាអ្នកដែលប្រើរបស់របរទាំងនោះដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់ និងដើម្បីផ្តល់ជាព្រះពរដល់អ្នកដែលនៅជុំវិញពួកគេ។ ឯអស់អ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់មិនអាចពឹងពាក់បាន គឺជាអ្នកដែលប្រើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនសម្រាប់តែភាពសុខសាន្ត ការរស់នៅយ៉ាងហ៊ុហា និងការអរសប្បាយជាមួយនឹងភាពអាត្មានិយមរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ។ បើបុគ្គលម្នាក់មិនអាចធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់ទុកចិត្តបានសូម្បីតែការតូចតាចបំផុត (ការមើលខុសត្រូវរបស់របរសព្វសារពើ) ផងនោះ តើឲ្យទ្រង់អាចនឹងទុកចិត្តគាត់ក្នុងការធំ (ការមើលខុសត្រូវខាងឯវិញ្ញាណ) បានយ៉ាងដូចម្តេច? បើបុគ្គលម្នាក់មិនស្មោះនឹងទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍នេះ តើគាត់អាចគិតថា ខ្លួនគាត់អាចនឹងស្មោះត្រង់ក្នុងការធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទព្រមទាំងធ្វើជាអ្នកមើលខុសត្រូវចំពោះអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងដូចម្តេច (១កូរិនថូស ៤:១)?

ហេតុដូច្នេះហើយព្រះសង្គ្រោះបានបន្ថែមការជជែកជំរុំកំញែកទៀតថា៖ «ដូច្នេះ បើអ្នករាល់គ្នាមិនស្មោះត្រង់ ចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិ

របស់លោកីយ៍ទេ តើអ្នកណាហ៊ានធ្វើសម្បត្តិដ៏ពិតទុកនឹងអ្នករាល់គ្នាបាន?» (លូកា ១៦:១១)។

ទ្រព្យសម្បត្តិខាងលោកីយ៍មិនមែនជាទ្រព្យសម្បត្តិពិតប្រាកដទេ តម្លៃរបស់វា គឺមានដែនកំណត់ ហើយមិនស្ថិតស្ថេរទេ។ ទ្រព្យសម្បត្តិខាងឯវិញ្ញាណ ទើបបានជាទ្រព្យសម្បត្តិពិតប្រាកដ តម្លៃរបស់វាគ្មានដែនកំណត់ ហើយក៏នៅស្ថិតស្ថេរ។ បើបុគ្គលម្នាក់មិនស្មោះត្រង់ក្នុងការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិលោកីយ៍នេះ នោះគាត់មិនអាចនឹងរំពឹងឲ្យព្រះជាម្ចាស់ទុកចិត្តលើគាត់ជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិខាងឯវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតសព្វថ្ងៃនេះ ឬក៏នៅស្ថានសួគ៌នោះឡើយ។

ជាថ្មីម្តងទៀត ព្រះអម្ចាស់បានបន្តការជជែកវែកញែកទៀតថា៖ «ហើយបើអ្នករាល់គ្នាមិនស្មោះត្រង់នឹងរបស់គេទេ តើអ្នកណានឹងហ៊ានឲ្យរបស់អ្វីដាច់ជារបស់ផងអ្នកបាន?» (លូកា ១៦:១២)។

ទ្រព្យសម្បត្តិដែលយើងមាន នោះយើងមានដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមក ដើម្បីឲ្យយើងមើលខុសត្រូវ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងអាចហៅថាជារបស់ផងខ្លួនបាន គឺចំណេះដឹងនៃការរៀនព្រះគម្ពីរ និងផលផ្លែនៃការបម្រើនៅលោកីយ៍នេះ ព្រមទាំងរង្វាន់ដែលយើងនឹងទទួលនៅឯស្ថានសួគ៌ ដោយសារយើងបានមើលខុសត្រូវរាល់អ្វីដែលទ្រង់បានប្រទានមកយើងយ៉ាងស្មោះត្រង់។ ប្រសិនបើ

យើងមិនបានបង្ហាញថា យើងជាអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់អាចទុកចិត្ត
បានក្នុងការទទួលខុសត្រូវលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ទេនោះ នោះកុំ
រំពឹងថាយើងអាចយល់ពីសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់
ទ្រង់ក្នុងជីវិតនេះ ឬទទួលបានរង្វាន់នៅឯស្ថានសួគ៌នោះឡើយ។

ព្រះអម្ចាស់បានបង្រួមសេចក្តីបង្រៀនអំពីរឿងអ្នកមើលខុសត្រូវ
នេះ ដូចខាងក្រោម៖

*គ្មានបារណាដែលបំរើចៅហ្វាយ២ បានទេ ពីព្រោះបារនោះនឹងស្អប់១
ស្រឡាញ់១ ឬនឹងកាន់ខាង១ ហើយមើលងាយ១ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាក៏បំរើ
ព្រះផង ទ្រព្យសម្បត្តិផងពុំបានដែរ (លូកា ១៦:១៣)។*

សិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវក៏មិនអាចបែងចែកភក្តីភាពបានដែរ។
សិស្សរបស់ទ្រង់មិនអាចរស់នៅដើម្បីសម្បត្តិលោកីយ៍ផង និងសម្បត្តិ
ស្ថានសួគ៌ផងនោះទេ។ អ្នកមើលខុសត្រូវអាចស្រឡាញ់បានតែព្រះ
ជាម្ចាស់ ឬក៏ទ្រព្យសម្បត្តិតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើគាត់ស្រឡាញ់
ទ្រព្យសម្បត្តិ នោះមានន័យថា គាត់ស្អប់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ។

ត្រូវចងចាំថាខគម្ពីរទាំងនេះ គឺសរសេរសំដៅទៅកាន់សិស្សព្រះ
យេស៊ូវមិនមែនទៅកាន់អ្នកដែលមិនជឿនោះទេ។

ជំពូកទី៥

ភាពឧស្សាហ៍

ទោះបីសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនសូវឆ្លាតវៃយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែអាចទទួលបាននូវការអត់ទោសដែរ។ ពួកគេនៅតែអាចទទួលបាននូវការអត់ទោស ទោះបីពួកគេមិនមានកម្លាំងកាយដ៏ខ្លាំងក្លាក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែសិស្សមិនអាចយកលេសរួចខ្លួនបានទេ បើពួកគេមិនឧស្សាហ៍សោះ។

ប្រសិនបើ ចិត្តរបស់ពួកគេមិនមានបំណងប្រាថ្នាដ៏ឆេះឆួលចំពោះព្រះសង្គ្រោះ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងថ្កោលទោសពួកគេ។

តាមពិត គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «សេចក្តីឧស្សាហ៍ដល់ដំណាក់ទ្រង់ បានស៊ីបង្កិនទូលបង្គំ» (យ៉ូហាន ២:១៧)។ ព្រះសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទមានពេញទៅដោយភាពឆេះឆួលចំពោះព្រះជាម្ចាស់ និងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់មិនទទួលមនុស្សចូលក្នុងជួរកងទ័ពទ្រង់ដែលមិនដើរតាមទ្រង់យ៉ាងអស់ពីចិត្តនោះទេ។

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបានរស់នៅក្នុងស្ថានភាពប្រទាញប្រទង់ខាងដំរីញាណ។ យើងអាចយល់ការនេះបានដោយសារទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «តែខ្ញុំត្រូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកសិន ហើយខ្ញុំត្រូវចង្អៀតចង្អល់យ៉ាងដូចម្តេចទៅហ្ន៎ ទំរាំតែបុណ្យនោះបានសំរេច» (លូកា ១២:៥០)។ ហើយម៉្យាងទៀតតាមរយៈព្រះបន្ទូលក្នុងខគម្ពីរមួយដែលគួរឲ្យកត់សម្គាល់គឺ៖ «កំពុងដែលថ្ងៃនៅភ្លឺនៅឡើយ នោះត្រូវតែខ្ញុំធ្វើការរបស់ព្រះ ដែលចាត់ឲ្យខ្ញុំមក ដ្បិតយប់ដល់មក នោះគ្មានអ្នកណាអាចនឹងធ្វើការបានទេ» (យ៉ូហាន ៩:៤)។

ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាក់ពីភាពខុសៗរបស់យ៉ូហាន-បាទីស្ត ត្រង់កន្លែងដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «លោកជាចង្អៀងដែលឆេះហើយភ្លឺ» (យ៉ូហាន ៥:៣៥)។

សារីក ប៉ុល គឺជាមនុស្សខុសៗហ្ន៎។ អ្នកនិពន្ធដែលយើងមិនបានស្គាល់ឈ្មោះម្នាក់បានព្យាយាមរៀបរាប់ពីចិត្តត្រៀមរបស់សារីក ប៉ុល យ៉ាងសង្ខេបដូចខាងក្រោម៖

សារីក ប៉ុល ជាមនុស្សម្នាក់ដែលមិនខ្វល់ខ្វាយអំពីការរាប់ញាតិ មិនរំពឹង ឬបង់ប្រាក់ចង់បានទ្រព្យនៅលោកីយ៍ មិនព្រួយបារម្ភចំពោះការបាត់បង់ទ្រព្យខាងលោកីយ៍មិនខ្វល់ខ្វាយពីជីវិត ហើយមិនភ័យខ្លាចនឹងសេចក្តីស្លាប់នោះទេ។ គាត់ជាមនុស្សដែលរាប់ខ្លួនថា មិនមានឋានៈ ប្រ-

ទេស ឬក៏លក្ខខណ្ឌតម្រូវណាមួយឡើយ។ គាត់មានគោលគំនិតតែមួយ គឺ ដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ឯគោលបំណងតែមួយ គឺថ្វាយសិរីល្អដល់ ព្រះជាម្ចាស់។ គេហៅគាត់ថាជាមនុស្សល្ងីល្ងី ហើយគាត់ពេញចិត្តឲ្យគេរាប់ ខ្លួនថាជាមនុស្សល្ងីល្ងីសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ។ ចូរឲ្យលោកីយ៍នេះហៅគាត់ថាជា អ្នកងប់ងុលអ្នកជឿស៊ីប អ្នកនិយាយបំប៉ាច់បំប៉ោច ឬឈ្មោះដែលចម្លែក ខុសគេផ្សេងៗទៀតតាមន័យអ្វីដែលគេចង់ហៅគាត់ទៅចុះ។ ប៉ុន្តែ កុំហៅ គាត់ថាជាអ្នកគ្រាប់តាមលោកីយ៍នេះឡើយ។ ដរាបណាគេហៅគាត់ថាជា អ្នកដោះដូរ ម្ចាស់ផ្ទះ ពលរដ្ឋ អ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិ អ្នកតាមខាងលោកីយ៍ អ្នកបានរៀនប្រៅជ្រះ ឬក៏ជាអ្នកដែលចេះយល់ហេតុការណ៍ នោះខុសឆ្គង និងលក្ខណៈដ៏ពិតរបស់គាត់ហើយ។

គាត់ត្រូវតែនិយាយឬក៏គាត់ត្រូវតែស្តាប់ ហើយទោះបីគាត់ត្រូវស្តាប់ ក៏គាត់នៅតែនិយាយ។ គាត់មិនមានពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឈប់សម្រាក ប៉ុន្តែគាត់តែងធ្វើដំណើរយ៉ាងរហ័ស លើដី និងសមុទ្រ លើក្រសួង និងវាល ខ្សាច់ដែលគ្មានផ្លូវទៅមក ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ។ គាត់ស្រែកខ្លាំងៗឲ្យ អ្នកគ្រប់គ្នាបានឮ ហើយពុះពារទៅមុខដោយមិនរូញរា។ នៅក្នុងគុក គាត់ បន្លឺសំឡេងឡើង ហើយនៅពេលដែលកំពុងតែប្រឈមមុខនឹងព្យុះសង្សារ ក៏គាត់មិននៅស្ងៀមដែរ។ នៅមុខក្រុមមន្ត្រី និងរាជបល្ល័ង្ក គាត់បានធ្វើ ទីបន្ទាល់បញ្ជាក់ពីសេចក្តីពិត។ គ្មានអ្វីដែលអាចនឹងបញ្ឈប់សំឡេងរបស់

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

គាត់ក្រៅពីសេចក្តីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ហើយទោះបីគាត់ត្រូវស្លាប់មុនពេលដែល
កំបិតមកកាត់ក្បាលគាត់ចេញពីរូបកាយក៏ដោយ ក៏គាត់នៅតែនិយាយ
អធិស្ឋាន ធ្វើទីបន្ទាល់ ប្រកាស ទទួលអង្វរ និងតយុទ្ធ ហើយនៅទីបញ្ចប់
គាត់បានជូនពរដល់មនុស្សយោរាយទាំងនោះទៀតផង។

មានអ្នកផ្សេងទៀតដែលជឿលើព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញពីបំណង
ប្រាថ្នាដ៏ឆេះឆួលដូចនេះ ដើម្បីឲ្យបានសព្វព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់។
ដូចជាលោក ស៊ី. ធី. ស្ទីដ (C. T. Studd) បានលើកឡើងថា៖

*អ្នកខ្លះចង់រស់ចំណោមសំឡេងស្ទូរជូងជាភ្លេងនៃព្រះវិហារ
តែប្រសិនបើមានចិត្តហានក្លាបើកហាងសង្គ្រោះជីវា
កៀកនឹងទ្វារនរក។*

តាមពិតទៅ វាគឺជាឯកសារដែលសរសេរដោយអ្នកមិនជឿថា
មានព្រះ ដែលបណ្តាលឲ្យលោក ស៊ី. ធី. ស្ទីដ (C. T. Studd) តាក់-
តែងឡើងយ៉ាងអស់ពីចិត្តថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ។ ឯកសារនេះមានដូចត
ទៅ៖

ប្រសិនបើ ខ្ញុំជឿជាក់ថា ចំណេះដឹង និងការធ្វើតាមសាសនានៅក្នុង
ជីវិតសព្វថ្ងៃនេះ ជះឥទ្ធិពលដល់ជីវិតនៅលោកខាងមុខ ដូចដែលមនុស្ស

រាប់លាននាក់ជឿ នោះការធ្វើតាមសាសនានឹងក្លាយទៅជាការដែលសំខាន់
 ជាងគេបំផុតក្នុងជីវិតខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងបោះបង់ ការកម្សាន្តនៅលោកីយ៍នេះដូច
 ជាសំរាម ការខ្វល់ខ្វាយខាងលោកីយ៍ដូចជាការចំកូត និងគំនិតអារម្មណ៍
 នៃលោកីយ៍ដូចជាការឥតប្រយោជន៍នេះចោលចេញ។ សាសនានឹងក្លាយ
 ជាគំនិតដំបូងគេរាល់ពេលដែលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង ហើយជាគំនិតចុងក្រោយគេ
 បំផុតមុននឹងខ្ញុំលង់លក់ទៅនៅពេលរាត្រី។ ខ្ញុំនឹងពុះពារគ្រប់បែបយ៉ាង
 សម្រាប់តែប្រយោជន៍សាសនាតែប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំនឹងពិចារណាតែពីអនាគត
 អស់កល្បជានិច្ចតែប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំនឹងស្ម័គ្រចិត្តទទួលយកជីវិតដែលពោរពេញ
 ដោយការរងទុក្ខនៅលោកីយ៍នេះ ប្រយោជន៍ឲ្យព្រលឹងមនុស្សម្នាក់បានទៅ
 កាន់ស្ថានសួគ៌។ លទ្ធផលអាក្រក់នៅលោកីយ៍នេះ មិនអាចបញ្ឈប់សកម្ម-
 ភាព ឬបិទមាត់ខ្ញុំបានឡើយ។ អំណរ និងទុក្ខព្រួយរបស់លោកីយ៍មិនអាច
 ជ្រៀតចូលមកក្នុងគំនិតខ្ញុំបានឡើយ។ ខ្ញុំនឹងព្យាយាមស្វែងរកតែភាពអស់-
 កល្បជានិច្ច និងព្រលឹងដ៏អមតៈនៅជុំវិញខ្លួនខ្ញុំដែលគេអាចនឹងមានភាព
 អរសប្បាយ ឬអាចនឹងរងទុក្ខវេទនាអស់កល្បជានិច្ចនាពេលឆាប់ៗនេះ។
 ខ្ញុំនឹងចេញទៅផ្សាយពីសាសនាខ្ញុំដល់លោកីយ៍ទាំងមូល ទោះបីត្រូវរដូវ
 ឬខុសរដូវក្តី។ ហើយបទគម្ពីរដែលខ្ញុំនឹងផ្សាយនោះគឺ៖ “បើមនុស្សណានឹង
 បានលោកីយ៍ទាំងមូល តែបាត់ព្រលឹងទៅ នោះតើមានប្រយោជន៍អ្វីដល់
 អ្នកនោះ?”^១

លោក ចន វេស្លី (John Wesley) គឺជាមនុស្សដ៏ឧស្សាហ៍ម្នាក់។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរឲ្យអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ អស់ពីចិត្តចំនួនមួយរយនាក់ ហើយមិនខ្លាចអ្វីទាំងអស់ក្រៅតែពី អំពើបាបមកឯខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងបំផ្លាស់បំប្រែលោកីយ៍នេះ»។

លោក ជីម អេលីត (Jim Elliot) ដែលជាមរណសាក្សីនៅប្រទេស អេក្វាទ័រ (Ecuador) គឺជាចន្លុះបំភ្លឺថ្វាយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ មានថ្ងៃមួយ ពេលដែលគាត់កំពុងតែសញ្ជឹងគិតពីបទគម្ពីរដែលចែង ថា៖ «ទ្រង់យកពួក...អ្នកបំរើទ្រង់ធ្វើជាអណ្តាតភ្លើង» (ហេព្រើរ ១:៧) នោះគាត់ក៏បានសរសេរការនេះក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុប្រចាំថ្ងៃ របស់គាត់ដូចតទៅ៖

តើខ្ញុំមានភាពឆេះឆួលសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ឬទេ? ព្រះអង្គអើយ សូម ទ្រង់ដករនាំងនៃលោកីយ៍នេះដែលរារាំងទូលបង្គំមិនឲ្យមានភាពឆេះឆួល នឹងទ្រង់ចេញផង។ សូមចាក់ប្រេងនៃព្រះវិញ្ញាណទ្រង់តាំងទូលបង្គំឲ្យបាន ជោគជាំ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំក្លាយជាអណ្តាតភ្លើងដែលងាយនឹងឆេះសម្រាប់ ទ្រង់។ ប៉ុន្តែអណ្តាតភ្លើងឆេះបានតែមួយឆាវ។ ធម្មតា វាឆេះតែមួយរយៈ- ពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះ។ ឱ! ព្រលឹងខ្ញុំអើយ តើឯងអាចនឹងអត់ទ្រាំនឹងជីវិតដ៏ខ្លីនេះ បានដែរឬយ៉ាងណា? ក្នុងរូបកាយខ្ញុំនេះមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអង្គដ៏គង់នៅ

ផែនដីនេះក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី ហើយភាពខុសគ្នារបស់ទ្រង់ចំពោះតំណាក់
របស់ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឲ្យទ្រង់ឆេះឆួល។ ឱ! អណ្តាតភ្លើងព្រះជាម្ចាស់
អើយ សូមធ្វើឲ្យទូលបង្គំក្លាយជាប្រេងរបស់ទ្រង់ផង។^៦

ឃ្លាចុងក្រោយនេះ គឺជាឃ្លាដែលគាត់បានបង្រួមពីឃ្លាកំណាព្យ
ដ៏ឆេះឆួលរបស់លោកស្រី អេមី ខរម៉ាយខល (Amy Carmichael)៖

ចេញពីពាក្យអធិស្ឋាន ខ្ញុំបានទូលសូមទ្រង់
ជ្រកក្រោមបារមីព្រះអង្គ គេចពីព្រះបោកបក់
សូមកុំមានចិត្តស្នាក់ស្នើរពេលឡើងទីខ្ពស់
កុំឲ្យអ្នកអាងហួស លោះខ្ញុំមានសេរី
ដើម្បីឲ្យខ្ញុំស្មោះស្ម័គ្រដើរតាមទ្រង់។
ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ
សូមឲ្យទូលបង្គំក្លាយជាទាហានស្មោះស្ម័គ្រនៃទ្រង់។

ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់បន្ទន់គ្រប់រឿង
ងាយស្រួលនោះឡើងទាំងភាពកម្សាយ
ទោះតាមការនេះព្រលឹងមិនមាំក៏ដោយ

មិនដោយរបៀបនេះឡើយដែលទ្រង់ត្រូវឆ្កាង។
ចេញពីការលាក់ពន្លឺកាលវារី
កូនចៀមព្រះដ៏មានបារមី សូមសង្គ្រោះខ្ញុំផង!

សូមក្តីស្រឡាញ់ជួយដឹកនាំផ្លូវ
ជំនឿដែលត្រូវគ្មានអ្វីអាចផ្តួលរលំ
សេចក្តីសង្ឃឹមដែលបិតាចេរនៅដំ
ក្តីប្រាថ្នាប៉ងឆេះឆ្ងល់ដូចភ្លើងគ្មានផ្សែង។
សូមកុំឲ្យទូលបង្គំធ្លាក់ទៅជាមនុស្សឆោតល្ងង់ឡើយ
ឱ! អណ្តាតភ្លើងព្រះជាម្ចាស់អើយ
សូមធ្វើឲ្យទូលបង្គំក្លាយជាប្រេងរបស់ទ្រង់ផង។

ភាពអាម៉ាស់របស់ក្រុមជំនុំនៅសតវត្សរ៍ទី២១នេះគឺត្រង់ថា អ្នក
បំផ្ទុះគ្រាប់បែកអត្តឃាត និងអ្នកកាន់សាសនាខុសឆ្គងមានភាព
ខុស្បាត់ជាងគ្រីស្ទបរិស័ទទៅទៀត។

នៅឆ្នាំ ១៩០៣ មានបុរសម្នាក់រួមជាមួយនឹងអ្នកដើរតាមគាត់
ចំនួនដប់ប្រាំពីរនាក់បានចាប់ផ្តើមវាយប្រហារពិភពលោក។ គាត់
ឈ្មោះ វ៉្លាឌីមៀរ លេនីន (Vladimir Lenin)។ មកដល់ឆ្នាំ ១៩១៨

ក្រុមរបស់គាត់បានកើនឡើងរហូតទៅដល់បួនម៉ឺននាក់ ហើយ
គាត់បានគ្រប់គ្រងមនុស្សចំនួនហុកសិបលាននាក់នៅប្រទេស
រុស្ស៊ី (Russia) ជាមួយនឹងក្រុមនោះ។ បើទោះជាចលនានោះមាន
ការថយចុះនាប៉ុន្មានឆ្នាំចុងក្រោយនេះក៏ដោយ ចលនានោះនៅ
តែគ្រប់គ្រងមនុស្សជាងមួយភាគប្រាំនៃពិភពលោកទាំងមូល។
ទោះបីជាយើងប្រឆាំងនឹងគោលការណ៍របស់គេក៏ដោយ ក៏ភាព
ឧស្សាហ៍របស់គេគួរឲ្យសរសើរដែរ។

ត្រីស្ទូបរិស័ទជាច្រើននាក់មានអារម្មណ៍ថា លោក ប៊ីលី ហ្គ្រាម
(Billy Graham) បានស្តីបន្ទោសឲ្យខ្លួន នៅពេលដែលគាត់បាន
អានសំបុត្រដូចខាងក្រោមនេះដែលសរសេរឡើងដោយនិស្សិត
មហាវិទ្យាល័យសញ្ជាតិអាមេរិកម្នាក់ដែលបានផ្លាស់ប្តូរចិត្តគំនិត
ខ្លួនទៅកាន់លទ្ធិកុម្មុយនីស្ត ខណៈពេលដែលគាត់នៅក្នុងប្រទេស
មិកស៊ីកូ (Mexico)។ អត្ថន័យក្នុងសំបុត្រនេះវាប្រហាក់ប្រហែលទៅ
នឹងគំនិតរបស់កេរវជននាសម័យបច្ចុប្បន្ននេះដែរ។ គោលបំណងនៃ
សំបុត្រនេះគឺចង់ពន្យល់ដល់គូដណ្តឹងរបស់គាត់ពីមូលហេតុនៃការ
ដែលគាត់សម្រេចចិត្តផ្តាច់ពាក្យ៖

យើងដែលជាអ្នកកាន់លទ្ធិកុម្មុយនីស្តប្រឈមមុខនឹងអត្រាស្លាប់ខ្ពស់។
យើងត្រូវគេបាញ់ប្រហារ ព្យួរក ឃុំឃាំង និងយាយបង្កាច់បង្កួច ចំអកឡក-

ឡើយ បណ្តេញឈប់ពីការងារ និងតាមរបៀបគ្រប់យ៉ាងផ្សេងទៀតដែល
គេអាចធ្វើទុក្ខបុកម្នេញបានដោយមិនឲ្យយើងមានសេចក្តីសុខ។ គេបាន
សម្លាប់ ឬឃុំឃាំងពួកយើងមួយចំនួន។ យើងរស់នៅក្នុងភាពក្រីក្រ។ យើង
រវល់យស្ទើរអស់ពីខ្លួនទៅបក្សកុម្មុយនីស្ត ហើយគ្រាន់តែទុកលុយខ្លះដើម្បី
ផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការចាំបាច់របស់យើងតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងដែលជាអ្នកកាន់លទ្ធិ
កុម្មុយនីស្តមិនមានពេលវេលា ឬលុយសម្រាប់មើលកុន ការប្រគំតន្ត្រី ញាំ
អាហារថ្ងៃ ឬទិញផ្ទះវីឡា និងឡានថ្មីៗនោះទេ។ គេថាយើងជាអ្នកងប់ងុល
នឹងលទ្ធិកុម្មុយនីស្តខ្លាំង។ ពិតណាស់ យើងពិតជាអ្នកងប់ងុលមែន។ ជីវិត
របស់យើងគ្រប់គ្រងដោយគោលបំណងដ៏ធំបំផុតមួយគឺ៖ ការតស៊ូដើម្បីឲ្យ
លទ្ធិកុម្មុយនីស្តបានរីកសាយពាសពេញពិភពលោក។

លុយមិនអាចទិញគោលលទ្ធិកុម្មុយនីស្តរបស់យើងបានទេ ព្រោះវាមាន
តម្លៃខ្ពស់បំផុត។ យើងមានបុព្វហេតុជាក់លាក់ចង់ឃើញលទ្ធិនេះរីកចម្រើន
ហើយយើងក៏មានគោលបំណងដ៏ច្បាស់លាស់ក្នុងជីវិតដែរ។ យើងស្ម័គ្រ-
ចិត្តជាក់រូបកាយដែលមិនស្ថិតស្ថេរនេះទៅក្នុងចលនាដ៏អស្ចារ្យរបស់មនុស្ស
ជាតិ។ ហើយទោះបីជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងមានការលំបាក ឬក៏រូបកាយ
យើងទទួលរងការឈឺចាប់តាមរយៈការស្ថិតនៅក្រោមបង្គាប់បក្សកុម្មុយ-
នីស្តក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែតស៊ូ ដោយសារយើងដឹងថា យើងរាល់គ្នាបាន
រួមចំណែកជាមួយនឹងការដែលថ្មី ពិត ហើយជាប្រយោជន៍ដ៏ល្អបំផុតដល់

មនុស្សជាតិ។

ខ្ញុំមានបំណងតែមួយប៉ុណ្ណោះ គឺធ្វើយ៉ាងណាដើម្បីបំពេញតាមបុព្វ-
ហេតុនៃបក្សកុម្មុយនីស្ត។ បុព្វហេតុនៃបក្សកុម្មុយនីស្តគឺជា ជីវិតខ្ញុំ ការងារ
ខ្ញុំ សាសនាខ្ញុំ ចំណង់ចំណូលចិត្តខ្ញុំ សង្សារខ្ញុំ ប្រពន្ធខ្ញុំ ស្រីកំណាត់ខ្ញុំ និង
អាហារដែលខ្ញុំញ៉ាំជាប្រចាំថ្ងៃ។ ពេលថ្ងៃខ្ញុំធ្វើការជាប្រយោជន៍ដល់បុព្វ-
ហេតុនៃបក្សកុម្មុយនីស្ត ហើយពេលយប់ខ្ញុំគេងស្រមៃអំពីបុព្វហេតុនៃបក្ស
កុម្មុយនីស្ត។ ពេលដែលពេលវេលាកាន់តែដើរទៅមុខ បុព្វហេតុនៃបក្ស
កុម្មុយនីស្តកាន់តែជ្រាបចូលក្នុងគំនិតខ្ញុំជ្រៅទៅៗ វាមិនជ្រាបចេញឡើយ។
ហេតុដូច្នោះហើយ ខ្ញុំមិនអាចបន្តមិត្តភាព ស្នេហា ឬក៏ទំនាក់ទំនងដោយគ្មាន
ការពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងបុព្វហេតុនេះដែលជំរុញ និងដឹកនាំជីវិតខ្ញុំបានទៀត
ទេ។ ខ្ញុំវាយតម្លៃមនុស្ស សៀវភៅ គំនិត និងសកម្មភាពទាំងឡាយដោយ
ផ្អែកទៅតាមអាកប្បកិរិយា និងការដែលគេមានឥទ្ធិពលមកលើបុព្វហេតុនៃ
បក្សកុម្មុយនីស្ត។ គេបានឃុំឃាំងខ្ញុំនៅក្នុងគុកម្តងរួចទៅហើយ ដោយសារ
តែខ្ញុំកាន់តាមលទ្ធិកុម្មុយនីស្ត ហើយប្រសិនបើគេចាំបាច់សម្លាប់ខ្ញុំមែន ខ្ញុំក៏
មិនខ្លាចឲ្យក្រុមទាហានពេជ្ឈយោតបាញ់សម្លាប់ខ្ញុំដែរ។^៣

ប្រសិនបើអ្នកកាន់លទ្ធិកុម្មុយនីស្តធ្វើសម្រាប់បុព្វហេតុរបស់គេ
អស់ពីចិត្តយ៉ាងនេះ តើត្រីស្នូបរិស័ទគួរនឹងលះបង់សម្រាប់សេចក្តី

ស្រឡាញ់ ហើយប្តូរផ្តាច់ចំពោះព្រះជាម្ចាស់របស់គេយ៉ាងណាដែរ? ប្រាកដណាស់ថា ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានតម្លៃ នោះទ្រង់ត្រូវមានតម្លៃលើសអ្វីៗទាំងអស់។ លោក ហ្វាយដ្លែ (Findlay) បានមានប្រសាសន៍ថា «ប្រសិនបើជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទស័ក្តិសមនឹងឲ្យយើងជឿ នោះវាក៏ស័ក្តិសមនឹងឲ្យយើងជឿអស់ពីចិត្តដែរ ទោះបីត្រូវស្លាប់ក៏ដោយ»។

លោក ចេមស៍ ដែននី (James Denney) បានមានប្រសាសន៍ថា «បើព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំផ្លូវដើម្បីសង្គ្រោះលោកីយ៍នេះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងបានបើកសម្តែងពីដំណឹងនេះពិតប្រាកដមែន នោះគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបត្រូវប្រឆាំងគ្រប់ទាំងអ្វីដែលមើលងាយ បដិសេធឬបង្វែរសេចក្តីពិតនេះ»។

ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងមនុស្សណាដែលអនុញ្ញាតឲ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដីកនាំចិត្តរបស់ពួកគេទាំងស្រុង។ ពេលលោកីយ៍មើលអ្នកទាំងនោះ ពួកគេគិតថា អ្នកទាំងនោះជាអ្នកស្រវឹងខួប ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលស្គាល់អ្នកទាំងនោះច្បាស់ គេនឹងដឹងថា អ្នកទាំងនោះកំពុងរស់នៅដោយការស្រេកឃ្លានយ៉ាងខ្លាំងក្រៃដែលមិនចេះស្តាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់។

ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលចង់ធ្វើជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវទូលស្គាល់

ថា ពួកគេត្រូវតែមានភាពឧស្សាហ៍នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន។ ចូរយើង
យកគំរូតាមការពណ៌នាអំពីអ្នកឧស្សាហ៍ដែលគ្រូគង្វាល ចេ. ស៊ី.
រ៉ែល (J. C. Ryle) បាននិពន្ធ៖

អ្នកឧស្សាហ៍នឹងសាសនា គឺជាអ្នកដែលគិតតែពីរឿងសាសនាមួយ
ប៉ុណ្ណោះ។ បើយើងគ្រាន់តែថា គាត់ជាមនុស្សដែលស្មោះអស់ពីចិត្ត រូស-
រាយរាក់ទាក់ មិនចេះស៊ីសំណូកស្លកប៉ាន់ ជាមនុស្សដែលយកចិត្តទុកដាក់
ផ្ទះអារម្មណ៍ខ្ពស់ និងមានស្មារតីភ្ញៀវក្លា នោះមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់នឹងហៅ
គាត់ជាអ្នកឧស្សាហ៍នៅឡើយទេ។ អ្នកឧស្សាហ៍ផ្ដោតអារម្មណ៍តែលើរឿង
មួយ ខ្វល់ខ្វាយតែលើរឿងមួយ រស់នៅដើម្បីតែរឿងមួយ ហើយគាត់នៅ
ក្រាញនរៀលជាមួយតែរឿងមួយហ្នឹង ហើយរឿងមួយហ្នឹង គឺធ្វើយ៉ាងណា
ឲ្យតែបានគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់។ គាត់មិនខ្វល់ពីរឿងផ្សេងទៀត
ទោះបីគាត់រស់ឬស្លាប់ក្តី ឈឺឬជាក្តី ទោះបីគាត់មានឫក្រក្តី ហើយបើទោះ
ជាធ្វើឲ្យគេសប្បាយចិត្ត ឬពិបាកចិត្តក្តី មិនថាគេគិតថាគាត់ឆ្លាតឬល្ងង់ក្តី
មិនថាគេស្តីបន្ទោស ឬស្នើចសរសើរគាត់ក្តី ហើយបើទោះជាគេលើកមុខ ឬ
បំបាក់មុខក្តី ក៏គាត់មិនខ្វល់ពីការទាំងអស់នោះដែរ ព្រោះគាត់ខ្វល់តែពីការ
ផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់តែមួយប៉ុណ្ណោះ។
ទោះបីជាគាត់ត្រូវលះបង់ជីវិត ក៏គាត់មិនខ្វល់ដែរ ព្រោះគាត់ពេញចិត្ត

ពេញថ្លើមនឹងព្រះជាម្ចាស់។ គាត់មានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនគាត់ប្រៀបបានដូចជាចង្កៀងដែលទុកសម្រាប់ដុតអញ្ចឹងដែរ ហើយបើគាត់ត្រូវឆេះអស់ នោះក៏មិនចម្លែកអ្វីដល់គាត់ដែរ ពីព្រោះគាត់ធ្វើអ្វីតាមតែការកំណត់របស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ បុគ្គលប្រភេទនេះប្រាកដជានឹងរកឃើញវិធី ដើម្បីឲ្យភាពឧស្សាហ៍របស់គាត់ចេញជាសកម្មភាពជាមិនខាន។ បើគាត់មិនអាចអធិប្បាយ មិនអាចធ្វើការ ឬក៏មិនអាចថ្វាយតង្វាយ នោះគាត់នឹងអង្គុយយំ ដកដង្ហើមធំ ហើយអធិស្ឋានជាមិនខាន។ មែនហើយ ទោះបីគាត់ក្រីក្រ ឬឈឺធ្ងន់ធ្ងរក្តី ក៏គាត់នឹងធ្វើឲ្យសេចក្តីអាក្រក់ជាប់គាំង ដោយសារការអធិស្ឋានដ៏ខ្លាំងក្លារបស់គាត់។ ប្រសិនបើគាត់មិនអាចចូលរួមតយុទ្ធនៅក្នុងជ្រលងភ្នំជាមួយលោក យ៉ូស្វ ទេ នោះគាត់នឹងធ្វើការដូចលោក ម៉ូសេ លោក អរិរ៉ុន និង លោក ហើរ នៅលើកំពូលភ្នំ (និក្ខមនំ ១៧:៩-១៣)។ ប្រសិនបើគាត់មិនអាចបន្តធ្វើព័ន្ធកិច្ច នោះគាត់នឹងអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់រហូតទាល់តែទ្រង់ចាត់នរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតមកធ្វើជាជំនួយរបស់គាត់ ដើម្បីបំពេញព័ន្ធកិច្ចនោះ។ នេះហើយគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំចង់បញ្ជាក់ជូនពីអត្ថន័យនៃពាក្យ “ឧស្សាហ៍” ក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។^៤

ជំពូកទី៦

ជំនឿ

ភាពជាសិស្សដ៏ពិតប្រាកដមិនអាចកើតមានឡើងបានដោយគ្មានជំនឿដ៏ស្មោះស្ម័គ្រ ហើយជ្រាលជ្រៅក្នុងព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅនោះឡើយ។ អស់អ្នកដែលចង់ធ្វើពុទ្ធកិច្ចថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ជាដំបូងគាត់ត្រូវជឿលើទ្រង់យ៉ាងអស់ពីចិត្តជាមុនសិន។ លោកហ្គីដស៊ិន ថេល័រ (Hudson Taylor) បានសរសេររបញ្ជាក់ថា «អស់អ្នកដែលមានជំនឿយ៉ាងមុតមាំលើព្រះជាម្ចាស់សុទ្ធតែជាអ្នកទន់ខ្សោយដែលបានធ្វើកិច្ចការដ៏ធំក្រៃលែងថ្វាយទ្រង់ ដោយសារតែពួកគេជឿថា ទ្រង់គង់នៅជាមួយ»។

ដូច្នោះ ជំនឿដ៏ពិត គឺតែងតែផ្អែកលើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ នេះហើយគឺជាចំណុចដែលសំខាន់។ មុនដំបូងអ្នកជឿ អាន ឬក៏ឮនូវសេចក្តីសន្យាមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បន្ទាប់មក ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏យកសេចក្តីសន្យានោះទៅបញ្ជ្រាបក្នុងចិត្ត និងបញ្ញាចិត្តរបស់ពួកគេដោយអង្គទ្រង់

ផ្ទាល់តែម្តង។ អ្នកជឿនោះក៏បានភ្ញាក់ខ្លួនថា ព្រះជាម្ចាស់បានមាន
បន្ទូលទៅកាន់ខ្លួនគាត់ដោយផ្ទាល់។ គាត់បានរាប់សេចក្តីសន្យា
របស់ព្រះជាម្ចាស់ទុកដូចជាសេចក្តីសន្យាដែលទ្រង់បានសម្រេច
រួចទៅហើយ ទោះបីជាលោកីយ៍នេះគិតថាវាមិនអាចទៅរួចក៏ដោយ
ក៏គាត់នៅតែទុកចិត្តទៅលើភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាង
អស់ពីចិត្ត។

ម៉្យាងវិញទៀត ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏អាចប្រើបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់
ដើម្បីមានបន្ទូលមកកាន់យើងផងដែរ ព្រោះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់មាន
ជាប់ទាំងសេចក្តីសន្យាផង។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បញ្ជា នោះយើង
អាចដឹងប្រាកដថា ទ្រង់នឹងប្រទានកម្លាំងដើម្បីឲ្យយើងអាចធ្វើតាម
បាន។ បើទ្រង់បញ្ជាឲ្យលោក ពេត្រុស ដើរលើទឹក នោះគាត់ដឹងយ៉ាង
ច្បាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានអំណាចឲ្យគាត់អាចដើរបានជាមិន
ខាន (ម៉ាថាយ ១៤:២៨)។ បើទ្រង់បញ្ជាយើងឲ្យទៅផ្សាយដំណឹង
ល្អដល់មនុស្សលោកទាំងអស់ នោះយើងនឹងដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា
ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានព្រះគុណដែលយើងត្រូវការមកជាមិនខាន
(ម៉ាកុស ១៦:១៥)។

ជំនឿមិនមែនទាក់ទងជាមួយនឹងរឿងរ៉ាវផ្សេងៗដែលកើតឡើង
ជាធម្មតាដោយសារកម្លាំងមនុស្សនោះទេ ព្រោះបើកើតចេញពីកម្លាំង

មនុស្ស នោះមិនបានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់នោះឡើយ។ ជំនឿ កើតមានឡើងនៅពេលដែលយើងលែងពឹងផ្អែកលើកម្លាំងខ្លួនឯង។

លោក ជិច ម្សូល័រ (George Müller) បានពន្យល់ថា «ជំនឿ ចាប់ផ្តើមឡើងនៅពេលដែលភាពអាចកើតឡើងបានដោយកម្លាំង មនុស្សឈប់ដំណើរការ ហើយចក្ខុវិស័យ និងញាណរបស់មនុស្ស ត្រូវបាត់បង់ទៅ»។

បើបញ្ហាពេលថា «វាមិនអាចទៅរួចទេ» នោះជំនឿនឹងពោលតប ថា «អត់ទេ យើងអាចធ្វើបាន!»។ លោក ស៊ី. អេស. ម៉ាយីនថស (C. H. Mackintosh) បានបញ្ជាក់យ៉ាងដូច្នោះថា៖

ជំនឿនាំព្រះជាម្ចាស់ទៅកាន់ស្ថានភាពមួយ ហើយដឹងថាគ្មានអ្វីលំ- បាកទាល់តែសោះ ដោយសារទ្រង់គង់ជាជំនួយដល់យើង ហើយជំនឿក៏ សើចចំអកឲ្យភាពដែលថាមិនអាចទៅរួចនោះបាន។ តាមទស្សនៈនៃជំនឿ គឺថា ព្រះជាម្ចាស់គឺជាចម្លើយដ៏ធំសម្បើមជាងគេដល់គ្រប់អស់ទាំងសំណួរ ហើយក៏ជាដំណោះស្រាយដ៏ចម្បងចំពោះគ្រប់ទាំងការលំបាក។ គ្រប់យ៉ាង គឺសម្រេចនៅលើទ្រង់ ហេតុដូច្នោះហើយ នៅពេលដែលយើងមានជំនឿ មិន ខ្វល់ថាយើងត្រូវការប្រាំមួយសែនដុល្លារ ឬក៏ប្រាំមួយលានដុល្លារនោះទេ ព្រោះនៅក្នុងទ្រង់មានគ្រប់ទាំងអស់។ ជំនឿគឺជាការពឹងផ្អែកលើទ្រង់ទាំង ស្រុង។ អ្នកមិនមានជំនឿលើកឡើងថា៖ «តើរឿងអញ្ចឹងកើតឡើងយ៉ាង

ម៉េចបាន?» ពួកគេតែងតែលើកឡើងថា «ធ្វើយ៉ាងម៉េចបាន?» ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានជំនឿមានចម្លើយមួយដ៏អស្ចារ្យទៅនឹងសំណួរថា «ធ្វើយ៉ាងម៉េចបាន?» ហើយព្រះជាម្ចាស់គឺជាចម្លើយនោះ។^១

មនុស្សជឿថា លោក អ័ប្រាហាំ និងសារ៉ា មិនអាចមានកូននោះទេ តែលោក អ័ប្រាហាំ ជឿថា ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចកុហកទេ ដោយសារទ្រង់បានសន្យារួចហើយ។

«ជឿតកាលលោកអស់ទីសង្ឃឹមហើយ នោះក៏ចេះតែជឿដោយសង្ឃឹមវិញ ដើម្បីឲ្យបានត្រឡប់ជាឪពុកដល់សាសន៍ជាច្រើន ដូចសេចក្តីដែលមានបន្ទូលទុកមកថា «ពូជឯងនឹងបានដូច្នោះ» ហើយដោយព្រោះលោកមិនខ្សោយខាងសេចក្តីជំនឿ បានជាលោកមិនគិតពីរូបកាយលោក ដែលរាប់ដូចជាស្លាប់ ដោយមានអាយុប្រហែលជា១០០ឆ្នាំហើយ ឬពីផ្ទៃសារ៉ា ដែលរាប់ដូចជាស្លាប់ដែរនោះទេ លោកក៏មិនបានសង្ស័យ ចំពោះសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ ដោយចិត្តមិនជឿឡើយ គឺគិតតែមានសេចក្តីជំនឿខ្លាំងឡើង ទាំងសរសើរដំកើងដល់ព្រះវិញ ហើយក៏ជឿជាក់អស់ពីចិត្តថា សេចក្តីអ្វីដែលទ្រង់សន្យា នោះអាចនឹងធ្វើឲ្យសំរេចបាន» (រ៉ូម ៤:១៨-២១)។

ជំនឿ ជំនឿដ៏ហានក្លា ឃើញព្រះសន្យា
ឃើញព្រះអង្គតែមួយ
ចំអកឡកឡើយភាពមិនអាចទៅរួចឡើយ
ជំនឿស្រែកហើយ «វានឹងសម្រេច»។

ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងទ្រង់អាចធ្វើគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ដែល
មនុស្សគិតថាមិនអាចធ្វើបាន (លូកា ១:៣៧)។ គ្មានការណាណា
បាកពេកសម្រាប់ទ្រង់ឡើយ (លោកុប្បត្តិ ១៨:១៤)។ «ទ្រង់មាន
បន្ទូលថា ការដែលមនុស្សធ្វើមិនកើត នោះព្រះទ្រង់អាចនឹងធ្វើកើត
ទាំងអស់» (លូកា ១៨:២៧)។

អ្នកជឿគ្រប់រូបពីងផ្នែកលើសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ថា «...បើអាច
នឹងជឿបាននោះ ការទាំងអស់នឹងសម្រេចបាន ដល់អ្នកណាដែល
ជឿ» (ម៉ាកុស ៩:២៣) ហើយពួកគេនិយាយជាមួយសារ៉ក ប៉ុល ថា
«ខ្ញុំអាចនឹងធ្វើគ្រប់ទាំងអស់បាន ដោយសារព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់ចម្រើន
កំឡាំងដល់ខ្ញុំ» (ភីលីព ៤:១៣)។

ភាពមន្ទិលសង្ស័យឃើញតែឧបសគ្គ
 ជំនឿឃើញជាក់ពីមធ្យោបាយ!
 មន្ទិលសង្ស័យឃើញតែងងឹតណាស់
 ជំនឿឆ្លុះឃើញច្បាស់ដូចថ្ងៃចាំងចែង។
 ភាពមន្ទិលសង្ស័យបន្តាចមិនឲ្យដើរទៅមុខ
 ជំនឿហោះពីបង្កើតឡើងលើ
 មន្ទិលចោទសួរថា «អ្នកណាជឿ?»
 ជំនឿឆ្លើយថា «ខ្ញុំ»។

— មិនស្គាល់អ្នកនិពន្ធ

ពេលខ្លះ ការមានជំនឿមើលទៅដូចជា មិនសមហេតុសមផល
 សោះ ពីព្រោះវាទាក់ទងនឹងអធិធម្មជាតិ ក៏ដូចជាព្រះជាម្ចាស់
 ផងដែរ។ ការដែលលោក អ័ប្រាហាំ សម្រេចចិត្តចេញពីស្រុកកំ-
 ណើតទៅទាំងមិនដឹងថា ខ្លួនគាត់ទៅទីណាផងនោះ មិនមែនមក
 ពីវិចារណញ្ញាណរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់គ្រាន់តែស្តាប់តាមបង្គាប់
 ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបញ្ជាគាត់ប៉ុណ្ណោះ (ហេព្រើរ ១១:៨)។ តាម
 ទស្សនៈលោកីយ៍គេគិតថា លោក យ៉ូស្វេ គ្មានភាពឆ្លាតវៃសោះ
 ហើយលើសពីនោះទៅទៀតគេគិតថា គាត់ឆ្គួត ដោយសារគាត់បាន

ទៅច្បាំងនឹងទីក្រុងយេរិទូរដោយមិនមានអាវុធយុទ្ធភណ្ណ ប៉ុន្តែគាត់
បានវាយឈ្នះគេដោយជំនឿពិតប្រាកដមែន (យ៉ូស្វេ ៦:១-២០)។

តាមពិតទៅ ការមានជំនឿគឺជាការឆ្លាតវៃណាស់។ តើមានការ
ណាដែលសមហេតុផលជាងការដែលមនុស្សម្នាក់ៗត្រូវតែជឿទុក
ចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតពួកគេមកទៀតនោះ? តើវាឆ្លុត
ណាស់ទៅឬ ក្នុងការដែលយើងជឿលើព្រះដែលមិនចេះកុហក ឬធ្វើ
អ្វីដែលមិនខុសឆ្គងនោះ? ការទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ គឺជាការមាន
សុភវិនិច្ឆ័យ មិនឆ្គួររង្វេង និងជាការដែលសមហេតុផលបំផុតដែល
មនុស្សយើងម្នាក់ៗអាចធ្វើបាន។ វាមិនមែនជាការជឿទាំងងងឹត
ងងុលនោះឡើយ។ ជំនឿទាមទារឲ្យមានភស្តុតាងជាក់ស្តែងបំផុត
ដែលអាចរកឃើញបាននៅក្នុងព្រះបន្ទូលដ៏ពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
គ្មានអ្នកណាដែលជឿលើព្រះជាម្ចាស់ហើយ មិនទទួលបានប្រ-
យោជន៍ពីទ្រង់នោះឡើយ។ ជំនឿលើព្រះអម្ចាស់មិនទាក់ទិនទៅ
នឹងការប្រថុយប្រថានអ្វីសោះឡើយ។

ដោយសារជំនឿជឿថា ព្រះជាម្ចាស់សោយរាជ្យលើអ្វីៗទាំងអស់
ហើយថាទ្រង់គឺជាព្រះដែលយើងអាចទុកចិត្តបាន១០០%។ ម្យ៉ាង
ទៀត ការគ្មានជំនឿមិនបានថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ
ដោយសារការគ្មានជំនឿចោទថាទ្រង់កុហក (១យ៉ូហាន ៥:១០)

ហើយថាព្រះជាម្ចាស់ដ៏ជាព្រះបរិសុទ្ធនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលមិនអាចធ្វើអ្វីទាំងអស់បាន (ទំនុកដំកើង ៧៨:៤១)។

ជំនឿធ្វើឲ្យមនុស្សទទួលស្គាល់ថា ពួកគេត្រូវចេះបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះព្រះលើអស់ទាំងព្រះ។

ជំនឿផ្ទុយពីការមើលឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែក។ សាវ័ក ប៉ុល បានក្រើនរំពួកយើងថា «ដ្បិតយើងខ្ញុំដើរដោយសារជំនឿមិនមែនដោយសារមើលឃើញនោះទេ» (២កូរិនថូស ៥:៧)។ ការដើរដោយការមើលឃើញមានន័យថា យើងរស់នៅដោយមានការផ្គត់ផ្គង់ដ៏ជាក់លាក់ ហើយចេះបម្រុងទុកល្មមសម្រាប់ពេលអនាគត ព្រមទាំងការប្រើភាពវៃឆ្លាតរបស់មនុស្ស ដើម្បីធានាបាននូវការទប់ទល់នឹងគ្រោះថ្នាក់ដែលយើងអាចនឹងជួបនៅពេលខាងមុខ។ ឯការដើរដោយជំនឿមានភាពផ្ទុយគ្នាស្រឡះពីការដើរដោយមើលឃើញ។ វាគឺជាក្តីរំពឹងថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្គត់ផ្គង់យើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយក្តីរំពឹងនេះគ្មានទីបញ្ចប់ឡើយ។ ខាងឯសាច់ឈាមរបស់មនុស្សយើងមិនចង់រំពឹងផ្អែកលើព្រះដែលយើងមើលមិនឃើញនោះទេ។ សាច់ឈាមខិតខំរិះរកមធ្យោបាយ ដើម្បីការពារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់លោកីយ៍មិនឲ្យបាត់បង់។ ប្រសិនបើសាច់ឈាមមិនអាចមើលឃើញផ្លូវដែលត្រូវដើរ នោះវាងាយនឹងទៅជាវិកលចរិត។ ប៉ុន្តែ ជំនឿបានបោះជំហាន

ទៅដោយការស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយ មិនខ្វល់ពីគ្រប់កាលៈទេសៈ ព្រមទាំងជឿទុកចិត្តព្រះជាម្ចាស់ថា ទ្រង់នឹងផ្គត់ផ្គង់គ្រប់ទាំងតម្រូវការ។

សិស្សទាំងឡាយណាដែលតាំងចិត្តដើរដោយជំនឿ ចូរចងចាំថា ជំនឿរបស់ពួកគេនឹងជួបប្រទះនឹងការល្អរុងរាល់ជាមិនខាន។ ហើយ មិនយូរមិនឆាប់ ពួកគេនឹងជួបប្រទះនឹងស្ថានភាពដែលលើសពី សមត្ថភាពរបស់ខ្លួនឯង ពេលនោះពួកគេនឹងជួបការល្អរុងរាល់ដែល ចង់សុំជំនួយពីមនុស្សនៅជុំវិញខ្លួន។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេពិតជា ជឿទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ទាំងស្រុង នោះគាត់នឹងទូលសុំជំនួយ ពីទ្រង់តែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។ លោក ស៊ី. អេ. ម៉ាយីនថីស (C. H. Mackintosh) បានមានប្រសាសន៍ថា៖

ដើម្បីឲ្យសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំ បានព្រលឹងសាយទៅដល់មនុស្សទូទៅ ទាំងដោយផ្ទាល់ក្តី និងដោយប្រយោលក្តី គឺខ្ញុំត្រូវចាកចេញពីជីវិតដែល ពោរពេញដោយជំនឿ ហើយបន្តបង្គាប់ដល់ព្រះជាម្ចាស់ និយាយឲ្យខ្លី គឺក្បត់នឹងទ្រង់។ វាដូចទៅនឹងការដែលយើងពោលថា ព្រះជាម្ចាស់បាន ធ្វើឲ្យខ្ញុំបរាជ័យហើយ ដូច្នោះខ្ញុំត្រូវតែរកមនុស្សដូចគ្នាឲ្យជួយ។ វាគឺជាការ បោះបង់ចោលនូវប្រភពទឹកផុសដ៏រស់ ហើយបែរទៅរកប្រភពទឹកក្រោមដី ដែលខ្លួនខ្ញុំទៅវិញ។ វាក៏ដូចជាការដែលខ្ញុំដាក់របស់ដែលព្រះជាម្ចាស់បាន

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

បង្កើតមកនៅចន្លោះរវាងព្រលឹងខ្ញុំនឹងព្រះជាម្ចាស់ ការធ្វើដូច្នោះយ៉ាងមិនឲ្យ
ព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់ហូរមកដល់ខ្ញុំបាន ហើយក៏មិនបានថ្វាយសិរីរុងរឿង
ដល់ទ្រង់ដែរ។^៦

អាកប្បកិរិយាធម្មការរបស់សិស្សព្រះយេស៊ូវគឺត្រូវមានបំណង
ចិត្តបង្កើនជំនឿរបស់ខ្លួន (លូកា ១៧:៥)។ ពួកគេបានទុកចិត្តលើ
ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីឲ្យបានសង្គ្រោះរួចទៅហើយ។ បន្ទាប់មក ពួកគេ
ខិតខំបង្កើនការចុះចូលក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះជាម្ចាស់លើ
ជីវិតរបស់ពួកគេបន្ថែមទៀត។ ពួកគេកាន់តែស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ និង
កាន់តែមានភាពស្និទ្ធស្នាល ហើយជំនឿកាន់តែរឹងមាំឡើង នៅពេល
ដែលពួកគេប្រឈមមុខនឹងជំងឺ ការល្បួងល រោគនាជកម្ម និងការ
ដកយកជីវិតអ្នកជាទីស្រឡាញ់។ ពួកគេបង្ហាញពីសេចក្តីពិតដែល
មានចែងនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ហូសេ ៦:៣ ថា «ចូរឲ្យយើងបានស្គាល់
ព្រះយេហូវ៉ាចុះ ហើយមានព្យាយាមនឹងស្គាល់ទ្រង់តទៅ»។ នៅពេល
ដែលពួកគេកាន់តែឃើញថា ព្រះជាម្ចាស់គួរឲ្យទុកចិត្ត នោះពួកគេ
ក៏កាន់តែចង់ទុកចិត្តទ្រង់លើការផ្សេងៗទៀតដែរ។

បំណងប្រាថ្នារបស់សិស្សព្រះយេស៊ូវគួរតែជាការបញ្ជ្រាបនូវ
ព្រះបន្ទូលឲ្យបានសុសសាយពេញក្នុងខ្លួនរបស់ពួកគេ ដោយការ

អានព្រះគម្ពីរ ការសិក្សាស្វាធ្យាយ ការទន្ទេញខគម្ពីរឲ្យចាំរត់មាត់ ព្រមទាំងសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ដោយដឹងថា ជំនឿ កើតឡើងដោយការឮព្រះបន្ទូល ហើយការឮនោះកើតមកពីការ ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ព្រះបន្ទូលគឺជាគំនូសតាង និងជា ត្រីវិស័យរបស់ពួកគេ ហើយក៏ជាមគ្គុទ្ទេសក៍ ជាការកម្សាន្តចិត្ត ហើយ ក៏ជាចង្អៀង និងពន្លឺរបស់ពួកគេផងដែរ។

ការរស់នៅដោយជំនឿតែងតែមាននូវចន្លោះប្រហោងក្នុងការ រីកចម្រើនទៅមុខជានិច្ច។ នៅពេលដែលយើងអាននូវអ្វីៗដែល សម្រេចបានតាមរយៈជំនឿក្នុងព្រះគម្ពីរ នោះយើងនឹងដឹងថា យើង ប្រៀបបាននឹងកូនក្មេងមិនទាន់ដឹងក្តីដែលលេងក្បែរឈូងសមុទ្រដ៏ធំ គ្មានកោះត្រើយយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ កណ្តុគម្ពីរ ហេព្រើរជំពូក១១ មាន ចែងពីរឿងដ៏អស្ចារ្យទាក់ទងនឹងជំនឿ។ ជំពូកនៃខគម្ពីរទាំងនេះបាន រំលេចឡើងនូវចំណុចដែលគួរចាប់អារម្មណ៍ចាប់ពីខ៣២-៤០ ដែល មានដូចខាងក្រោម៖

តើខ្ញុំអាចនិយាយអ្វីទៀតបាន? ខ្ញុំមិនមានពេលនឹងនិយាយអំពីរឿង លោក គេខាន លោក បារ៉ាក់ លោក សាំសុន លោក យ៉ែបថា ព្រះបាទ ដារីឌ លោក សាំយូអែល និងព្យាករីនានាទេ។ ដោយសារជំនឿ លោកទាំងនោះ បានច្បាំងនឹងនគរផ្សេងៗ បានប្រព្រឹត្តអំពើសុចរិត បានទទួលអ្វីៗដែល

ព្រះជាម្ចាស់សន្យាប្រទានឲ្យបានបិទមាត់សឹង បានពន្លត់ភ្លើងដែលឆេះសន្ទោសនៅ បានគេចផុតពីមុខដាវ មានកម្លាំងឡើងវិញនៅពេលធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ខ្លាំងពូកែនៅពេលច្បាំង ធ្វើឲ្យខ្លាំងសត្រូវបាក់ទំព។ ស្រ្តីៗបានឃើញក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួនដែលស្លាប់ទៅហើយនោះ មានជីវិតរស់ឡើងវិញ។ អ្នកខ្លះសុខចិត្តឲ្យគេធ្វើទារុណកម្ម មិនព្រមឲ្យនរណាដោះរំលងឡើយ ដើម្បីឲ្យបានជីវិតរស់ឡើងវិញក៏ប្រសើរជាង។ អ្នកខ្លះទៀតសុខចិត្តឲ្យគេចំអកឡកឡើយ ឲ្យគេវាយដំ ហើយថែមទាំងឲ្យគេដាក់ច្រវាក់ឃុំឃាំងថែមទៀតផង។ អ្នកខ្លះត្រូវគេយកជុំថ្មគប់សម្លាប់ ត្រូវគេសម្លាប់ដោយអារនឹងរណារ ត្រូវគេសម្លាប់ដោយមុខដាវ ត្រូវរសាត់អណ្តែតពីកន្លែងមួយទៅកន្លែងមួយ មានតែស្បែកចៀម និងស្បែកពពែបិទបាំងខ្លួន ខ្វះខាតសព្វគ្រប់ទាំងអស់ ហើយត្រូវគេជិះជាន់សង្កត់សង្កិនធ្វើបាបថែមទៀតផង។ លោកីយ៍ពុំស័ក្តិសមនឹងឲ្យអ្នកនោះរស់នៅជាមួយឡើយ ដូច្នោះ គេទៅរស់នៅតែលកោលតាមវាលរហាស្ថាន តាមភ្នំ តាមរូងភ្នំ និងតាមល្អាងភ្នំ។ ទោះបីអ្នកទាំងនោះទទួលសក្តិភាពល្អ ព្រោះតែជំនឿរបស់ខ្លួនក្តី ក៏គេពុំបានទទួលអ្វីៗតាមព្រះបន្ទូលសន្យាដែរ។ ដោយព្រះជាម្ចាស់គ្រោងទុកថានឹងប្រទានអ្វីៗដ៏ល្អប្រសើរមកយើង ទ្រង់ពុំបានប្រោសអ្នកទាំងនោះឲ្យបានគ្រប់លក្ខណៈមុនយើងឡើយ (គខប)។

បណ្តាំចុងក្រោយ៖ យើងបានលើកឡើងហើយថា លោកីយ៍នឹងចាត់ទុកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលដើរដោយជំនឿថា ពួកគេជាមនុស្សមេម៉ាយ និងជាមនុស្សងប់ងុលនឹងជំនឿ សូម្បីតែអ្នកដែលហៅខ្លួនថាគ្រីស្ទបរិស័ទក៏គិតដូច្នោះដែរ។ ជាការល្អ បើយើងចងចាំពីសម្តីរបស់លោក ស៊ី. អេឆ. ម៉ាយីនថស (C. H. Mackintosh) ដែលថា «បុគ្គលម្នាក់អាចដើរជាមួយព្រះជាម្ចាស់ដោយសារជំនឿ ហើយជំនឿនោះនឹងធ្វើឲ្យអ្នកនោះមិនរើរល់នឹងការរិះគន់របស់លោកីយ៍»។

ជំពូកទី៧

ការអធិស្ឋាន

សៀវភៅតែមួយគត់ដែលធ្លាប់ទទួលបានភាពពេញនិយមតាំងពីដើមរៀងមកទាក់ទិននឹងប្រធានបទនៃការអធិស្ឋាននោះគឺ ព្រះគម្ពីរ។ សៀវភៅទាំងអស់ដែលទាក់ទិននឹងការអធិស្ឋានស្ទើរតែធ្វើឲ្យអ្នកអានមានអារម្មណ៍ថាវាមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ទេ ព្រោះអ្នកនិពន្ធមិនទាន់និយាយឲ្យបានគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ ហើយក៏មិនទាន់បានថ្លឹងថ្លែងឲ្យច្បាស់លាស់ពីការអធិស្ឋាននៅឡើយដែរ។ ក៏ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងសៀវភៅដ៏ខ្លីនេះ យើងមិនមែនចង់បង្ហាញថា វាល្អជាងសៀវភៅរបស់អ្នកនិពន្ធផ្សេងៗទៀតនោះឡើយ។ ការដែលយើងអាចធ្វើទៅបាននោះគឺគ្រាន់តែសង្ខេបគោលការណ៍សំខាន់ៗនៃការអធិស្ឋានជាពិសេសដូចជាការអធិស្ឋានដែលទាក់ទងទៅនឹងភាពជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ។

ការអធិស្ឋានដែលល្អបំផុតកើតឡើងនៅពេលដែលយើងមានទុក្ខព្រួយ។ យើងគ្រប់គ្នាបានទទួលស្គាល់ហើយថា នេះគឺជាការ

ពិតមែន ដោយសារតែយើងបានដកពិសោធន៍នឹងការនេះហើយ។ នៅពេលណាដែលជីវិតរបស់យើងស្ងប់ស្ងៀមមិនមានជាបញ្ហា អ្វី នោះការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនសូវមានភាពមុតស្រួច ហើយ មិនអស់ពីចិត្តសោះ។ តែនៅពេលណាដែលយើងជួបប្រទះវិបត្តិអ្វី មួយ ដូចជាពេលមានគ្រោះថ្នាក់ ពេលមានជំងឺធ្ងន់ធ្ងរ ឬការបាត់បង់ អ្នកជាទីស្រឡាញ់ នោះសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់យើងនឹងពោរពេញ ដោយភាពឆេះឆ្ងល់ និងពុះកញ្ជ្រោលបំផុត។ មានសុភាសិតមួយ ពោលថា «ដើម្បីឲ្យគ្រាប់ព្រូញចូលទៅកាន់នគរស្ថានសួគ៌បាន អ្នក ត្រូវតែយឺតធ្លុះធ្លាញ់ពេញមួយទំហឹង»។ សេចក្តីអធិស្ឋានដែលល្អកើត មានឡើងនៅពេលណាដែលស្មារតីរបស់យើងស្ថិតក្នុងភាពបន្ទាន់ ភាពទន់ខ្សោយ និងនៅពេលមានតម្រូវការជាបន្ទាន់។

ជាអកុសល យើងចំណាយពេលជាច្រើនក្នុងជីវិតរបស់យើង ដើម្បីកុំឲ្យមានការខ្វះខាត។ យើងបានបម្រុងទុកលុយជាមុន ដោយ ប្រើយុទ្ធសាស្ត្រជំនួញដ៏ល្អស្នាដៃ ដើម្បីទប់ស្កាត់រាល់អន្តរាយដែល អាចកើតមានឡើង។ យើងបានប្រើប្រាជ្ញាដ៏ស្អាតស្អែករបស់យើង ដើម្បីប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ឲ្យបានក្លាយជាអ្នកមាន។ បន្ទាប់មកយើង ឆ្ងល់ថា «ម៉េចបានជាការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំមិនមានភាពស្មើទូលាល ហើយដូចជាគ្មានជីវិតសោះ?» ហើយថា «ម៉េចបានជាគ្មានភ្លើង

ធ្លាក់មកពីស្ថានសួគ៌យ៉ាងដូច្នោះ?» (១ពង្សវតក្សត្រ ១៨:៣៦-៣៨)។ ប្រសិនបើយើងពិតជាដើរដោយជំនឿ មិនមែនដោយការមើលឃើញមែន នោះការអធិស្ឋានរបស់យើងពិតជានឹងមានការផ្លាស់ប្តូរជាខ្លាំងមិនខាន។

លក្ខខណ្ឌមួយនៃការអធិស្ឋានដ៏ជោគជ័យនោះគឺ យើងត្រូវ «ចូលទៅជិតទាំងមានចិត្តស្មោះត្រង់» (ហេព្រើរ ១០:២២)។ នេះមានន័យថា យើងត្រូវតែទៀងត្រង់ ហើយស្មោះចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ដាច់ខាតមិនត្រូវមានការលាក់ពុតអ្វីឡើយ។ ដើម្បីបំពេញនូវលក្ខខណ្ឌនេះបាន យើងនឹងមិនទូលសូមព្រះជាម្ចាស់ឲ្យធ្វើអ្វីមួយដែលយើងអាចធ្វើបានដោយខ្លួនឯងនោះទេ។ ឧទាហរណ៍ថា យើងនឹងមិនទូលសូមទ្រង់ឲ្យធ្វើការក្នុងចិត្តមនុស្សផ្សេងៗដើម្បីផ្តល់មូលនិធិទុកសម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចគ្រីស្ទបរិស័ទឡើយ បើយើងផ្ទាល់មានលុយល្មមដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ដល់ព័ន្ធកិច្ចនោះទាំងអស់រួចហើយ។ យើងមិនអាចបោកបញ្ឆោតព្រះជាម្ចាស់បានទេ។ បើយើងសូមលុយ១០០០ដុល្លារពីព្រះអង្គយកទៅប្រើប្រាស់ក្នុងព័ន្ធកិច្ច ខណៈពេលទ្រង់បានប្រទានលុយនោះមកយើងរួចទៅហើយមុនដែលយើងសូម តែយើងគ្មានឆន្ទៈនឹងប្រើលុយនោះសម្រាប់ព័ន្ធកិច្ចសោះ នោះទ្រង់នឹងមិនប្រទានលុយម្តងទៀតឡើយ។

ទាក់ទងនឹងរឿងនេះដែរ យើងមិនគួរណាអធិស្ឋានសូមព្រះ ជាម្ចាស់ប្រទានអ្នកដទៃទៀតឲ្យមកបំពេញបេសកកម្មរបស់ទ្រង់ ឡើយ បើយើងមិនហ៊ាននឹងទៅដោយខ្លួនឯងផងនោះ។ មាន មនុស្សរាប់ពាន់នាក់បានអធិស្ឋានសូមព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះ ពួក អ្នកកាន់សាសនាអឺស្លាម ពួកអ្នកកាន់សាសនាហិណ្ឌូ និងអ្នកកាន់ ពុទ្ធសាសនា។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអស់អ្នកដែលបានអធិស្ឋានទាំងអស់ នោះ ហ៊ានទៅឈោងចាប់អស់អ្នកដែលខ្លួនបានអធិស្ឋានឲ្យវិញនោះ នោះប្រហែលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបេសកកម្មរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនឹងមាន ដំណើរការប្រសើរជាងសព្វថ្ងៃនេះទៅទៀត។

យើងគួរតែអធិស្ឋានបែបសាមញ្ញៗដោយជំនឿ ហើយមាន ចិត្តចុះចូលនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងងាយនឹង ជក់ចិត្តទៅនឹងបញ្ហាផ្នែកទេវវិទ្យាដែលទាក់ទងនឹងការអធិស្ឋាន។ ហើយការជក់ចិត្តទៅនឹងបញ្ហាផ្នែកទេវវិទ្យាធ្វើឲ្យមានតែសឹករិច- រិលខាងឯវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះនោះទេ។ ការអធិស្ឋានប្រសើរជាងការ ដែលយើងព្យាយាមដោះស្រាយរាល់បញ្ហា ឬអាចកំបាំងផ្សេងៗ ទាក់ទងនឹងការអធិស្ឋានទៅទៀត។ សូមអនុញ្ញាតឲ្យបណ្ឌិតផ្នែក ទេវវិទ្យាជាអ្នកផ្តល់ទ្រឹស្តីទាក់ទងនឹងអាថ៌កំបាំងនៃការអធិស្ឋាន ចុះ។ ប៉ុន្តែសូមឲ្យអ្នកជឿអធិស្ឋានដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយជំនឿដូច

កូនក្មេងជឿទុកចិត្តលើឪពុកម្តាយពួកគេយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ លោក
អរហ្គុសស្ទ័ន (Augustine) បានលើកឡើងថា «អក្ខរជនខំប្រឹងចាប់
យកនគរស្ថានសួគ៌ ហើយពួកគេក៏យកបាន តែយើងដែលជាបណ្ឌិត
ភាគច្រើនរស់តែគិតពីរឿងជីវិតនេះទៅវិញ»។

ទោះមានវិធីសាស្ត្រកម្រយ៉ាងណា
ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាព្រះទ្រង់នឹងឆ្លើយតប
ទោះមិនដឹងពេលព្រះបន្ទូលទ្រង់មក
ប្រាប់យើងកោកៗថាទ្រង់បានឮ។
ខ្ញុំដឹងថាគង់មកដល់យូរឬឆាប់
ខ្ញុំត្រូវត្រងត្រាប់អធិស្ឋានចាំយាម
បើខ្ញុំមិនដឹងព្រះពរនឹងមកក្លាម
នឹងមកដល់តាមព្រះទ័យនៃព្រះអង្គ។
ពេលនេះខ្ញុំសូមថ្វាយពាក្យអធិស្ឋាន
ថ្វាយដល់ទ្រង់បានថ្វាយទ្រង់តែមួយគត់
ដ្បិតព្រះប្រាជ្ញាទ្រង់ជ្រៅពិតប្រាកដ
ជ្រៅផុតកំណត់ថ្លៃថ្នាជាងរូបខ្ញុំ។

— លោកស្រី ឡូឡា ហែនសិន
(Lola Henson)

បើលោកអ្នកចង់ឲ្យការអធិស្ឋានមានអំណាចដ៏ពិត នោះចូរអធិស្ឋានឲ្យអស់ពីចិត្តចុះ។ ហើយសូមចុះចូលចំពោះព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង។ ចូរធ្វើគ្រប់ទាំងអស់ថ្វាយទ្រង់។ ចូរលះអាស័យគ្រប់ទាំងអស់ ដើម្បីដើរតាមទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យដល់អស់អ្នកណាដែលមានភក្តីភាពចំពោះព្រះគ្រីស្ទណាស់ ដោយសារពួកគេទទួលយកទ្រង់មកធ្វើជាព្រះអម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់។

ពេលដែលយើងលះបង់អ្វីមួយ ដើម្បីនឹងអធិស្ឋាន ព្រះជាម្ចាស់ហាក់បីដូចជាឲ្យតម្លៃយ៉ាងពិសេសលើការអធិស្ឋានរបស់យើង។ អស់អ្នកដែលក្រោកពីព្រលឹមនឹងមានការប្រកបយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រជាមួយព្រះយេស៊ូវដែលត្រូវលើកកម្ពស់ដែលទ្រង់គង់នៅផែនដីនេះ ដើម្បីឲ្យដឹងថាព្រះវរបិតាសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យទ្រង់ធ្វើអ្វីនៅថ្ងៃហ្នឹង (ម៉ាកុស ១:៣៥)។

ដូចគ្នានេះដែរ អស់អ្នកណាដែលស្រវាស្រវេញយ៉ាងស្មោះអស់ពីចិត្តនឹងអធិស្ឋានពេញមួយយប់ អ្នកនោះនឹងបានប្រកបដោយអំណាចដ៏ពិសេសជាមួយព្រះជាម្ចាស់ជាមិនខាន។ ការអធិស្ឋានដែលមិនមានការលះបង់អ្វីសោះនោះគ្មានតម្លៃអ្វីទេ ព្រោះការអធិស្ឋានបែបនោះចេញមកពីអ្នកជឿក្លែងក្លាយដែលគ្មានតម្លៃ។

ជារឿយៗយើងឃើញថា អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរសញ្ញាថ្មីតែងតែ

ភ្ជាប់ការអធិស្ឋានទៅនឹងការតមអាហារ។ ការតមអាហារអាចជា ជំនួយដ៏មានតម្លៃមួយក្នុងការហ្វឹកហ្វឺនជំនឿខាងឯវិញ្ញាណ។ ការ តមអាហារអាចជួយយើងឲ្យមានគំនិតភ្លឺថ្លា ផ្ដោតអារម្មណ៍កាន់តែ ច្បាស់ ហើយឲ្យយើងកាន់តែមានភាពរៀនរ៉ៃ។ តែចំពោះទស្សនៈ របស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ ហាក់បីដូចជាទ្រង់មានបំណងព្រះហឫទ័យ ពិសេសក្នុងការឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋាន នៅពេលដែលយើងឲ្យ តម្លៃលើការអធិស្ឋានសំខាន់ជាងអាហារ។

កុំអធិស្ឋានបែបអាត្មានិយម។ «អ្នករាល់គ្នាក៏សូមដែរ តែមិន បានទេដ្បិតសេចក្ដីសំណូមនោះបែបអាក្រក់ សំរាប់នឹងចាយបំពេញ សេចក្ដីសំរើរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ» (យ៉ាកុប ៤:៣)។ នៅពេលដែល យើងអធិស្ឋានយើងគួរតែអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ បានសម្រេច។ ជាដំបូងយើងគួរតែអធិស្ឋានថា «...សូមឲ្យរាជ្យទ្រង់ បានមកដល់ សូមឲ្យព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសំរេចនៅផែនដីដូចនៅ ស្ថានសួគ៌ដែរ» បន្ទាប់មក យើងអាចបន្ថែមដូចជា «សូមប្រទាន អាហារដែលយើងខ្ញុំត្រូវការមកជារាល់ថ្ងៃ» (លូកា ១១:២-៣)។

យើងគួរតែថ្វាយកិត្តិនាមដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយទូលសូមការ អស្ចារ្យពីទ្រង់ ព្រោះទ្រង់គឺជាព្រះដ៏អស្ចារ្យក្រៃលែង។ ចូរយើងទាំង អស់គ្នាមានជំនឿក្នុងការរំពឹងចាំការអស្ចារ្យពីព្រះជាម្ចាស់។

ចូលមកទៅគាល់ស្តេច
ទូលអង្វរគ្រប់កិច្ចដល់អង្គក្សត្រា
សេចក្តីស្រឡាញ់ និងប្បទីចេស្តា
គ្មានអ្វីឡើយណាធំលើសទ្រង់ឡើយ។

— លោក ចន ញ៉ូចិន
(John Newton)

តើការដែលយើងមិនហ៊ានពឹងសុំការអស្ចារ្យពីព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងធ្វើ
ឲ្យទ្រង់ព្រួយព្រះហឫទ័យខ្លាំងប៉ុណ្ណា? យើងស្តាប់ចិត្តជាមួយនឹងជ័យជម្នះ
ដ៏ស្អប់ស្អើងជាមួយនឹងការទទួលផលដែលមិនសូវល្អ ជាមួយនឹងចំណាប់
អារម្មណ៍ដ៏ខ្សត់ខ្សោយក្នុងការចង់បានអ្វីៗដ៏អស្ចារ្យ ដូច្នោះអស់អ្នកដែលនៅ
ជុំវិញយើងមិនគិតថា ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងជាព្រះដ៏អស្ចារ្យបំផុតនោះទេ។
យើងមិនបានថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់នៅមុខមនុស្សដទៃដែលមិនស្គាល់ទ្រង់
សោះ ពីព្រោះជីវិតរស់នៅរបស់យើង មិនបានធ្វើឲ្យពួកគេចាប់អារម្មណ៍
ហើយក៏មិនបានធ្វើឲ្យពួកគេចង់សួរនាំពីអំណាចដែលទ្រង់ជីវិតយើងនោះ
ដែរ។ ជារឿយៗ ការនេះមិនមានបញ្ជាក់អំពីយើងរាល់គ្នាដូចពួកសាវ័កដែល
បាននិយាយថា «គេក៏នាំគ្នាលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះ
តែខ្ញុំ» (កាឡាទី ១:២៤)។ — អឺ. ដាប់ប៊ិលយូ. ម៉ែ (E. W. Moore)

នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋាន យើងគួរពិចារណាថា តើយើង កំពុងស្ថិតក្នុងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឬអត់? បន្ទាប់ មកយើងគួរតែអធិស្ឋាន ហើយជឿថា ទ្រង់នឹងជ្រាបហើយនឹងឆ្លើយ- តប។ «ហេតុនេះហើយបានជាយើងមានចិត្តរឹងប៉ឹងនៅចំពោះព្រះ ភក្ត្រព្រះអង្គ គឺថា ប្រសិនបើយើងទូលសូមអ្វី ស្របតាមព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះអង្គ នោះទ្រង់នឹងព្រះសណ្តាប់យើងជាមិនខាន។ បើយើង ដឹងថា ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះសណ្តាប់យើង ទោះបីយើងទូលសូមអ្វីពីព្រះ អង្គក៏ដោយ យើងដឹងថា យើងបានទទួលអ្វីៗដែលយើងទូលសូម នោះរួចហើយ» (១យ៉ូហាន ៥:១៤-១៥ គខប)។

ការអធិស្ឋានដោយនូវព្រះនាមព្រះយេស៊ូវមានន័យថា អធិស្ឋាន ស្របតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់។ នៅពេលដែលយើងពិតជាអធិស្ឋាន ក្នុងព្រះនាមទ្រង់ នោះក៏ដូចជាទ្រង់កំពុងតែទូលសូមដល់ព្រះវរបិតា របស់ទ្រង់ដែរ។ «ហើយការអ្វីក៏ដោយ ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងសូម ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងសំរេចឲ្យ ដើម្បីឲ្យព្រះវរបិតាបានដំកើង ឡើងក្នុងព្រះរាជបុត្រា បើអ្នករាល់គ្នានឹងសូមអ្វីដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងសំរេចឲ្យ» (យ៉ូហាន ១៤:១៣-១៤)។ «នៅថ្ងៃនោះ អ្នក រាល់គ្នានឹងមិនសូមអ្វីពីខ្ញុំទៀត ប្រាកដមែនខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជា ប្រាកដថា អ្វីៗ ដែលអ្នករាល់គ្នានឹងសូមដល់ព្រះវរបិតា ដោយនូវ

ឈ្មោះខ្ញុំ នោះទ្រង់នឹងប្រទានឲ្យ (យ៉ូហាន ១៦:២៣)។ «មួយទៀត ខ្ញុំប្រាប់ថា បើសិនជាមាន២នាក់ក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា ព្រមព្រៀងគ្នា នៅផែនដី ពីដំណើរអ្វីដែលគេចង់សូមក៏ដោយ នោះនឹងបានសំរេច ដល់គេ អំពីព្រះវរបិតាខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ដ្បិតកន្លែងណា ដែលមាន២ឬ៣នាក់ ប្រជុំជាមួយគ្នា ដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏ នៅកណ្តាលចំណោមអ្នកទាំងនោះដែរ» (ម៉ាថាយ ១៨:១៩-២០)។

ការទូលសូម «ដោយនូវព្រះនាមទ្រង់» មានន័យថា ទ្រង់កាន់ដៃយើង ហើយ នាំយើងក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយក៏ដូចជាទ្រង់កំពុងតែលុតព្រះដង្ហូរជាមួយ យើង ឯបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ក៏កំពុងតែហូរចេញចូលក្នុងចិត្តរបស់ យើងផងដែរ។ នេះហើយគឺជាអត្ថន័យនៃឃ្លាថា «ដោយនូវព្រះនាមទ្រង់»។ ព្រះនាមទ្រង់គឺជាលក្ខណសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ ហេតុដូច្នេះហើយ ការអធិស្ឋាន ក្នុងព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទពិតជាមានន័យថា យើងកំពុងតែអធិស្ឋានផ្អែកតាម បំណងព្រះហឫទ័យដែលពេញដោយព្រះពររបស់ទ្រង់។ តើខ្ញុំអាចអធិស្ឋាន សុំការអាក្រក់ក្នុងព្រះនាមព្រះរាជបុត្រាបានដែរឬទេ? ការដែលខ្ញុំអធិស្ឋានសុំ គួរតែជាការបញ្ជាក់អំពីលក្ខណសម្បត្តិរបស់ទ្រង់។ តើខ្ញុំអាចអធិស្ឋានបែប នេះបានដែរឬទេ? ការអធិស្ឋានរបស់យើងគួរតែបញ្ចេញអំណាចរបស់ព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងបំណងព្រះហឫទ័យ

របស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់យើង។ ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនយើងម្តងហើយម្តងទៀត ពីការអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមទ្រង់។ យើងគួរបញ្ចប់សេចក្តីអធិស្ឋានដោយ ពោលពាក្យថា «ក្នុងព្រះនាមដែលពោរពេញដោយព្រះពរ» ឯការទទួលសុំ របស់យើងគួរតែបានពោរពេញដោយព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ហើយទូលសូម អ្វីគ្រប់យ៉ាងដោយនូវព្រះនាមទ្រង់។

— លោក សាំយ៉ូអែល រីដោថ៍
(Samuel Ridout)

ប្រសិនបើការអធិស្ឋានរបស់យើងពិតជាមានប្រសិទ្ធភាពមែន នោះ កុំឲ្យយើងលាក់បាំងអំពើបាបរបស់យើងនឹងព្រះជាម្ចាស់ ឡើយ។ នេះមានន័យថា យើងត្រូវតែលន់តូបាប ហើយជំរុះវាចោល នៅពេលដែលយើងដឹងខ្លួនថា យើងបានធ្វើបាប។ «បើសិនជាខ្ញុំ ឃើញមានសេចក្តីទុច្ចរិតនៅក្នុងចិត្ត នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ មិនព្រម ស្តាប់ខ្ញុំទេ» (ទំនុកដំកើង ៦៦:១៨)។ យើងត្រូវតែនៅជាប់នឹងព្រះ គ្រីស្ទ «បើអ្នករាល់គ្នានៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយពាក្យខ្ញុំនៅជាប់ក្នុងអ្នក រាល់គ្នានោះ ចូរសូមអ្វីតាមតែប្រាថ្នាចុះ សេចក្តីនោះនឹងបានសំរេច ដល់អ្នករាល់គ្នាជាមិនខាន» (យ៉ូហាន ១៥:៧)។ អ្នកដែលនៅជាប់ នឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះក៏នៅប្រកៀកនឹងទ្រង់ដែរ ហើយដោយសារគាត់ នៅប្រកៀកដូចនេះ បានជាគាត់ស្គាល់ព្រះហឫទ័យទ្រង់យ៉ាងច្បាស់-

លាស់ដែរ។ គាត់អាចអធិស្ឋានដោយស្របតាមព្រះហឫទ័យរបស់
ទ្រង់ ដោយដឹងប្រាកដថា គាត់នឹងទទួលបានចម្លើយពីព្រះជាម្ចាស់។
ជីវិតដែលនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ ទាមទារឲ្យយើងធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់
ទ្រង់។ «ហើយទោះបីយើងសូមអ្វីពីទ្រង់ក៏ដោយ គង់តែនឹងបាន
សំរេច ពីព្រោះយើងកាន់តាមបញ្ញត្តិទ្រង់ហើយក៏ប្រព្រឹត្តការដែល
គាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់ដែរ» (១យ៉ូហាន ៣:២២)។ ប្រសិនបើ
យើងចង់ឲ្យព្រះជាម្ចាស់ព្រះសណ្តាប់ ហើយឆ្លើយតបនឹងសំណូម
ពរអធិស្ឋានរបស់យើង នោះយើងត្រូវតែរក្សាទំនាក់ទំនងរបស់យើង
ជាមួយទ្រង់ឲ្យបានល្អ (១យ៉ូហាន ៣:២០)។

យើងមិនគួរអធិស្ឋានតែនៅពេលជាក់លាក់ដែលបានគ្រោងទុក
ប្រចាំថ្ងៃនោះទេ តែយើងគួរតែអភិវឌ្ឍអាកប្បកិរិយានៃការអធិស្ឋាន
ដើម្បីឲ្យយើងអាចដើរជាមួយព្រះជាម្ចាស់ជាប់ជានិច្ចទាំងពេលដែល
យើងកំពុងដើរតាមផ្លូវពេលកំពុងបើកបរ ពេលកំពុងធ្វើការ ក៏ដូចជា
ពេលដែលយើងជួយធ្វើការងារផ្ទះ។ លោក នេហេមា គឺជាគំរូដ៏ល្អនៃ
ការអធិស្ឋានបែបនេះ ដោយសារគាត់មានទម្លាប់ក្នុងការសម្រេចចិត្ត
អធិស្ឋានយ៉ាងឆាប់រហ័សច្រើនដង (នេហេមា ២:៤)។ ការ «...នៅ
ជាប់ក្នុងទីកំបាំងនៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត...» គឺជាការល្អ (ទំនុកដំកើង
៩១:១) ជាជាងការដែលយើងចូលទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់ម្តងម្កាល។

ជាទីបញ្ចប់ ការអធិស្ឋានរបស់យើងគួរតែមានភាពច្បាស់លាស់។ យើងអាចឃើញការឆ្លើយតបរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងជាក់លាក់ មានតែនៅពេលដែលយើងអធិស្ឋានឲ្យច្រើនតែប៉ុណ្ណោះ។

ការអធិស្ឋាន គឺជាអភ័យឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យមួយ។ លោក ហ្វីដ-សិន ថេល័រ (Hudson Taylor) បានមានប្រសាសន៍ថា យោងតាមអភ័យឯកសិទ្ធិនេះ យើងអាចបំផ្លាស់ប្តូរប្រមនុស្សតាមរយៈព្រះជាម្ចាស់បាន។

អូ! យើងពិតជាមានឱកាសធ្វើការអស្ចារ្យដ៏ធំក្រៃលែង តាមរយៈការអធិស្ឋានមែន។ តាមរយៈការអធិស្ឋាន យើងអាចបង្វែរពន្លឺព្រះអាទិត្យដែលរះចេញពីពាយ័ព្យទៅកន្លែងត្រជាក់ល្អិតបាន។ យើងអាចអុជបំភ្លឺចង្កៀងនៃសេចក្តីសង្ឃឹមនៅក្នុងគុកនៃភាពអស់សង្ឃឹម។ យើងអាចដោះច្រវាក់ពីកង្វើងរបស់អ្នកទោសដែលជាប់នៅក្នុងគុក។ យើងអាចនាំយកអនុស្សាវរីយ៍និងគំនិតពីផ្ទះរបស់យើងទៅកាន់ប្រទេសឆ្ងាយៗដទៃទៀត។ យើងអាចនាំយកភាពរួសរាយរាក់ទាក់ពីស្ថានសួគ៌ទៅកាន់អ្នកដែលមានជំនឿខ្សត់ខ្សោយទោះបីជាពួកគេកំពុងខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងត្រដាបត្រជូសនៅឯនាយសមុទ្រដ៏សែនឆ្ងាយក៏ដោយ។ ទាំងអស់នេះគឺជាការឆ្លើយតបទៅនឹងការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យក្រៃលែង!

— លោក ចេ. អេ. ជូវីត (J. H. Jowett)

ទាក់ទងនឹងចំណុចនេះដែរ អ្នកនិពន្ធដែលមានឈ្មោះថា វេនហែម (Wenham) បានបន្ថែមទីបន្ទាល់របស់គាត់ដូចតទៅ ៖ «ការអធិប្បាយគឺជាអំណោយទានដ៏កម្រមួយ ឯការអធិស្ឋានគឺរឹតតែកម្រជាងនោះទៅទៀត។ ការអធិប្បាយប្រៀបបាននឹងដាវដែលជាអាវុធប្រើសម្រាប់ច្បាំងនៅជិតគ្នា ប៉ុន្តែមិនអាចវាយជាមួយអ្នកដែលនៅឆ្ងាយបានទេ។ ឯការអធិស្ឋានវិញប្រៀបបានទៅនឹងកាំភ្លើងធំដែលយើងអាចបាញ់បានឆ្ងាយ ហើយក៏មានប្រសិទ្ធភាពជាងការអធិប្បាយនៅក្នុងកាលៈទេសៈមួយចំនួនទៅទៀត»។

ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ

តើទូលបង្គំនឹងមានការផ្លាស់ប្តូរអស្ចារ្យយ៉ាងណាក្នុងពេលជំនី
 ស្ថិតក្នុងព្រះវត្តមាននៃព្រះដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមក្រែកលែង។
 បន្ទុកទាំងឡាយនោះឯងនឹងរលាយបង់បោះ
 ដូចជាដីដែលក្រៀមក្រាះបានផ្សើមដោយទឹកភ្លៀង។
 ពេលទូលបង្គំលុតជង្គង់ចុះគ្រប់យ៉ាងដូចហាក់នៅទាប
 ទូលបង្គំនឹងក្រោកទោះនៅឆ្ងាយឬក៏នៅជិត
 ប្រៀបបាននឹងពន្លឺចាំងចិញ្ចែងនៃព្រះអាទិត្យ។
 យើងលុតជង្គង់ពេលយើងខ្សោយ
 ពេលក្រោកឡើងវិញពេញដោយចេស្ដា
 ហេតុអ្វីត្រូវឱ្យខ្លួនយើងប្រែជាខុសលែងអធិស្ឋាន
 ជួយគេក៏មិនបាន ព្រោះយើងខ្សោយពេក។
 ចុះហេតុអ្វីបានជាយើងខ្ញុំតែងតែដាក់បន្ទុកនៃការខ្វល់ខ្វាយលើខ្លួនឯង?
 ហើយម៉េចបានក្រែងប្រែជាទន់ខ្សោយចិត្តក៏មិនបាន
 ភ័យព្រួយ ធុញថប់ អាចផុតរលត់ដោយពាក្យអធិស្ឋាន
 នាំមកអំណរ និងភាពក្លាហាន កម្លាំងក៏មាននៅក្នុងព្រះអង្គ។

— លោក រីឆាត ស៊ី. ច្រិនឆ៍
 (Richard C. Trench)

ជំពូកទី៨

សឹកសង្គ្រាម

ទោះបីបុគ្គលម្នាក់គ្រាន់តែអានព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីតែបន្តិចបន្តួច គង់តែគាត់ឃើញថា ព្រះគម្ពីរតែងប្រើរូបភាពដែលទាក់ទងទៅនឹង សឹកសង្គ្រាមមកពណ៌នាពីការគ្រងរាជ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើផែនដី នេះដែរ។ បុព្វហេតុនៃជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទក្លែងក្លាយគឺគ្រាន់តែសម្តែង ឲ្យមនុស្សលោកទស្សនាដើម្បីកំដរអារម្មណ៍តែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែជំនឿ គ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ពិតជួយស្រលះពីនេះទាំងស្រុង។ ជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ ពិតមិនមែននាំឲ្យមនុស្សមានជីវិតដ៏ហ៊ុហា ឬជាជីវិតដែលចង់បាន តែភាពសម្បូរសប្បាយ ដូចដែលមនុស្សលោកនៅលោកីយ៍នេះ ភាគច្រើនកំពុងតែធ្វើនោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជាការតស៊ូរហូត ដល់ទីមរណា និងជាជម្លោះដែលគ្មានទីបញ្ចប់ជាមួយនឹងពួកអារក្ស សាតាំង។ បុគ្គលដែលរាប់ខ្លួនថាជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ តែមិន ដឹងថា ខ្លួនកំពុងស្ថិតក្នុងសមរម្យសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ បុគ្គលនោះ

មិនស័ក្តិសមនឹងទទួលនាមថាជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ។

យើងត្រូវតែពួតដៃគ្នាក្នុងសង្គ្រាម មិនមែនទៅបង្កជម្លោះ ច្រណែនគ្នា ប្រកាន់បក្សពួក ឬក៏លាក់ពុតគ្នានោះឡើយ។ ក្រុមគ្រួសារណាដែលទាស់ទែងគ្នាមិនអាចនៅជាមួយគ្នាបានស្ថិតស្ថេរនោះទេ (ម៉ាថាយ ១២:២៥)។ ហេតុដូច្នោះហើយ ទាហានរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវចេះសាមគ្គីគ្នា។ ការបន្ទាបខ្លួន គឺជាគន្លឹះនៃការសាមគ្គីគ្នា។ កណ្តុកម្ពីរភីលីពដំពូក២ បានបង្រៀនការនេះយ៉ាងច្បាស់លាស់។ វាមិនអាចទៅរួចទេ បើយើងទៅទាស់ជាមួយនឹងអ្នកដែលពិតជាបន្ទាបខ្លួននោះ។ ការទាស់ទែងគ្នាត្រូវការគូបដិបក្ខពីរនាក់។ «ផលនៃសេចក្តីឆ្អឹងឆ្អែ នោះមានតែការទាស់ទែងគ្នាប៉ុណ្ណោះ...» (សុភាសិត ១៣:១០)។ ទីណាដែលគ្មានសេចក្តីឆ្អឹងឆ្អែ ទីនោះនឹងគ្មានការឈ្លោះប្រកែកគ្នានោះឡើយ។

សង្គ្រាមទាមទារឲ្យយើងរស់នៅយ៉ាងសាមញ្ញតាមបែបក្សិតកៀត។ ទោះបីតាមរូបភាពណាក៏ដោយ ការធ្វើសង្គ្រាមដ៏ធំមិនអាចតេចផុតពីការលែលកធនធានសឹកសង្គ្រាមបាននោះឡើយ។ គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវដឹងថា យើងកំពុងស្ថិតក្នុងសមរក្សមិ ហេតុដូច្នោះហើយ យើងគួរតែកាត់បន្ថយរាល់ការចំណាយផ្សេងៗឲ្យដល់ចំណុចអប្បបរមា ដើម្បីមានធនធានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការប្រយុទ្ធ។

មានមនុស្សតិចណាស់ដែលមើលឃើញការនេះច្បាស់ដូចទៅ
នឹងសិស្សវ័យក្មេងម្នាក់ឈ្មោះ អរ. អិម (R. M)។ នៅឆ្នាំ ១៩៦០ គាត់
គឺជាប្រធាននិស្សិតឆ្នាំទី១ នៅសាលាគ្រឹស្តបរិស័ទមួយ។ នៅក្នុង
អំឡុងនៃអាណត្តិរបស់គាត់ សិស្សផ្សេងៗបានលើកសំណើនៃការ
ចំណាយទៅលើពិធីជប់លៀងការទិញអាវុធ និងការទិញកាដូប្រ-
ចាំថ្នាក់សម្រាប់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែលោក អរ. អិម បានសុំលាឈប់ពី
តំណែងជាប្រធាន ដោយសារគាត់មិនឯកភាពនឹងការឲ្យសិស្ស
ចំណាយលុយទៅលើអ្វីដែលមិនបានជួយរួមចំណែកក្នុងការបន្ត
ពង្រឹង ហើយនិងបង្កើនការផ្សាយដំណឹងល្អ។ ខាងក្រោមនេះគឺជា
សំបុត្រដែលបានចែកជូនដល់និស្សិតឆ្នាំទី១ទាំងអស់នៅថ្ងៃដែលគេ
ប្រកាសពីការលាឈប់ពីតំណែងរបស់គាត់៖

មកដល់មិត្តមថ្នាក់ទាំងអស់ជាទីនឹករឭក

យោងតាមសំណើនៃការចំណាយទៅលើពិធីជប់លៀង ការទិញអាវុធ
និងការទិញកាដូប្រចាំថ្នាក់ដែលបានលើកជូនដល់គណៈកម្មការ តាំងនាម
ខ្ញុំជាប្រធាននិស្សិតឆ្នាំទី១ ខ្ញុំបានពិចារណាលើអាកប្បកិរិយាដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់
គ្រឹស្តបរិស័ទចំពោះការស្នើសុំនោះដូចតទៅនេះ៖

ខ្ញុំគិតថា យើងអាចទទួលអំណរដ៏អស្ចារ្យបាន តាមរយៈការថ្វាយជីវិត

ថវិកា និងពេលវេលារបស់យើងទាំងអស់ដាច់ដល់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីបម្រើអ្នក
ដទៃទៀត។ នៅពេលដែលយើងធ្វើដូច្នោះ នោះយើងនឹងយល់ពីសេចក្តីពិត
នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដូចដែលបានចែងថា៖ «...អ្នកណាដែលបាត់ជីវិត
ដោយយល់ដល់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងបានជីវិតវិញ» (ម៉ាថាយ ១០:៣៩)។

ការដែលគ្រីស្ទបរិស័ទចំណាយថវិកា និងពេលវេលារបស់ពួកគេទៅលើ
ការដែលមិនបានផ្តល់ជាលទ្ធផលដែលជាទីបន្ទាល់ល្អដ៏ជាក់លាក់ដល់អ្នក
មិនជឿ ឬមិនបានស្តង់បុត្រាបុត្រីរបស់ទ្រង់ដែលនៅក្នុងព្រះវត្តមានទ្រង់
នោះហាក់បីដូចជាមិនសមសោះ ដ្បិតមានមនុស្សប្រមាណជា ៧០០០នាក់
ដែលស្លាប់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយមនុស្សជាងពាក់កណ្តាលលើពិភពលោក
នេះនៅមិនទាន់បានឮអំពីសង្ឃឹមដែលមកពីព្រះយេស៊ូវវត្តមាននៅឡើយ
នោះទេ។

យើងគិតទៅមើលថា តើព្រះជាម្ចាស់នឹងទទួលបានសិរីល្អច្រើនប៉ុណ្ណា
ទៅ បើយើងជួយផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់មនុស្ស៦០%ដែលមិនទាន់បាន
ឮដំណឹងល្អអំពីព្រះគ្រីស្ទ ឬអ្នកជិតខាងរបស់យើងជាជាងការដែលយើង
ជួបជុំគ្នាដប់លៀងសម្រាប់តែខ្លួនឯង។ បើយើងចេះតែជួបជុំដប់លៀងតែគ្នា
ឯង ហើយខ្លះខ្លាយថវិកា និងពេលវេលា ដើម្បីតែការសប្បាយសម្រាប់ខ្លួន
នោះយើងមិនបានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់បានពេញទំហឹងនោះទេ។

ខ្ញុំបានឃើញពីតម្រូវការដ៏ជាក់លាក់ និងឱកាសក្នុងការដែលយើងអាច

ចំណាយថវិកា ដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងដើម្បីជួយដល់
អ្នកជិតខាងទាំងនៅក្នុងស្រុក និងនៅក្រៅស្រុក។ អាស្រ័យហេតុនេះហើយ
បានជាខ្ញុំមិនអាចនឹងអនុញ្ញាតឲ្យលើកគម្រោងចំណាយសម្រាប់ខ្លួនយើង
ដែលវាមិនចាំបាច់នោះឡើយ។ ប្រសិនបើខ្ញុំស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នកដែលខ្វះ-
ខាត ដូចមនុស្សជាច្រើននៅពិភពលោកនេះ នោះខ្ញុំប្រាថ្នាចង់ឲ្យអ្នកដែល
មានលទ្ធភាពជួយប្រាប់ដំណឹងល្អដល់ខ្ញុំ ព្រមទាំងជួយផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការ
ដែលខ្ញុំមាន តាមដែលពួកគេអាចធ្វើទៅបាន។

“បើអ្នករាល់គ្នាចង់ឲ្យមនុស្សប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នករាល់គ្នាយ៉ាងណា ចូរ
ប្រព្រឹត្តចំពោះគេយ៉ាងនោះដែរ” (លូកា ៦:៣១ គគខ)។

“បើអ្នកណាមានភោគសម្បត្តិរបស់លោកីយ៍នេះ ហើយឃើញបងប្អូន
ណាដែលខ្វះខាត តែមិនចេះអាណិតមេត្តាសោះ នោះធ្វើដូចម្តេច ឲ្យសេចក្តី
ស្រឡាញ់នៃព្រះ បានស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះបាន” (១យ៉ូហាន ៣:១៧)។

ខ្ញុំអធិស្ឋានសូមឲ្យអ្នកទាំងអស់គ្នាឃើញពីការលះបង់អ្វីៗទាំងអស់របស់
ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ (២កូរិនថូស ៨:៩)។ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ខ្ញុំសូម
លាឈប់ពីតំណែងជាប្រធានថ្នាក់ឆ្នាំ ១៩៦៣ នេះចាប់ពីពេលនេះតទៅ។

ក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលគង់នៅជាមួយ អ្នករាល់គ្នា។

— ប្រធាននិស្សិត អរ. អិម (R. M)

សង្គ្រាមទាមទារឲ្យមានការរងទុក្ខ។ ប្រសិនបើយុវជនសម័យនេះមានចិត្តមោះមុតហ៊ានពលីជីវិតរបស់ពួកគេដើម្បីប្រទេសជាតិនោះតើយើងដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទគួរមានចិត្តមោះមុតហ៊ានពលីជីវិត ដើម្បីព្រះគ្រីស្ទ និងដំណឹងល្អជាងអម្បាលម៉ានទៅ។ ជំនឿដែលគ្មានការលះបង់អ្វីសោះ នោះគ្មានតម្លៃទេ។ ប្រសិនបើយើងជឿថា ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមានតម្លៃ នោះយើងត្រូវជឿថា ទ្រង់មានតម្លៃលើសអ្វីៗទាំងអស់។ យើងមិនគួរអនុញ្ញាតឲ្យការខ្វល់ខ្វាយពីសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួន និងការភ័យក្លាចនឹងជួបគ្រោះថ្នាក់មករារាំងយើងក្នុងការបម្រើព្រះជាម្ចាស់ទេ។

នៅពេលដែលសាវ័ក ប៉ុល ព្យាយាមការពារភាពជាសាវ័ករបស់គាត់ពីការវាយប្រហារពីសំណាក់ក្រុមអ្នករិះគន់ គាត់មិនបានយកប្រវត្តិក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ចំណេះដឹងរបស់គាត់ ឬក៏សេចក្តីសម្រេចតាមបែបលោកីយ៍មកប្រើនោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានយកការរងទុក្ខរបស់គាត់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទមកប្រើ៖

គេជាអ្នកបំរើព្រះគ្រីស្ទឬអី (ខ្ញុំនិយាយបែបដូចជាវង្វេងស្មារតីហើយ)
ខ្ញុំក៏លើសជាងគេទៅទៀត ក្នុងការនឿយហត់លើសជាងគេ ដោយត្រូវពាក់ហួសល្បួត់ ទាំងត្រូវជាប់គុកច្រើនជាងគេ ក៏ដល់នូវភាពជិតស្លាប់ជាញឹកញយ ប្រាំដងហើយ សាសន៍យូដាវាយខ្ញុំ៤០រំពាត់ខ្វះ១ គេវាយខ្ញុំនឹង

ដំបង៣ដង គេចោលខ្ញុំនឹងថ្ម១ដង ខ្ញុំត្រូវសំពៅលិច៣ដង ខ្ញុំនៅនាសមុទ្រ
ជ្រៅអស់១ថ្ងៃ១យប់ ខ្ញុំដើរដំណើរជាច្រើន ក៏មានសេចក្តីអន្តរាយនៅទន្លេ
អន្តរាយដោយពួកចោរឃ្នក អន្តរាយដោយសាសន៍របស់ខ្ញុំ អន្តរាយដោយ
សាសន៍ដទៃ ក៏អន្តរាយក្នុងទីក្រុង ក្នុងទីរហោស្ថាន ក្នុងសមុទ្រ ក្នុងពួក
បងប្អូនក្លែងក្លាយដែរ ត្រូវនឿយហត់ ហើយលំបាក ត្រូវចាំយាមជាញយ
ត្រូវស្រែកឃ្លាន ត្រូវអត់ជាញឹកញយ ត្រូវរងា ហើយត្រូវអាក្រាតផង ក្រៅ
ពីការខាងសាច់ឈាមទាំងនោះ ក៏មានសេចក្តីកង្វល់ខាងឯពួកជំនុំទាំង
ប៉ុន្មាន ដែលប្រជ្រៀតមកលើខ្ញុំ រាល់តែថ្ងៃជានិច្ចថែមទៀត (២កូរិនថូស
១១:២៣-២៨)។

សារឹក ប៉ុល បានដាស់តឿនលោក ធីម៉ូថេ ដែលជាកូនក្នុងជំនឿ
របស់គាត់យ៉ាងមុតមាំថា «ដូច្នោះ ចូរឲ្យអ្នកទ្រាំទ្រទុក្ខលំបាក ដូច
ជាទាហានយ៉ាងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចុះ» (២ធីម៉ូថេ ២:៣)។

សង្គ្រាមទាមទារឲ្យមានការស្តាប់បង្គាប់ដែលមិនអាចតវ៉ាបាន។
ទាហានល្អនឹងស្តាប់តាមមេបញ្ជាការរបស់ខ្លួនដោយគ្មានការសួរតវ៉ា
ឬយឺតយ៉ាវនោះឡើយ។ បើយើងគិតថា ព្រះយេស៊ូវសព្វព្រះហឫទ័យ
ឲ្យយើងស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់មិនដូចកូនទាហានស្តាប់បង្គាប់មេបញ្ជាការ
យ៉ាងអស់ពីចិត្ត នោះយើងយល់ច្រឡំហើយ។ ក្នុងនាមទ្រង់ជាព្រះ

អាទិករ និងជាព្រះប្រោសលោះ ទ្រង់មានសិទ្ធិលើអស់អ្នកដែលដើរតាមទ្រង់ទៅកាន់ទីលានប្រយុទ្ធគ្រប់បែបយ៉ាង ក្នុងការបង្កាប់បញ្ជាឲ្យពួកគេស្តាប់តាមព្រះរាជបញ្ជារបស់ទ្រង់ដោយមិនអាចប្រកែកបានហើយដោយគ្មានការបង្កបង្កង់។

សង្គ្រាមទាមទារឲ្យមានជំនាញក្នុងការប្រើប្រាស់អាវុធ។ ការអធិស្ឋាន និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាអាវុធរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ អ្នកនោះត្រូវតែអធិស្ឋានដោយចិត្តភ្លៀវភ្លា ពេញដោយជំនឿហើយឥតឈប់ឈរ។ មានតែការនេះទេ ទើបអាចកំទេចបន្ទាយខ្នាំងសត្រូវរបស់យើងបាន។ ជាមួយគ្នានេះដែរ អ្នកនោះត្រូវតែមានភាពប៉ិនប្រសប់ក្នុងការប្រើប្រាស់ដាវរបស់ព្រះវិញ្ញាណដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ខ្នាំងសត្រូវនឹងប្រើវិធីសាស្ត្រគ្រប់បែបយ៉ាងដែលវាអាចធ្វើបាន ដើម្បីបោកបញ្ឆោតគាត់ឲ្យទម្លាក់ដាវនោះចោល។ វានឹងធ្វើឲ្យយើងសង្ស័យថា ព្រះជាម្ចាស់មិនបានតែងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទេ។ វានឹងធ្វើឲ្យយើងគិតថា ព្រះគម្ពីរហាក់បីដូចជាមានភាពច្របូកច្របល់ ហើយមិនមានភាពស៊ីគ្នា។ វានឹងយកការទាស់ប្រឆាំងទាក់ទងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រ ទស្សនវិជ្ជា និងប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់មកបំភាន់ព្រះបន្ទូល។ ប៉ុន្តែទាហានរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែឈរឲ្យរឹងមាំហើយបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពនៃដាវរបស់គាត់ ដោយប្រើប្រាស់វាគ្រប់

កាលៈទេសៈ ។

អាវុធសម្រាប់ធ្វើសង្គ្រាមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ មើលទៅគឺជារឿងដ៏
 គួរឲ្យអស់សំណើចសម្រាប់លោកីយ៍នេះ។ អ្នកដឹកនាំពលទាហាន
 នាសម័យបច្ចុប្បន្ននេះនឹងសើចចំអកលើគម្រោងការដ៏មានប្រសិទ្ធ-
 ភាពដែលសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានប្រើ ដើម្បីវាយយកក្រុងយេរូសាឡឹម
 ហើយពួកគេក៏នឹងសើចចំអកចំពោះទាហានដ៏តិចតួចស្អប់ស្អែងរបស់
 លោក គេខានដែរ (ពួកចៅហ្វាយ ៦-៨)។ ចុះតើយើងអាចនិយាយ
 យ៉ាងម៉េចដែរទាក់ទងនឹងខ្សែដង្កក់របស់ដាវីឌ ជន្លួញចាក់គោរបស់
 លោក សាំកើរ និងទាហានមិនសូវមានភាពឆ្លាតវៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់
 ជាច្រើនសតវត្សរ៍កន្លងមកនេះ (១សាំយូអែល ១៧; ពួកចៅហ្វាយ
 ៣:៣១)? គំនិតដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់
 មិនមែននៅខាងទាហានមួយកងធំនោះឡើយ តែផ្ទុយទៅវិញទ្រង់
 សព្វព្រះទ័យនឹងប្រើអ្នកទន់ខ្សោយ អ្នកក្រីក្រ និងអ្វីៗដែលលោកីយ៍
 នេះស្អប់ខ្ពើម ដើម្បីបង្កើនសិរីល្អរបស់ទ្រង់តាមរយៈពួកគេ។

សង្គ្រាមទាមទារឲ្យមានសេចក្តីក្លាហានក្នុងការប្រឈមនឹងគ្រោះ
 ថ្នាក់។ «ហេតុនោះបានជាត្រូវឲ្យយកគ្រប់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះ ដើម្បី
 ឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងទប់ទល់ក្នុងថ្ងៃអាក្រក់បាន រួចកាលណាបាន
 តតាំងសព្វគ្រប់ហើយ នោះឲ្យបាននៅតែឈរមាំមួនដដែល ដូច្នោះ ចូរ

ឲ្យឈរមាំមួនចុះ...» (អេភេសូរ ៦:១៣-១៤)។ ជាទូទៅ គ្រូបង្រៀន ព្រះបន្ទូលតែងតែលើកឡើងថា គ្រឿងសឹកទាហានរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងកណ្តាតម្ហី អេភេសូរ ៦:១៣-១៤ មិនមានប្រដាប់ការពារខ្នង នោះទេ នេះសឲ្យឃើញថា ទាហានគ្មានជម្រើសនឹងដកថយនោះ ឡើយ។ ហេតុអ្វីចាំបាច់ដកថយ ប្រសិនបើ «...យើងមានជ័យជំនះ លើសពីអ្នកមានជ័យជំនះទៅទៀត...» (រ៉ូម ៨:៣៧)។

ប្រសិនបើគ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចយកជ័យជម្នះលើយើងបាន ដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់ជួយយើង ហើយប្រសិនបើយើងមាន ជ័យជម្នះតាំងពីមុនយើងចាប់ផ្តើមប្រយុទ្ធ នោះតើយើងអាចគិតពី ការដកថយយ៉ាងម៉េចបាន?

បើទោះជាខ្ញុំឈរជាប់អ្នកឈ្នះ
 ឬក្លាយជាជេរដូចជាអ្នកចាញ់?
 មនុស្សបាបកំសាកសែនទោម្តេញ
 គឺមានតែការតតាំងគ្នាប៉ុណ្ណោះ។
 សត្រូវដ៏ខ្លាំងបានវាយសម្រុក
 ផ្លែដាវខ្ញុំបាក់មុខហើយព្រះអរិយ
 សូមទតមើលចុះទង់ជ័យខ្លាំងលើកហើយ
 ទោះជាវតូចមួយក៏ដោយសូមប្រទានផង។

— លើកឡើងដោយលោកស្រី អេមី ខរម៉ាយខល
 (Amy Carmichael)

ជំពូកទី៩

អំណាចគ្រប់គ្រងផែនដី

ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅយើងមកឲ្យមានអំណាចគ្រប់គ្រងផែនដី ហើយទ្រង់មិនដែលមានបំណងព្រះហឫទ័យឲ្យយើងទៅធ្វើការតូចទាបនោះទេ។ ទ្រង់ក៏មិនដែលមានបំណងព្រះហឫទ័យឲ្យយើងចំណាយជីវិតរបស់យើងជាអ្នកធ្វើការតូចតាចដែលមិនស្ថិតស្ថេរនោះដែរ។

នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្សនៅដើមដំបូង ទ្រង់បានប្រទានអំណាចឲ្យគាត់គ្រប់គ្រងលើផែនដី។ ទ្រង់ក៏បានបំពាក់មកុដសិរីរុងរឿង និងកិត្តិយសដល់គាត់ ព្រមទាំងបានបង្ហាញគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ឲ្យនៅក្រោមជើងរបស់គាត់។ នៅពេលនោះព្រះជាម្ចាស់បានប្រដាប់កាយមនុស្សដោយកិត្តិយស និងអធិបតេយ្យទាបជាងទេវតាតែបន្តិចទេ។

ពេលដែលអ្នកជាមបានធ្វើបាប គាត់បានធ្វើឲ្យបាត់បង់អំណាចរបស់គាត់ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ។ គាត់មិនបានប្រើអំ-

ណាចដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ឲ្យទេ តែគាត់បែរជាទៅគ្រប់គ្រង លើអាណាចក្រដែលមិនស្ថិតស្ថេរទៅវិញ។

យើងអាចទទួលបានអំណាចគ្រប់គ្រងមកវិញខ្លះតាមរយៈដំណឹងល្អ។ វាមិនមែនដូចជាការដែលយើងគ្រាន់តែគ្រប់គ្រងលើផ្ទៃដែលកាចសាហាវ ឬពួកសាស្ត្រនោះទេ តែវាគឺជាការប្រមូលអ្នកមិនជឿ និងអ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីនេះមកធ្វើជាមតករបស់យើង។ លោក ចេ. អេ. ហ្វីតថ៍ (J. H. Jowett) បានលើកឡើងថា៖ «នៅពេលដែលបុគ្គលម្នាក់មានអធិបតេយ្យខាងដល់ធម៌ និងខាងឯវិញ្ញាណ នោះគាត់មានចក្រពត្តិនិយមដ៏ពិត។ គាត់គ្រប់គ្រងបាន ដោយសារគាត់មានជីវិតដែលពោរពេញទៅដោយភាពស្អាតស្អំ ហើយជីវិតនោះបានទាក់ទាញចំណាប់អារម្មណ៍របស់មនុស្ស»។

តាមពិតទៅ កិត្តិយសនៃការត្រាស់ហៅដែលត្រីសូបរិស័ទបានទទួលពីព្រះជាម្ចាស់ គឺជាការដែលលោក អ័ដាម មិនដឹងសោះ។ យើងគឺជាដៃគូជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការដោះលោកីយ៍នេះ។ លោក ឌីនស្តែល យ៉ាង (Dinsdale T. Young) បានសរសេរថា៖ «ព័ន្ធកិច្ចរបស់យើងគឺ ការចាក់ប្រេងតាំងឲ្យមនុស្សក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យពួកគេបានជាប់ជាពូជស្តេច ដើម្បីឲ្យចេះគ្រប់គ្រងចិត្តខ្លួនឯង និងដើម្បីមកបម្រើអាណាចក្រព្រះជាម្ចាស់»។

ការបដិសេធនឹងការត្រាស់ហៅដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់យើងបានផ្តល់សោកនាដកម្មជាច្រើនក្នុងជីវិតនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ យើងស្តាប់ចិត្តនឹងការឱបក្រសោបយកអ្វីដែលគ្មានប្រយោជន៍ ឬក៏ជ្រើសយកអ្វីដែលតូចតាចមកធ្វើជាចម្បងវិញ។ ហើយយើងធ្វើតែអ្វីដែលធម្មតា ជាជាងធ្វើអ្វីដែលអស្ចារ្យ។ យើងស្តាប់ចិត្តនឹងឋានៈជាទាសករ ជាជាងការសោយរាជ្យជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ មានមនុស្សតិចណាស់ដែលចង់ឃើញជាតិសាសន៍ផ្សេងៗក្លាយជារាស្ត្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាលោក ស៊ី. អេស. ស្ទើចិន (C. H. Spurgeon)។ គាត់បានសរសេរពាក្យសម្តីដ៏អង់អាចទៅកាន់កូនប្រុសរបស់គាត់ថា៖

ឪពុកមិនសប្បាយចិត្តទេ បើកូនទៅធ្វើជាមហាសេដ្ឋី ស្របពេលដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យកូនទៅធ្វើជាបេសកជននោះ។ ហើយឪពុកក៏មិនសប្បាយចិត្តនឹងឃើញកូនទៅធ្វើជាស្តេច ស្របពេលដែលកូនសមធ្វើជាបេសកជនដែរ។ ការធ្វើជាស្តេច ធ្វើជាឯកឧត្តម និងការមានគ្រប់ទាំងគ្រឿងអលង្ការរបស់លោកីយ៍នេះ មិនអាចប្រៀបធៀបនឹងការងារផ្សាយដំណឹងល្អពីព្រះគ្រីស្ទបាននោះឡើយ។ គ្មានការអ្វីដែលមានកិត្តិយសជាងការសាងសង់រាជ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅកន្លែងដែលគ្មានអ្នកណាសង់ពីមុននោះទេ គឺការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅតាមតំបន់ឆ្ងាយៗ។^១

លោក ចន ម៉ត់ (Jonh Mott) ដែលជាអ្នកតំណាង បេសកជន ដ៏ល្បីម្នាក់ក៏ស្ថិតនៅក្នុងចំណោមអ្នកដែលចង់ឃើញជាតិសាសន៍ ផ្សេងៗក្លាយជារាស្ត្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅពេលដែលលោកប្រធានាធិបតីអាមេរិកឈ្មោះ ខាលវីន ខូលលីដ (Calvin Coolidge) ស្នើសុំឲ្យគាត់ទៅបម្រើការជាឯកអគ្គរាជទូតប្រចាំនៅប្រទេសជប៉ុន លោក ម៉ត់ (Mott) បានតបថា៖ «លោកប្រធានាធិបតី ចាប់តាំងពីពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅខ្ញុំឲ្យមកធ្វើជាឯកអគ្គរាជទូតរបស់ទ្រង់មក ត្រចៀករបស់ខ្ញុំបានប្រែជាថ្លង់លែងព្យាករត្រាស់ហៅផ្សេងទៀតហើយ»។ លោក ប៊ីលី ហ្គ្រាម (Billy Graham) ក៏បានលើកឡើងផងដែរថា៖ មានក្រុមហ៊ុនប្រេងអន្តរជាតិមួយកំពុងតែស្វែងរកបុរសម្នាក់ដែលរស់នៅភាគខាងកើត ពេលនោះក្រុមហ៊ុនក៏ជ្រើសរើសយកបេសកជនម្នាក់ឲ្យមកធ្វើជាតំណាងក្រុមហ៊ុន។ គេបានសន្យានឹងឲ្យគាត់មួយម៉ឺនដុល្លារ ប៉ុន្តែគាត់បានបដិសេធ។ រួចគេក៏បាននឹងឲ្យគាត់ពីរម៉ឺនប្រាំពាន់ដុល្លារ តែគាត់បានបដិសេធទៀត។ ក្រោយមកទៀតគេក៏បាននឹងឲ្យគាត់ប្រាំម៉ឺនដុល្លារ ប៉ុន្តែគាត់នៅតែបដិសេធដដែល។ ដូច្នោះគេក៏សួរគាត់ថា «ម៉េចក៏លោកមិនព្រមទទួល?» គាត់បានតបថា «តម្លៃដែលលោកឲ្យនោះវាល្អហើយ តែការងារនោះវាក៏តូចពេក ព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅខ្ញុំឲ្យមក

ធ្វើជាបេសកជនរួចទៅហើយ»។

ការត្រាស់ហៅដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ គឺជាការប្រសើរលើស ជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយប្រសិនបើយើងបានដឹងអំពីការនេះ នោះ ជីវិតរបស់យើងនឹងទទួលបាននូវភាពឧដុដ្ឋខ្ពស់យ៉ាងល្អក្រៃលែង។ យើងនឹងលែងហៅខ្លួនឯងថាជា «អ្នកដែលទទួលការត្រាស់ហៅឲ្យ មកធ្វើជាអ្នកបូមលូ» ឬ «អ្នកដែលទទួលការត្រាស់ហៅឲ្យមកធ្វើជា សាស្ត្រាចារ្យបរិទ្យា» ឬក៏ជា «អ្នកដែលទទួលការត្រាស់ហៅឲ្យមក ធ្វើជាពេទ្យធូញ» ទៀតហើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងនឹងរាប់ខ្លួនឯង ថាជា «អ្នកដែលទទួលការត្រាស់ហៅឲ្យមកធ្វើជាអគ្គាធិបតីរបស់ ព្រះជាម្ចាស់» ហើយការងារផ្សេងៗ គឺគ្រាន់តែជាមធ្យោបាយសម្រាប់ ជីវភាពរស់នៅតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងនឹងឃើញថា យើងគឺជាអ្នកដែល ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅឲ្យចេញទៅផ្សាយដំណឹងល្អដល់គ្រប់ ទាំងមនុស្ស ហើយទៅបង្កើតសិស្សអស់គ្រប់ទាំងសាសន៍។

អ្នកប្រហែលនឹងពោលថា ការងារនោះធំមហិមាយ៉ាងហ្នឹងផង! បាទ! ធំមហិមាមែន! ប៉ុន្តែយើងអាចធ្វើបាន។ តែការនេះទាមទារឲ្យ មានការប្រតិបត្តិភ្លាមៗដែលយើងត្រូវធ្វើឲ្យអស់ពីចិត្ត។

ជាដំបូង សូមគិតអំពីចំនួនប្រជាជនសរុបនៅលើពិភពលោក ទាំងមូលសិន។ សព្វថ្ងៃនេះមានប្រជាជនជាងប្រាំពីរកោដិនាក់ដែល

កំពុងរស់នៅលើពិភពលោកនេះ ហើយអត្រានៃការកើតកំពុង
តែកើនឡើងយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់ដែរ។ ចាប់តាំងពីសម័យកាល
ព្រះយេស៊ូវរហូតដល់មុនសតវត្សរ៍ទី១៨ ឃើញថា ចំនួនប្រជាជន
សរុបមិនមានដល់មួយកោដិនាក់ទេ តែមួយសតវត្សរ៍ក្រោយមក
យើងឃើញថា ចំនួនប្រជាជនសរុបមានដល់ពីរកោដិនាក់។ នៅ
សតវត្សរ៍ទី២០ ចំនួនប្រជាជនសរុបបានកើនឡើងរហូតដល់ ៤.៤
កោដិនាក់។ សព្វថ្ងៃយើងឃើញថា ចំនួនមនុស្សកើនឡើងប្រមាណ
ជា ១៥០.០០០នាក់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ។^២

បើយើងធ្វើស្ថិតិមនុស្សរាប់ពីកំណើតពិភពលោករហូតមកដល់
សតវត្សរ៍ទី១៨ យើងឃើញថា មានមនុស្សប្រមាណជា៧០កោដិ
ធ្លាប់រស់រានមានជីវិតលើផែនដីនេះ ហើយសព្វថ្ងៃនេះអ្នកដែលកំពុង
រស់នៅមានប្រមាណជា១០ភាគនៃចំនួនមនុស្ស៧០កោដិនាក់នោះ
ដោយសារចំនួនមនុស្សកើនឡើងយ៉ាងលឿន។

ទោះបីអាយុកាលជាមធ្យមនៃមនុស្សដែលកំពុងរស់នៅក្នុង
ប្រទេសអភិវឌ្ឍន៍គឺប្រមាណជា ៧០ឆ្នាំក៏ដោយ យើងគួរផ្សាយដំ-
ណឹងល្អទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូលជាបន្ទាន់ ព្រោះមនុស្សដែល
កំពុងរស់នៅប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍមានអាយុកាលជាមធ្យមក្រោម
៤០ឆ្នាំតែប៉ុណ្ណោះ។ មនុស្សជាច្រើនកំពុងតែរកកល់នឹងចូលទៅក្នុង

ស្ថាននរកអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នោះ បងប្អូនអើយ កុំពន្យារពេលក្នុង
ការផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សលោកឲ្យសោះ។

ព្រះគម្ពីរបានសង្កត់ធ្ងន់លើការផ្សាយដំណឹងល្អដល់លោកីយ៍
ទាំងមូល។ «សេចក្តីជំនឿ កើតឡើងដោយព្រហ្មហើយដែលព្រះនោះ គឺ
ដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ» (រ៉ូម ១០:១៧)។ ក្នុងចំណោមភាសា
ជាង៦៥០០ដែលមនុស្សប្រើប្រាស់នៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល
នេះ មានប្រមាណជា២៥០០ភាសាប៉ុណ្ណោះដែលមានព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះជាម្ចាស់បានបកប្រែជាភាសារបស់ពួកគេ។ ឯពាក្យពេចន៍
ដែលមានប្រើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរខ្លះហាក់បីដូចជាប្រើពាក្យបុរាណពេក
ហើយពិបាកយល់។ ជាងនេះទៅទៀត រឿងដែលគួរឲ្យខ្លាចផ្សាបំផុត
នោះគឺ មានប្រជាជនប្រហែលជា១៦ភាគរយនៅលើពិភពលោកជា
អនក្ខរជន។ ទោះបីពួកគេមានព្រះគម្ពីរនៅក្នុងដៃ ក៏ពួកគេមិនអាច
អានបានដែរ។

សម្រាប់ជាតិសាសន៍នៅលោកខាងលិចវិញ ពួកគេមានសិទ្ធិ
សេរីភាពមិនត្រឹមតែផ្នែកសាសនា និងជាពន្លឺនៃដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ
នោះទេ លើសពីនោះទៅទៀត ពួកគេក៏មានធនធានជាច្រើនផ្សេងៗ
ទៀតផងដែរ។ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានធនធានច្រើនគួរតែប្រើវាក្នុង
ការជួយផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អដល់លោកីយ៍នេះ ក៏ដូចជាជួយផ្គត់ផ្គង់

តម្រូវការរបស់អ្នកក្រីក្រ។

មានមនុស្សមួយភាគបីនៅលើលោកីយ៍នេះបានរាប់ខ្លួនថាជា គ្រីស្ទបរិស័ទ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមនោះ ក៏មានគ្រីស្ទបរិស័ទក្លែងក្លាយ ដែរ។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ដឹងច្បាស់ពីចំនួនអ្នកជឿដ៏ពិតនោះឡើយ។ ប្រសិនបើគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ពិតទាំងអស់ចេញទៅផ្សាយដំណឹងល្អ ទៅកាន់អ្នកដែលមិនទាន់បានឮឲ្យបានតែសែសិបនាក់ នោះពិភព លោកទាំងមូលនឹងបានឮដំណឹងល្អពីព្រះយេស៊ូវសុសសាយជា មិនខាន។

សព្វថ្ងៃនេះ មានពួក រ៉ូម៉ាំងកាតូលិក (Roman Catholics) ប្រមាណជាមួយកោដិនាក់ ហើយពួក អូថាដុកស៍ (Orthodox) ប្រមាណជា២១លាននាក់ និងពួក ប្រូតេស្តង់ (Protestants) ប្រមាណជា៣៥១លាននាក់។

អ៊ីស្លាមសាសនាគឺជាសាសនាដែលមានការលូតលាស់លឿន ជាងគេ។ ក្នុងចំណោម១.៣កោដិនាក់នៃអ្នកកាន់សាសនាអ៊ីស្លាម ភាគច្រើនមានអាយុក្រោម២៥ឆ្នាំ។ មានប្រទេសចំនួន១៥ដែលស្ទើរ នឹងក្លាយទៅជាពួកអ្នកកាន់សាសនាអ៊ីស្លាមទាំងអស់ទៅហើយ។ ក្នុងចំណោមសាសនាខុសៗគ្នាទាំង១០.២០០ នៃទ្វីបលោកទាំង មូល សាសនាធំៗមានដូចជា ព្រហ្មញ្ញសាសនា ពុទ្ធសាសនា សា-

សនាដែលជឿថាគ្មានព្រះ (Atheism) សាសនាស៊ីក (Sikhism) និងសាសនាយូដា (Judaism)។ ហើយបើយើងបូកសាសនាទាំងអស់នេះចូលគ្នា វានឹងមានចំនួន១.៤កោដិនាក់ដែលមិនបានទទួលការសង្គ្រោះ។

លទ្ធិកុម្មុយនីស្តនៅតែជាសត្រូវនឹងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ។ លទ្ធិនេះបានព្យាយាមរារាំងមនុស្សមួយភាគប្រាំនៃចំនួនប្រជាជនក្នុងពិភពលោកទាំងមូល មិនឲ្យពួកវាសេចក្តីពិតដូចជានៅ ប្រទេសចិន ប្រទេសគុយបា ប្រទេសវៀតណាម ប្រទេសកូរ៉េខាងជើង និងប្រទេសផ្សេងៗទៀត។

រាល់សមាជិកនៃសាសនា និងលទ្ធិទាំងអស់មានតម្លៃពេកក្រៃចំពោះព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ។ ទ្រង់បានសុគតសម្រាប់ពួកគេគ្រប់ៗគ្នា។ ពួកគេទាំងអស់នោះគួរតែបានឮដំណឹងល្អ។ មនុស្សដែលត្រូវការឮដំណឹងល្អមានច្រើនក្រៃលែង។

ហេតុដូច្នេះ តើពិភពលោកទាំងមូលបានឮដំណឹងល្អអំពីព្រះគ្រីស្ទក្នុងជំនាន់យើងនេះតាមរយៈអ្វី? មានចម្លើយតែមួយគត់ដែលឲ្យពិភពលោកទាំងមូលបានឮដំណឹងល្អនោះគឺ តាមរយៈបុរសនិងស្ត្រីដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់អស់ពីដួងចិត្ត និងស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យដូចខ្លួនឯងតែប៉ុណ្ណោះ។ កិច្ចការនេះអាចសម្រេចបានតាមរយៈ

ភក្ដីភាពចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដែលចេញពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏អមតៈ។
អស់អ្នកដែលនៅជាប់នឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទនឹង
មិនខ្លាចលះបង់អ្វីឡើយក្នុងការបម្រើទ្រង់។ ដោយសារពួកគេស្រឡា-
ញ់ទ្រង់ នោះពួកគេហ៊ានលះបង់ដើម្បីទ្រង់ លើសពីអ្វីដែលពួក
គេហ៊ានលះបង់ដើម្បីប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិនៅលោកីយ៍នេះ។ ពួកគេ
នឹងលែងរាប់ជីវិតរបស់ពួកគេថា សំខាន់សម្រាប់ខ្លួនទៀតឡើយ។
បំណងចិត្តដ៏ចម្បងរបស់ពួកគេគឺចង់ឃើញមនុស្សទទួលសេចក្ដី
សង្គ្រោះរួចផុតពីបឹងភ្លើង ទោះបីត្រូវលះបង់ជីវិតរបស់ខ្លួនក៏ដោយ។

ឱ! ព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវគេគ្មានអើយ
សូមប្រទានឲ្យទូលបង្គំមានចិត្តដូចទ្រង់
បង្រៀនទូលបង្គំឲ្យចេះស្រឡាញ់
អស់ទាំងព្រលឹងដែលកំពុងតែសាបសូន្យ។
សូមរក្សាចិត្តទូលបង្គំនៃបនិក្សនឹងទ្រង់
មានទាំងក្ដីស្រឡាញ់ផងដូចនៅកាលវ៉ារី
នាំទាំងព្រលឹងអ្នករង្វេងដល់ទីដែលព្រះអង្គគង់។

— លោក ចេមស៍ អេ. ស្ទ័រវ៉ឺត (James A. Stewart)

ប្រសិនបើសេចក្តីស្រឡាញ់មិនមែនជាកត្តាជំរុញចិត្តយើងទេ នោះកុំសង្ឃឹមថា យើងអាចបំពេញបេសកកម្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទបាន ឡើយ។ ហើយពុំនឹកច្នៃរបស់យើងក៏គ្មានប្រយោជន៍ដែរ ប្រៀបដូចជា សំឡេងឆ្ងងឆាង ដូចគង ឃ្លោះយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល សេចក្តីស្រឡាញ់បានចូលមកធ្វើជា តារាណាផ្លូវ និងនៅពេលដែល មនុស្សចេញទៅដោយមានភក្តីភាពដ៏ឆេះឆ្ងល់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ នោះ គ្មានអំណាចណាមួយលើផែនដីនេះអាចមកបញ្ឈប់ការសាបព្រោះ ដំណឹងល្អបានឡើយ។

សូមនឹកស្រមៃពីអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវមួយក្រុមដែលប្តូរផ្តាច់ ជីវិតចំពោះទ្រង់ ស្រឡាញ់ទ្រង់ ហើយក៏បានឆ្លងភ្នំ កាត់សមុទ្រ ដើម្បី ផ្សាយដំណឹងល្អដ៏អស្ចារ្យនេះ។ ពួកគេនៅតែរុករកកន្លែងថ្មីៗដោយ មិនចេះនឿយហត់ ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយរាប់មនុស្សដែលពួក គេបានជួបថា ជាមនុស្សដែលព្រះយេស៊ូវបានសុគតជំនួស ព្រមទាំង រំពឹងចង់ឲ្យពួកគេក្លាយជាអ្នកដែលគោរពថ្វាយបង្គំព្រះអង្គសង្គ្រោះ រហូតតរៀងទៅ។

តើសិស្សទាំងនេះប្រើវិធីសាស្ត្របែបណា ដើម្បីឲ្យមនុស្សបាន ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ?

ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីហាក់ដូចជាចង់បង្ហាញពីគោលការណ៍ធំពីរ

យ៉ាង ដើម្បីឈោងចាប់លោកីយ៍ដោយដំណឹងល្អ។ ទីមួយ គឺតាមរយៈការប្រកាសជាសាធារណៈ ចំណែកឯទីពីរនោះ គឺតាមរយៈការបង្កើតសិស្សដោយផ្ទាល់តែម្តង (សូមមើលឧទាហរណ៍នៅក្នុងកិច្ចការ ២០:២០)។

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ និងសិស្សរបស់ទ្រង់បានប្រើវិធីសាស្ត្រទីមួយនេះជាច្រើនលើកច្រើនសារួចមកហើយ។ ទីណាដែលមានមនុស្សប្រមូលផ្តុំគ្នា ទីនោះគឺជាឱកាស ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អហើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងឃើញថា ការផ្សាយដំណឹងល្អកើតឡើងនៅតាម ផ្សារ ពន្ធនាគារ សាលាប្រជុំ នៅតាមឆ្នេរសមុទ្រ ក៏ដូចជា ច្រាំងទន្លេផងដែរ។ ដោយសារដំណឹងល្អមានភាពបន្ទាន់ និងជាសារដ៏សំខាន់បំផុត ហេតុដូច្នេះបានជាព្រះយេស៊ូវ និងសិស្សទ្រង់ចេះតែផ្សាយនៅគ្រប់ទីកន្លែង។

វិធីសាស្ត្រទីពីរក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺតាមរយៈការបង្កើតសិស្សម្នាក់ៗទល់ម្នាក់ ឬតាមក្រុមតូចៗ នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបានប្រើពេលទ្រង់ហ្វឹកហ្វឺនសារឹកទាំង១២នាក់។ ទ្រង់បានត្រាស់ហៅសារឹកទាំងនោះឲ្យមកនៅជាប់ជាមួយនឹងទ្រង់ ដើម្បីបញ្ជូនពួកគេឲ្យចេញទៅផ្សាយដំណឹងល្អនៅកន្លែងផ្សេងៗ។ ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ទ្រង់បានបង្រៀនពួកគេពី

សេចក្តីពិតនៃព្រះជាម្ចាស់។ ទ្រង់បានរៀបចំព័ន្ធកិច្ច ដើម្បីឲ្យពួកគេ
 យកទៅបំពេញតាមមុខងាររៀងៗខ្លួន។ ទ្រង់បានប្រាប់ពួកគេយ៉ាង
 លម្អិតពីគ្រោះថ្នាក់ដែលនឹងកើតឡើង ក៏ដូចជាការលំបាកផ្សេងៗ
 ទៀតដែលពួកគេនឹងជួបប្រទះ។ ទ្រង់ក៏បានបង្រៀនពួកគេពីព្រះ
 ហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលពីមុនជារឿងអាថ៌កំបាំង។ ទ្រង់ក៏
 បានឲ្យពួកគេធ្វើជាដៃគូនឹងទ្រង់ក្នុងព័ន្ធកិច្ចដ៏អស្ចារ្យ។ បន្ទាប់មក
 ទ្រង់ក៏បានចាត់ពួកគេឲ្យចេញទៅ ដូចជាចៀមនៅកណ្តាលហូងស្វាន
 យ៉ាងដូច្នោះដែរ (ម៉ាថាយ ១០:១៦)។ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
 បានប្រទានអំណាចដល់ពួកគេ នោះពួកគេក៏បានចេញទៅប្រកាស
 ប្រាប់លោកីយ៍ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដ៏ជាព្រះដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើង
 វិញ បានយាងទៅស្ថានសួគ៌ និងពីការដែលព្រះជាម្ចាស់បានតម្កើង
 ទ្រង់ឡើង។ យើងឃើញថា វិធីសាស្ត្រនេះមានប្រសិទ្ធភាពណាស់
 ព្រោះតាមរយៈពួកសាវ័កតែ១១នាក់ (ដោយសារម្នាក់បានក្បត់
 ទ្រង់) ពួកគេបានក្រឡាប់ចាក់ពិភពលោកនេះថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់
 យេស៊ូវគ្រីស្ទ (កិច្ចការ ១៧:៦)។

សាវ័ក ប៉ុល ក៏បានអនុវត្តវិធីសាស្ត្រនេះដោយផ្ទាល់ដែរ ហើយ
 មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់បានលើកទឹកចិត្តឲ្យលោក ធីម៉ូថេ ប្រើប្រាស់
 វិធីសាស្ត្រនេះទៀតផង។ «ឯអស់ទាំងសេចក្តីដែលអ្នក បានឮអំពីខ្ញុំ

នៅមុខស្នូរបន្ទាល់ជាច្រើននោះក៏ត្រូវធ្វើទុកនឹង មនុស្សស្មោះត្រង់ ដែលអាចនឹងបង្វឹកបង្រៀនតទៅអ្នកដទៃតដែរ» (២ធីម៉ូថេ ២:២)។ ជំហានទីមួយ គឺជ្រើសរើសអ្នកដែលស្មោះត្រង់នឹងព្រះជាម្ចាស់ដោយ ប្រុងប្រយ័ត្ន និងដោយការអធិស្ឋាន។ ជំហានទីពីរ គឺចែកចាយនិមិត្ត ដ៏ល្អនេះដល់ពួកគេ។ ជំហានទីបី គឺបញ្ជូនពួកគេឲ្យចេញទៅបង្កើត សិស្សដោយផ្ទាល់ (ម៉ាថាយ ២៨:១៩)។

ចំពោះអស់អ្នកដែលត្រេកត្រអាលតែនឹងតួលេខនៃចំនួនមនុស្ស ឬមនុស្សដ៏សន្ធឹកសន្ធាប់ នោះការប្រើវិធីសាស្ត្របែបនេះមើលទៅដូច ជាគ្មានអ្វីអស្ចារ្យសោះ ហើយត្រូវចំណាយកម្លាំងច្រើនពេក។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ជ្រាបនូវការដែលទ្រង់កំពុងតែធ្វើ ហើយវិធីសាស្ត្រ របស់ទ្រង់គឺជាវិធីសាស្ត្រដែលល្អបំផុត។

សិស្សដ៏ស្មោះត្រង់តែមួយក្រុមតូចអាចមានឥទ្ធិពលក្នុងការ បំផ្លាស់ប្តូរបំប្រែពិភពលោកជាងក្រុមធំ បើពួកគេប្រើវិធីសាស្ត្ររបស់ ព្រះជាម្ចាស់។

នៅពេលដែលសិស្សទាំងអស់នេះចេញដំណើរទៅដោយនូវព្រះ នាមព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេបានត្រាប់តាមគោលការណ៍គ្រឹះយ៉ាងច្បាស់- លាស់ដែលមានចែងនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាដំបូង យើងឃើញថា ពួកគេមានភាពវៃឆ្លាតដូចពស់ ហើយសុភាពដូចព្រាប

ដែលមិនដែលចេះបង្ការឱ្យទាស់អ្នកដទៃ។ ពួកគេទីពីងលើប្រាជ្ញា
របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីដោះស្រាយរាល់បញ្ហាលំបាកដែលពួកគេ
ជួបប្រទះ។ ស្របពេលជាមួយគ្នានេះដែរ ពួកគេក៏មានឥរិយាបថ
ទន់ភ្លន់ និងចេះបន្ទាបខ្លួនក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងៗ
ដែរ។ ដូច្នោះមិនគួរឱ្យមានអ្នកណាម្នាក់ភ័យខ្លាចថា ពួកគេនឹងវាយ
ធ្វើបាបខ្លួនឡើយ តែគួរភ័យខ្លាចនឹងការអធិស្ឋាន និងការដែលពួក
គេចែកចាយដំណឹងល្អមិនចេះឈប់មិនចេះឈប់ដែលនាំឱ្យមនុស្ស
ជឿលើព្រះគ្រីស្ទវិញ។

ពួកសិស្សទាំងនេះមិនបានប្រឡូកខ្លួននឹងនយោបាយក្នុងលោ-
កីយ៍នេះទេ។ ហើយក៏មិនបានគិតថា ព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅពួកគេ
ឱ្យទៅធ្វើសង្គ្រាមតតាំងនឹងរដ្ឋាភិបាល ឬក៏មនោគមន៍នយោបាយ
អ្វីនោះឡើយ។ ពួកគេអាចសម្របខ្លួននៅក្រោមរបៀបរបបរដ្ឋាភិ-
បាលមួយណាក៏បាន ហើយស្មោះត្រង់ទៅនឹងប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងនោះ
រហូត លើកលែងតែចំណុចដែលរដ្ឋាភិបាលតម្រូវឱ្យពួកគេបង្ខូច
ទីបន្ទាល់ ឬក៏បដិសេធព្រះជាម្ចាស់របស់ពួកគេទេ ទើបពួកគេនឹង
មិនស្តាប់បង្គាប់ ហើយសុខចិត្តទទួលទោសវិញ។ ពួកគេមិនចូល
រួមគំនិតប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតប្រឆាំងនឹងអំណាចរដ្ឋាភិបាលនោះទេ
ក៏មិនដែលធ្វើបដិវត្តន៍អ្វីឡើយ។ តើព្រះអម្ចាស់មិនបានមានបន្ទូល

នៅក្នុងកណ្តាគម្ពីរ យ៉ូហាន ១៨:៣៦ ទេប្យូអីថា៖ «...នគរខ្ញុំមិនមែន ត្រូវខាងលោកីយ៍នេះទេ បើសិនជានគរខ្ញុំត្រូវខាងលោកីយ៍នេះ នោះ ពួកអ្នកបំរើខ្ញុំ គេនឹងបានតយុទ្ធហើយ...»? ពួកគេគឺជាអគ្គាធិបតី នៃនគរស្ថានសួគ៌ ហើយរស់នៅបែបជាអ្នកធម្មយាត្រា និងជាជន ចម្លែកក្នុងលោកីយ៍នេះផងដែរ។

ពួកគេពិតជាស្មោះត្រង់ចំពោះគ្រប់ទាំងកិច្ចការ ហើយមិនចេះ ស៊ីសំណូកស្លកប៉ាន់អ្វីឡើយ។ ចម្លើយថា «បាទ» របស់ពួកគេនៅ តែបាទ ហើយចម្លើយថា «ទេ» របស់ពួកគេនៅតែទេ។ ពួកគេមិន ត្រាប់តាមរបៀបលោកីយ៍ដែលគិតថា យើងអាចធ្វើអ្វីក៏បានឲ្យតែ យើងទទួលបានផលល្អនៅទីបញ្ចប់។ ទោះក្នុងស្ថានភាពណាក៏ ដោយ ក៏ពួកគេនឹងមិនប្រើវិធីអាក្រក់ ដើម្បីឲ្យមានការល្អណាមួយ កើតឡើងនោះឡើយ។ ពួកគេម្នាក់ៗគឺជារូបកាយដែលបានប្រដាប់ ដោយបញ្ញាចិត្តដែលសុខចិត្តស្លាប់ ជាជាងធ្វើបាបទៅទៀត។

គោលការណ៍មួយផ្សេងទៀតដែលសិស្សទាំងនេះត្រាប់តាមគឺថា ពួកគេចុះចូលហើយសហការធ្វើព័ន្ធកិច្ចជាមួយក្រុមជំនុំតាមតំបន់។ ពួកគេចេញទៅវាលចម្រុតក្នុងលោកីយ៍ទាំងមូល ដើម្បីច្រូតយកអ្នក ជឿថ្មីៗថ្វាយព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ រួចហើយនាំអស់អ្នកដែលបានជឿ ទាំងនោះឲ្យប្រកបជាមួយនឹងក្រុមជំនុំតាមតំបន់ ដើម្បីពង្រឹងជំនឿ

ដ៏បរិសុទ្ធរបស់អ្នកជឿទាំងនោះ។ សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវដឹងថា ក្រុមជំនុំតាមតំបន់នៅលើផែនដីនេះគឺជាឧបករណ៍របស់ទ្រង់ក្នុងការផ្សព្វផ្សាយជំនឿ។ ហើយព័ន្ធកិច្ចដែលធ្វើតាមរយៈក្រុមជំនុំជាព័ន្ធកិច្ចដ៏ស្ថិតស្ថេរ ព្រមទាំងមានផលប្រយោជន៍ល្អជាងគេ។

ដោយសារសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវឆ្លាតវៃ ដូច្នេះពួកគេអាចគេចចេញពីភាពជំពាក់ជំពិននៃសម្ពន្ធគ្រប់បែបយ៉ាងដែលមិនត្រាប់តាមព្រះបន្ទូល។ ពួកគេដំទាស់ជាដាច់ខាតក្នុងការអនុញ្ញាតឲ្យអង្គការណាមួយមកបញ្ជាលើព័ន្ធកិច្ចរបស់ពួកគេនោះឡើយ។ តែពួកគេទទួលព្រះរាជឱង្ការឲ្យចេញទៅដោយផ្ទាល់ពីទីបញ្ជាការដ្ឋានកំពូលនៅនគរស្ថានសួគ៌។ នេះមិនមែនមានន័យថា ពួកគេចាប់ផ្តើមចេញទៅដោយមិនមានទំនុកចិត្ត ឬគ្មានប្រឹក្សាពីសំណាក់គ្រីស្ទបរិស័ទក្នុងក្រុមជំនុំតាមតំបន់របស់ពួកគេនោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការប្រឹក្សានេះពួកគេរាប់ជាការអះអាងថា ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាបានត្រាស់ហៅពួកគេឲ្យធ្វើព័ន្ធកិច្ចមែន។ លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេគិតថា ការបម្រើព្រះគ្រីស្ទស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ និងការរំណែនាំរបស់ទ្រង់គឺជាការចាំបាច់ណាស់។

ជាទីបញ្ចប់ ពួកសិស្សទាំងនេះព្យាយាមចៀសចេញពីការបង្ហាញមុខមាត់ជាសាធារណៈ។ ហើយបើមានជម្រើសពីរ នោះពួកគេនឹង

ជ្រើសយកការបម្រើដែលមិនទាមទារមុខមាត់។ គោលបំណងរបស់
ពួកគេគឺ ធ្វើយ៉ាងណានាំសិរីល្អថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ និងឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នា
បានស្គាល់ទ្រង់។ ពួកគេមិនមែនស្វែងរកកេរ្តិ៍ឈ្មោះសម្រាប់ខ្លួនឯង
នោះឡើយ ហើយក៏មិនចង់បង្ហាញពីយុទ្ធសាស្ត្ររបស់ខ្លួនដល់សា-
តាំងដែរ។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាពួកគេបម្រើព្រះជាម្ចាស់យ៉ាង
ស្ងៀមស្ងាត់មិនទាមទារយកមុខមាត់ ហើយក៏មិនអើពើនឹងការលើក
សរសើរ ឬក៏ការចោទប្រកាន់ពីមនុស្សក្នុងលោកិយ៍នេះឡើយ។ ពួក
គេដឹងហើយថា «នគរស្ថានសួគ៌គឺជាកន្លែងដ៏ល្អ ហើយមានសុវត្ថិ
ភាពបំផុតសម្រាប់ពួកគេ ក្នុងការយល់ពីលទ្ធផលនៃការបម្រើព្រះ
ជាម្ចាស់យ៉ាងនឿយហត់របស់ពួកគេ»។

ត្រីស្នូបរិសីទ និង អាពាហ៍ពិពាហ៍

«ដ្បិតមនុស្សខ្លះជាមនុស្សកម្រៀវតាំងពីកំណើតមក និងអ្នក
ផ្សេងទៀត ជាមនុស្សកម្រៀវដោយសារគេក្រៀវ ហើយក៏មាន
មនុស្សកម្រៀវដែលក្រៀវខ្លួនឯងដោយព្រោះតែនគរស្ថានសួគ៌។
ដូច្នោះ អ្នកដែលអាចទទួលយកបាន ចូរទទួលយកចុះ»

(ម៉ាថាយ ១៩:១២ គគខ)។

សំណួរដ៏សំខាន់មួយដែលសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវគួរសួរខ្លួន
ឯងនោះគឺ «តើព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យខ្ញុំរៀបការ ឬក៏នៅ
លីវ?» មានតែការដឹកនាំពីព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចនឹងផ្តល់
ចម្លើយចំពោះសំណួរនោះបាន។ គ្មានអ្នកណាម្នាក់អាចឆ្លើយសំ-
ណួរនោះសម្រាប់បុគ្គលណាមួយបានឡើយ ហើយការព្យាយាម

ឆ្លើយសំណួរនោះសម្រាប់បុគ្គលណាមួយក៏អាចបង្កឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងធំបានដែរ។

ជាទូទៅ ព្រះបន្ទូលបានបង្រៀនយើងថា ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតអាពាហ៍ពិពាហ៍សម្រាប់មនុស្សយើងដោយមានទាំងបំណង ព្រះហឫទ័យមួយចំនួនដូចខាងក្រោម៖

ទី១ ព្រះជាម្ចាស់បានគ្រោងទុកការផ្សំផ្គុំដៃគូ និងឲ្យមានភាពអរសប្បាយជាមួយគ្នាក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ព្រះជាម្ចាស់បានឃើញថា «បើមនុស្សប្រុសនៅតែឯងដូច្នោះ មិនល្អទេ» (លោកុប្បត្តិ ២:១៨ គខប)។

ទី២ ព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍ឡើង ដើម្បីឲ្យមនុស្សបង្កើតកូនចៅតទៅមុខទៀត។ យើងអាចឃើញគោលបំណងនេះតាមរយៈព្រះរាជបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបញ្ជាក់ថា «ចូរបង្កើតកូនឲ្យចំរើនជាច្រើនឡើង» (លោកុប្បត្តិ ១:២៨)។

ទី៣ ព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំអាពាហ៍ពិពាហ៍ឡើង ដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងគ្រួសារ និងសង្គម។ «ដោយព្រោះមានការសហាយស្មន់កើតឡើង បានជាគួរឲ្យគ្រប់គ្នាមានប្រពន្ធជារបស់ផងខ្លួនវិញ...» (១កូរិនថូស ៧:២)។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនបានលើកឡើងថា មនុស្សមិនអាចរៀបការបានទេ បើពួកគេចង់មាន

ជីវិតបរិសុទ្ធ ហើយមានការប្តេជ្ញាចិត្តក្នុងការបម្រើព្រះត្រីសូ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបន្ទូលបានលើកឡើងថា «ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាគោរពការរៀបការ ហើយការរួមដំណេកក៏ត្រូវបរិសុទ្ធដែរ» (ហេព្រើរ ១៣:៤)។ ចំណុច នេះចង់បញ្ជាក់ថា «អ្នកណាដែលរកបានប្រពន្ធ នោះឈ្មោះថាបាន របស់ល្អ...» (សុភាសិត ១៨:២២)។ គ្រូប្រដៅនៅក្នុងកណ្តាគម្ពីរ សាស្តាបានលើកឡើងទាក់ទងនឹងអាពាហ៍ពិពាហ៍ថា «មានគ្នា ២នាក់ នោះវិសេសជាងនៅតែឯង» (សាស្តា ៤:៩) ជាពិសេស ប្រសិនបើអ្នកទាំងពីរនេះចាប់ដៃគ្នាបម្រើព្រះអម្ចាស់ជាមួយគ្នា។ កណ្តាគម្ពីរ ចោទិយកថា ៣២:៣០ បានចែងពីប្រសិទ្ធភាពនៃការ រីកចម្រើនក្នុងការសហការគ្នា ហើយក៏បានបង្ហាញឲ្យឃើញថា មនុស្សតែម្នាក់អាចដេញសត្រូវដល់មួយពាន់ ហើយពីរនាក់ក៏អាច ធ្វើឲ្យមួយម៉ឺននាក់រត់ជាសក្រញាំដែរ។

ទោះបីជាអាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់សម្រាប់ មនុស្សយើងជាទូទៅក្តី ក៏មិនមែនមានន័យថា ជាបំណងព្រះហឫទ័យសម្រាប់មនុស្សគ្រប់រូបនោះទេ។ ទោះបីវា មើលទៅដូចជាសិទ្ធិដែលមិនមានអ្នកណាម្នាក់អាចដកហូតចេញ បានក្តី ក៏សិស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវអាចសម្រេចលើកសិទ្ធិនេះ ចេញ ដើម្បីឲ្យខ្លួនគាត់អាចបម្រើព្រះត្រីសូយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបានកត់សម្គាល់ថា នៅក្នុងនគរបស់ទ្រង់
នឹងមានអ្នកដែលប្រៀបបាននឹងអ្នកដែលក្រៀមខ្លួនឯងដើម្បីបម្រើ
ទ្រង់ «ដ្បិតមនុស្សខ្លះជាមនុស្សកម្រៀវតាំងពីកំណើតមក និងអ្នក
ផ្សេងទៀត ជាមនុស្សកម្រៀវដោយសារគេក្រៀវ ហើយក៏មានមនុស្ស
កម្រៀវដែលក្រៀមខ្លួនឯងដោយព្រោះតែនគរស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះ អ្នក
ដែលអាចទទួលយកបាន ចូរទទួលយកចុះ» (ម៉ាថាយ ១៩:១២)។

ជម្រើសធ្វើជាអ្នកកម្រៀវកើតឡើងតាមរយៈការស្ម័គ្រចិត្តតែ
ប៉ុណ្ណោះ ហើយគាត់សម្រេចចិត្តដោយសារ៖

- ១. គាត់ដឹងច្បាស់ក្នុងចិត្តថា ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យគាត់
នៅលីវ។
- ២. គាត់មានបំណងប្រាថ្នាថ្វាយខ្លួនគាត់ទាំងស្រុង ដើម្បីបម្រើព័ន្ធកិច្ច
របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយមិនមានការជំពាក់ជំពិននឹងការទទួលខុសត្រូវ
ក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។

ដូច្នេះបុគ្គលដែលចង់ធ្វើជាមនុស្សនៅលីវ គាត់ត្រូវតែដឹងឲ្យ
ច្បាស់ថា នោះហើយជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់គាត់
(១កូរិនថូស ៧:៧)។ មានតែតាមរយៈការនេះប៉ុណ្ណោះ ទើបសិស្ស
របស់ព្រះយេស៊ូវដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានព្រះគុណ

ដែលពួកគេត្រូវការក្នុងជីវិតជាអ្នកនៅលីវ។

ហើយវាត្រូវតែធ្វើដោយស្ម័គ្រពីចិត្ត។ ទីណាដែលមានការបង្ខំ ឲ្យនៅលីវដើម្បីបម្រើព័ន្ធកិច្ចព្រះជាម្ចាស់ ទីនោះអាចប្រឈមមុខ នឹងគ្រោះថ្នាក់នៃសេចក្តីស្មោកគ្រោក និងសេចក្តីកំផិតជាច្រើន។

សារឹក ប៉ុល បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អ្នកដែលមិនរៀបការ អាចបម្រើព័ន្ធកិច្ចរបស់ស្តេចលើអស់ទាំងស្តេចបានយ៉ាងច្រើន៖ «អ្នក ដែលគ្មានប្រពន្ធ នោះតែងរស់រាននឹងការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលនឹង ធ្វើដូចម្តេចឲ្យទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យប៉ុណ្ណោះ តែអ្នកណាដែលមាន ប្រពន្ធ នោះតែងរស់រាននឹងការនៅលោកីយ៍នេះវិញ ដែលនឹងធ្វើដូចម្តេច ឲ្យប្រពន្ធបានពេញចិត្ត» (១កូរិនថូស ៧:៣២-៣៣)។

នោះហើយជាហេតុផលដែលបណ្តាលឲ្យសារឹក ប៉ុល ប្រាថ្នាថា អ្នកមិនទាន់រៀបការ និងមេម៉ាយ ឬពោះម៉ាយក្តី គួររស់នៅដូចគាត់ ដោយមិនចាំបាច់រៀបការ (១កូរិនថូស ៧:៧-៨)។

សូម្បីតែអស់អ្នកដែលបានរៀបការរួចហើយក្តី ក៏សារឹក ប៉ុល បានប្រាប់ពួកគេថា ពេលវេលាចង្អៀតណាស់ ដូច្នេះពួកគេត្រូវប្រើ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីនាំមនុស្សឲ្យស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ៖

បងប្អូនអើយ ខ្ញុំប្រាប់សេចក្តីនេះថា ពេលវេលាចង្អៀតណាស់ហើយ ពីនេះទៅមុខ គួរតែឲ្យពួកអ្នកដែលមានប្រពន្ធ បាននៅដូចជាគ្មានវិញ

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ពួកដែលយំ ដូចជាមិនយំ ពួកដែលអរសប្បាយ ដូចជាមិនអរសប្បាយ
ពួកដែលទិញ ដូចជាគ្មានអ្វីសោះ ហើយពួកអ្នកដែលប្រើប្រាស់លោកីយ៍
នេះ ដូចជាមិនប្រើហួសខ្នាតទេ ដ្បិតគំរូនៃលោកីយ៍នេះតែងតែផ្លាស់ទៅ
(១កូរិនថូស ៧:២៩-៣១)។

នេះមិនមែនចង់មានន័យថា មនុស្សប្រុសគួរតែលះអាណិយ
ចោលទំនួលខុសត្រូវនៅផ្ទះរបស់ខ្លួន ឬបោះបង់ចោលប្រពន្ធនិង
កូនរបស់ខ្លួន ហើយទៅធ្វើជាបេសកជននោះទេ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនគួរ
ព្យាយាមរកការអរសប្បាយ និងការស្តាប់ចិត្តចេញតែពីគ្រួសាររបស់
គាត់នោះឡើយ។ គាត់មិនគួរយកលេសថា មកពីប្រពន្ធកូនរបស់
គាត់ បានជាគាត់ដាក់ព្រះយេស៊ូវជាទីពឹងទៅវិញ។

លោក ស៊ី. ធី. ស្តីដ (C. T. Studd) បានម្តងថា គូដណ្តឹងរបស់
គាត់គិតពីគាត់ច្រើនពេក ហើយការនោះនឹងធ្វើឲ្យនាងបែរជាយក
ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវជាទីពឹងសម្រាប់ជីវិតរបស់នាងទៅវិញ។ ដើម្បី
ចៀសវាងកុំឲ្យមានរឿងនេះកើតឡើង គាត់ក៏បានតែងជាកំណាព្យ
ខ្លីមួយទុកឲ្យនាងទន្ទេញជាប្រចាំថ្ងៃគឺ៖

ព្រះយេស៊ូវអើយ ទូលបង្គំស្រឡាញ់ទ្រង់ណាស់
ព្រះអង្គជាក់ច្បាស់សំខាន់ដល់ទូលបង្គំ
ភរិយាសំណាព្វមិនស្មើដូចទ្រង់ ដួងចិត្តទូលបង្គំស្រឡាញ់ទ្រង់ពន់ពេក។

ពួកអ្នកកាន់លទ្ធិកុម្មុយនីស្តប្រកាន់យកគោលការណ៍ល្អៗពិ-
ភពលោក សំខាន់ជាងទំនាក់ទំនងជាមួយគ្រួសាររបស់ពួកគេទៅ
ទៀត។ លោក ហ្គោដឺន អនណាល ឡាន់ស្តេល (Gordon Arnold
Lonsdale) បានធ្វើគំរូស្រាប់ហើយ។ បន្ទាប់ពីប៉ូលីសបានចាប់
ខ្លួនគាត់នៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស គាត់ជាគិញមកពីរុស្ស៊ីក្នុងឆ្នាំ
១៩៦០ ពួកប៉ូលីសបានរកឃើញសំបុត្រមួយច្បាប់ពីប្រពន្ធរបស់
គាត់រួមជាមួយនឹងចម្លើយតបប្រមាណជាជិត៦ទំព័រ។ ប្រពន្ធគាត់
បានសរសេរថា៖

ជីវិតនេះអីក៏អយុត្តិធម៌ម៉្លេះ! អូនយល់ច្បាស់ហើយថាបងធ្វើការ ហើយវា
គឺជាភិក្ខុការរបស់បង បងស្រឡាញ់ការងារបង ហើយព្យាយាមធ្វើគ្រប់បែប
យ៉ាងដោយយកចិត្តទុកដាក់។ ទោះបីយ៉ាងនេះក្តី ហេតុផលរបស់អូន
ស្តាប់ទៅដូចជាមានលក្ខណៈចង្អៀតចង្អល់ក្នុងបែបទនៃការនិយមរបស់
ស្រ្តី ហើយអូនមានការឈឺចាប់ខ្លាំងណាស់។ សូមឆ្លើយតបមកអូនផងថា
បងស្រឡាញ់អូនប៉ុណ្ណា ហើយប្រហែលជាអូននឹងបានធ្វើចិត្ត។

លោក ឡាន់ស្តេល (Lonsdale) បានឆ្លើយតបដូចតទៅ៖

ការដែលបងចង់លើកឡើងនោះគឺថា សូម្បីតែរូបបងផ្ទាល់ក៏មានជីវិតតែ
មួយ ហើយក៏មិនមានភាពសុខស្រួលយ៉ាងដូច្នោះដែរ។ អ្វីដែលបងចង់ធ្វើ
នោះគឺ រស់នៅដើម្បីកុំឲ្យបងមានភាពអាម៉ាស់ នៅពេលដែលបងក្រឡេក

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

មើលក្រោយ...ពេលនេះបងមានអាយុ៣៩ឆ្នាំទៅហើយ តើវាមាននៅសល់
ពេលច្រើនទៀតទេ?។

សារីក ប៉ុលបានលើកឡើងថា «...ពេលវេលាចង្អៀតណាស់
ហើយ ពីនេះទៅមុខគួរតែឲ្យពួកអ្នកដែលមានប្រពន្ធ បាននៅដូច
ជាគ្មានវិញ» (១កូរិនថូស ៧:២៩)។

អារក្សសាតាំងតែងតែប្រើអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមានលក្ខណៈ
ឆាប់រហ័ស ឬការយល់ពីអត្ថន័យនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍មិនបានត្រឹមត្រូវ
មករារាំងសិស្សដ៏ក្មេងខ្ចីរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនឲ្យបម្រើព័ន្ធកិច្ចរបស់
ទ្រង់យ៉ាងពេញទី។ មានអ្នកត្រូវសម្រាយដីឆេះឆ្ងល់របស់ព្រះជាម្ចាស់
ជាច្រើនបានលះបង់ព័ន្ធកិច្ចដែលទ្រង់បានដាក់ឲ្យគាត់ធ្វើចោលចេញ
ដើម្បីទៅរៀបការវិញ។

ពេលខ្លះអាពាហ៍ពិពាហ៍អាចជាសត្រូវដ៏ធំមួយដែលរារាំងយើង
មិនឲ្យបំពេញបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលថា មនុស្ស
គ្រប់រូបគួរតែពង្រឹងល្អពីទ្រង់។

អាពាហ៍ពិពាហ៍គឺជាការប្រទានមកពីព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល
វាក្លាយជារនាំងទាស់នឹងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ នោះមានន័យថាយើង
កំពុងតែប្រើប្រាស់វាមិនបានត្រឹមត្រូវ។ យើងទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែអាចនឹង

រៀបរាប់ឈ្មោះអ្នកដែលយើងស្គាល់ជាច្រើន គឺជាអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បាន
ត្រាស់ហៅឲ្យទៅធ្វើជាបេសកជន តែមិនដែលចេញទៅសោះ ព្រោះពួកគេ
រវល់តែជាប់ដៃជាប់ជើងជាមួយអ្នកជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ។ មិន
គួរឲ្យមានការណាមួយមកបង្អាក់បំណងព្រះហឫទ័យ ដែលព្រះជាម្ចាស់
មានសម្រាប់អ្នកណាម្នាក់នោះឡើយ សូម្បីតែការដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រ-
ទានគូជីវិតក៏ដោយ...សព្វថ្ងៃនេះមានមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ទៅដោយ
គ្មានព្រះគ្រីស្ទ ព្រោះតែអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅឲ្យទៅផ្សាយ
ដំណឹងល្អ បែរទៅជាលើកតម្កើងគ្រួសារជាទីមួយជាជាងការបំពេញតាម
បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ទៅវិញ។^៦

អាពាហ៍ពិពាហ៍អាចក្លាយជាសត្រូវនឹងការបំពេញបេសកកម្ម
របស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាពិសេស ចំពោះអ្នកត្រូវសត្រាយដែលផ្សាយដំណឹង
ល្អនៅកន្លែងពិបាក ហើយមិនទាន់បានឮដំណឹងល្អ។

មានបុរសស្រ្តីជាច្រើនដែលជាអ្នកនាំមុខប្រហែលជាត្រូវលះបង់ សូម្បីតែ
តម្រូវការចាំបាច់បូកការល្អមួយចំនួនក្នុងជីវិតក៏ដោយ។ អ្នកនាំមុខត្រូវមាន
ភាពរឹងប៉ឹង ត្រូវធ្វើជាទាហានដ៏ល្អដែលមិនជាប់ទាក់ទិននឹងរឿងផ្សេងៗ
ក្នុងជីវិតនេះ និងធ្វើជាកីឡាករដែលចោលអស់ទាំងបន្ទុក ព្រះជាម្ចាស់បាន
ត្រាស់ហៅពួកគេឲ្យមានមុខងារពិសេសសម្រាប់ទ្រង់។^៧

សម្រាប់អស់អ្នកដែលបានឮការត្រាស់ហៅនេះ ហើយបានឆ្លើយតបវិញ អ្នកនោះនឹងមានរង្វាន់ជាទីគាប់ចិត្ត។ «ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា...អស់អ្នកណាដែលលះចោលផ្ទះសំបែង ឬបងប្អូនប្រុសស្រី ឪពុកម្តាយ ប្រពន្ធកូន ឬស្រីចំការ ដោយយល់ដល់ឈ្មោះខ្ញុំ នោះនឹងបានជា១រយភាគឡើងវិញ ហើយនឹងបានគ្រងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទុកជាមរដកដែរ» (ម៉ាថាយ ១៩:២៨-២៩)។

ការលែលកមើលជាមុន

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវមិនដែលបញ្ជាក់អ្នកណាម្នាក់ឲ្យនិយាយថា ខ្លួនជឿលើទ្រង់នោះឡើយ។ ហើយទ្រង់ក៏មិនដែលប្រើការអធិប្បាយ ដែលពេញនិយម ដើម្បីទាក់ទាញឲ្យមានអ្នកដើរតាមទ្រង់ជាច្រើន នោះឡើយ។ តាមពិត រាល់ពេលដែលហ្វូងមនុស្សចាប់ផ្តើមនាំគ្នា ដើរតាមទ្រង់ ទ្រង់ក៏លើកលក្ខខណ្ឌនៃភាពជាសិស្សដែលពិបាក អនុវត្តឡើង ដើម្បីញែកអ្នកជឿពីអ្នកមិនជឿ។

មានពេលមួយមានហ្វូងមនុស្សបានដើរតាមព្រះយេស៊ូវ ហើយ ទ្រង់បានព្រមានដល់អស់អ្នកនោះថា ពួកគេត្រូវលែលកមើលជា មុន។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា៖

ដ្បិតក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា បើមានអ្នកណាចង់សង់ផ្ទះពីថ្ម តើមិនអង្គុយ លែលកមើលជាមុនទេឬអី ដើម្បីឲ្យដឹងជាមានល្មមនឹងធ្វើបង្ហើយបានឬ មិនបាន ក្រែងកាលណាជាក់ជើងជញ្ជាំង រួចបង្ហើយមិនបាន នោះអស់អ្នក

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ណាដែលឃើញក៏នឹងសើចម្អកឲ្យ ដោយពាក្យថា អ្នកនេះបានចាប់ផ្តើមសង់ផ្ទះ តែបង្ហើយមិនបាន ឬតើមានស្តេចឯណា ដែលរៀបចេញទៅច្បាំងនឹងស្តេច១ទៀត ឥតអង្គុយពិគ្រោះមើលជាមុនសិន ដើម្បីឲ្យដឹងជាខ្លួននាំពល១ម៉ឺន ទៅតទល់នឹងស្តេច ដែលនាំពល២ម៉ឺន មកច្បាំងបានឬមិនបាន បើឃើញថាមិនបានទេ នោះទ្រង់នឹងចាត់វាជទូត ឲ្យទៅស៊ើបសួរពីកិច្ច ដែលចងស្ដានមេត្រីនឹងគ្នាជាយ៉ាងណាក្នុងកាលដែលស្តេចនោះនៅឆ្ងាយនៅឡើយ (លូកា ១៤:២៨-៣២)។

យោងតាមបទគម្ពីរខាងលើនេះយើងឃើញថា ព្រះយេស៊ូវបានប្រៀបប្រដូចជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទទៅនឹងដំណើរនៃការសាងសង់ និងការធ្វើសង្គ្រាម។

ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ការចាប់ផ្តើមសាងសង់អគារដែលមិនដឹងថាមានថវិកាគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីបង្ហើយការសាងសង់នោះ វាគឺជា រឿងដ៏ល្ងង់ខ្លៅមួយ។ ជាងនេះទៅទៀត អគារដែលពុំទាន់បានបញ្ចប់នោះនឹងក្លាយជាសំណង់ដែលឈរឡើងមួយដែលវានឹងបង្ហាញពីភាពខ្វះចន្លោះនៃគំនិតរបស់ម្ចាស់។

ពិតណាស់! បើបុគ្គលម្នាក់សម្រេចចិត្តដើរតាមព្រះគ្រីស្ទនៅកន្លែងប្រារព្ធពិធីជំរុំរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ និងកន្លែងដែលមានភាព

កក់ក្តៅ នោះងាយនឹងឲ្យគាត់សម្រេចចិត្តដើរតាមមែន។ ប៉ុន្តែ ការ
ពិបាកគឺការលះអាស់យខ្លួនឯង និងការលឿយឆ្កាងជាប្រចាំថ្ងៃ ដើម្បី
ដើរតាមព្រះយេស៊ូវ។ ទោះបីការក្លាយជាគ្រីស្ទបរិស័ទមិនមានការ
បង់ថ្លៃអ្វីសោះក៏ដោយ តែការក្លាយជាអ្នកជឿដ៏នឹងធីងម្នាក់ទាមទារ
ឲ្យមានការលះបង់ជាច្រើនដូចជា ការពលីជីវិត ការញែកខ្លួនចេញពី
លោកីយ៍ និងការរងទុក្ខ ដើម្បីបម្រើព្រះគ្រីស្ទ។ ការចាប់ផ្តើមរស់នៅ
ជាគ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាការងាយស្រួលមែន។ ប៉ុន្តែការតស៊ូរស់នៅជា
គ្រីស្ទបរិស័ទដែលប្រឈមមុខនឹងការល្អប្រការអាក្រក់ មានឬក្រ
សប្បាយឬកើតទុក្ខពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ នោះជាការពិបាកណាស់។

លោកីយ៍កំពុងតែសង្កេតមើលជីវិតយើង។ ពួកគេដឹងក្នុងវិញ្ញាណ
ថា ជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទតម្រូវឲ្យមានភាពងប់ងុលក្នុងជំនឿ បើមិន
ដូច្នោះវាគ្មានតម្លៃអ្វីសោះ។ នៅពេលដែលលោកីយ៍ជួបគ្រីស្ទបរិ-
ស័ទដ៏ខុស្សាហ៍ម្នាក់ ប្រហែលជាពួកគេនឹងមើលងាយមើលថោក
ជេរប្រមាថ ចំអកឲ្យ ប៉ុន្តែពួកគេគោរពឲ្យតម្លៃអ្នកខុស្សាហ៍ក្នុងការ
ដើរតាមព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងចិត្តពួកគេវិញ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលលោកីយ៍
ជួបគ្រីស្ទបរិស័ទមុខពីរដែលមិនបានបម្រើព្រះជាម្ចាស់អស់ពីចិត្តវិញ
នោះពួកគេមានតែការស្តាប់ខ្លឹម។ លោកីយ៍ចាប់ផ្តើមចំអកឲ្យកឡើយ
ឲ្យគ្រីស្ទបរិស័ទមុខពីរនោះដោយការឌីដងថា «អាមួយនេះវាចាប់ផ្តើម

សាងសង់ហើយ តែវាមិនមានលទ្ធភាពបញ្ចប់បានសោះ។ វារំភើប
ចិត្តនឹងប្រាប់គេពីជីវិតផ្លាស់ប្តូរវាណាស់ ប៉ុន្តែឥឡូវវានៅតែដូចពី
មុនដដែលដូចតែគេតែងដៃវាឡើយ។ វាចាប់ផ្តើមឡើងលឿនដូច
ព្យុះ ប៉ុន្តែឥឡូវវាជាប់កកហើយ»។

ហេតុដូច្នោះហើយទើបព្រះសង្គ្រោះបានមានបន្ទូលថា «ឯងត្រូវ
តែលែងកមើលជាមុន»។

ការប្រៀបប្រដូចទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវទាក់ទងនឹងស្តេចមួយអង្គ
ដែលប្រុងនឹងប្រកាសសង្គ្រាមជាមួយប្រទេសផ្សេងទៀត។ តើវាមិន
មែនជាការសម្រេចចិត្តដែលប្រកបដោយសុភវិនិច្ឆ័យក្នុងការដែល
ស្តេចនោះគន់គូរថា ពលទាហានទាំងមួយម៉ឺននាក់របស់ទ្រង់អាច
មានលទ្ធភាពវាយកំទេចខ្មាំងសត្រូវដែលមានចំនួនទ្វេដងនៃចំ-
នួនទាហានរបស់ទ្រង់ទេឬអី? តើវាគួរឲ្យអស់សំណើចយ៉ាងណា
ទៅ បើស្តេចនោះប្រកាសសង្គ្រាមហើយ តែបែរជាគិតវិញថា យើង
មិនគួរច្បាំងឡើយ ស្របពេលពលទាហានទាំងសងខាងកំពុងតែ
សម្រុកចូលប្រយុទ្ធគ្នា? បើដូច្នោះគាត់មានតែត្រូវទង់សសុំចុះចាញ់
ហើយឱនក្រាបនៅលើដីសុំក្តីមេត្តាពីពួកគេ។

ជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ មានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នានឹងអ្នកធ្វើសឹក
សង្គ្រាមមែនទេន។ ជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទមានសត្រូវដ៏សាហាវឃោរ-

យោគី លោកីយ៍ សាច់ឈាម និងអារក្សសាតាំង ហើយក៏មានទាំង ការបង្អាក់ទឹកចិត្ត ការកាប់ចាក់ និងការឈឺចាប់ខ្លោចផ្សា មានផ្ទុក ដោយជំងឺរសាបរសល់ដេកមិនលក់ ហើយប្រាថ្នាចង់ឲ្យតែភ្លឺឆាប់ៗ មានតែទឹកភ្នែក អម្រែកយ៉ាងលំបាកលំបិន និងការល្បួងលជាច្រើន។ ហើយនៅជុំវិញខ្លួនឃើញមានតែអ្នកស្លាប់រាល់តែថ្ងៃ។

អស់អ្នកដែលចាប់ផ្តើមដើរតាមព្រះគ្រីស្ទគួរតែចងចាំពីព្រឹត្តិ- ការណ៍នៅ ច្បារតែតសេម៉ានី ទីក្រាលថ្ម កាបាថា (យ៉ូហាន ១៩:១៣) និងភ្នំលណ័ក្សាល។ បន្ទាប់មកគាត់គួរតែលែលកពីការលះបង់ក្នុង ការដើរតាមទ្រង់ជាមុនសិន។ ក្រោយនោះមកគាត់មានជម្រើសពីរ យ៉ាងដែលគាត់អាចជ្រើសយក ការប្តេជ្ញាចិត្តយ៉ាងមុតមាំដើរតាម ព្រះគ្រីស្ទ ឬក៏បោះបង់ទ្រង់ចោល ព្រោះគាត់គិតថាការលះបង់ក្នុង ការដើរតាមទ្រង់ហួសហេតុពេក។

យោងតាមការប្រៀបប្រដូចទាំងពីរខាងលើនេះ ព្រះអម្ចាស់ យេស៊ូវបានក្រើនរំលឹកដល់អស់អ្នកដែលស្តាប់ទ្រង់ថា ពួកគេមិន គួរសម្រេចចិត្តមកធ្វើជាសិស្សរបស់ទ្រង់លឿនពេកនោះទេ។ ទ្រង់ បានមានបន្ទូលទៀតថា ពួកគេនឹងជួបការបៀតបៀន ភាពខ្លោចផ្សា និងការរងទុក្ខវេទនាផ្សេងៗ។ ដូច្នេះ មុននឹងសម្រេចចិត្តធ្វើជាសិស្ស របស់ទ្រង់ ពួកគេគួរតែលែលកជាមុនសិន។

តើអ្វីទៅជាតម្លៃនៃការដើរតាមព្រះយេស៊ូវ? ខខាងក្រោមនេះនឹងប្រាប់ពីចម្លើយយ៉ាងដូច្នោះថា៖ «ដូច្នោះ អស់អ្នកណាក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា ដែលមិនលះអាស៊ីយពីរបស់ទ្រព្យខ្លួនទាំងអស់ នោះធ្វើជាសិស្សខ្ញុំមិនបានទេ» (លូកា ១៤:៣៣)។

តម្លៃនោះគឺ គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ មិនថាជីវិតឬទ្រព្យសម្បត្តិនោះឡើយ។ យើងឃើញថា ព្រះសង្គ្រោះបានលះបង់គ្រប់ទាំងអស់ហេតុដូច្នោះហើយ អស់អ្នកដែលនឹងដើរតាមទ្រង់ត្រូវតែលះបង់គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ដូចទ្រង់ដែរ។ ប្រសិនបើទ្រង់ ដែលជាអ្នកមានស្តីមតិស្តែងបំផុត ហើយទ្រង់បានស្ម័គ្រព្រះទ័យយាងមកធ្វើជាអ្នកក្រខ្សត់ទៅហើយនោះ តើសិស្សរបស់ទ្រង់សមនឹងទទួលបានមកដោយគ្រាន់តែលះបង់បន្តិចបន្តួចឬ?

ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវក៏បានបញ្ចប់សេចក្តីបង្រៀនដោយសង្ខេបយ៉ាងខ្លីថា៖ «អំបិលជារបស់ល្អ តែបើបាត់ជាតិប្រែហើយ តើនឹងយកអ្វីធ្វើឲ្យប្រែឡើងវិញបាន» (លូកា ១៤:៣៤)។

គ្រាសម័យដើមនៃព្រះគម្ពីរ មនុស្សនៅជំនាន់នោះមើលទៅហាក់ដូចជាមិនមានអំបិលស្អាត ដូចជាអំបិលដែលយើងមានរាល់ថ្ងៃនេះសោះ។ អំបិលរបស់គេហាក់ដូចជាមានភាពប្រឡូកប្រឡាក់ខ្លះដូចជាមានលាយខ្សាច់។ល។ ហើយមិនដឹងមកពីហេតុអ្វីបានជានាំ

ឲ្យអំបិលបាត់បង់ជាតិប្រៃ ដែលបណ្តាលឲ្យអំបិលបាត់បង់តម្លៃអស់
រលឹង។ វាមិនអាចយកមកប្រើការបានទៀតឡើយ សូម្បីតែធ្វើជាដី
ឬជាដីដាំដំណាំផ្សេងៗក៏មិនបានដែរ។ ពេលខ្លះគេយកវាមកចាក់
បំពេញថ្នកតាមផ្លូវដើរប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នោះវា «...គ្មានប្រយោជន៍ទៀត
សោះ មានតែបោះបង់ចោលទៅក្រៅ ឲ្យមនុស្សដើរជាន់ប៉ុណ្ណោះ»
(ម៉ាថាយ ៥:១៣)។

ការប្រៀបប្រដូចខាងលើនេះបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា គោល-
បំណងចម្បងរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺ ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់
តាមរយៈការថ្វាយជីវិតបម្រើទ្រង់ឲ្យអស់ពីដួងចិត្ត។ គ្រីស្ទបរិស័ទអាច
បាត់បង់ភាពឆេះឆួលនៃការបម្រើព្រះជាម្ចាស់ បើគាត់នៅតែប្រមូល
ទ្រព្យសម្បត្តិទុកនៅផែនដីនេះ ហើយស្វែងរកតែភាពសុខស្រួល
សម្រាប់តែខ្លួនឯង ក៏ដូចជាព្យាយាមធ្វើឲ្យកិត្តិយសសេក្តីឈ្មោះខ្លួន
បានល្បីរន្ទី ព្រមទាំងយកជីវិត និងទេពកោសល្យរបស់ខ្លួនទៅបម្រើ
លោកីយ៍ដ៏មិនស្ថិតស្ថេរនេះ។

ប្រសិនបើអ្នកជឿយល់ច្រឡំពីគោលបំណងចម្បងរបស់ខ្លួន
នោះគាត់ក៏នឹងយល់ច្រឡំពីអ្វីៗផ្សេងទៀតដែរ។ គាត់គ្មានប្រយោជន៍
ទាល់តែសោះ លើកលែងតែប្រើដូចជាអំបិលដែលបាត់បង់រសជាតិ
ទុកសម្រាប់ឲ្យមនុស្សដើរជាន់ប៉ុណ្ណោះ។ ប្រយោជន៍របស់គាត់មាន

តែឲ្យលោកិយសើចចំអក ជាន់ឈ្នី ហើយមើលងាយតែប៉ុណ្ណោះ។

ព្រះបន្ទូលចុងក្រោយនៃរឿងនេះគឺយ៉ាងដូច្នោះ៖ «...អ្នកណាដែល មានត្រចៀកសំរាប់ស្តាប់ ឲ្យស្តាប់ចុះ» (លូកា ១៤:៣៥)។

ជារឿយៗ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បន្តិព្រះបន្ទូលយ៉ាងធ្ងន់ ដូចនេះ ទ្រង់តែងតែបន្ថែមពាក្យពេចន៍ដូចខាងលើនេះ។ មើលទៅ ហាក់បីដូចជាទ្រង់ជ្រាបថា មនុស្សភាគច្រើននឹងបដិសេធព្រះបន្ទូល របស់ទ្រង់។ ទ្រង់ជ្រាបថា នឹងមានអ្នកខ្លះព្យាយាមកាត់ស្រាយព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ខុស ដើម្បីព្យាយាមដកយកលក្ខខណ្ឌដ៏ពិបាកនៃ ភាពជាសិស្សដែលទ្រង់តម្រូវឲ្យមានចេញ។

ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ជ្រាបដែរថា នឹងមានមនុស្សក្មេងចាស់បើកចិត្ត ហើយ ចុះចូលនឹងលក្ខខណ្ឌដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់។ ហេតុដូច្នោះហើយ បានជាទ្រង់ទុកទ្វារចំហ ដើម្បីទុកជម្រើសឲ្យពួកគេចូល។ «...អ្នក ណាដែលមានត្រចៀកសំរាប់ស្តាប់ ឲ្យស្តាប់ចុះ» អស់អ្នកដែលបាន ឮ គឺជាអ្នកដែលបានលែលកជាមុន ហើយនៅពេលថា៖

ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្ត ដើរតាមព្រះយេស៊ូវ
បើសិនគ្មានគេតាម ខ្ញុំនៅតែតាមទ្រង់
ឈឺឆ្កាងនៅខាងមុខ លោកីយ៍នៅខាងក្រោយ
ខ្ញុំមិនបែកក្រោយ ខ្ញុំមិនបែកក្រោយ។

ស្រមោលនៃការស្តាប់ ដោយសារជំនឿ

នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ពិតជាបានប្តេជ្ញាចិត្តដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពេលនោះការស្តាប់ ឬរស់មិនសំខាន់ចំពោះគាត់ឡើយ។ អ្វីដែលសំខាន់នោះគឺឲ្យតែគាត់បានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះគ្រប់គ្រាន់ហើយ។

ពេលដែលលោកអ្នកអានសៀវភៅ *The Triumph of John and Betty Stam*^១ នោះលោកអ្នកនឹងឃើញឃ្លាមួយដែលសៀវភៅនោះបានលើកឡើងម្តងហើយម្តងទៀតថា «...គឺឲ្យតែខ្ញុំបានដំកើងព្រះគ្រីស្ទក្នុងរូបកាយខ្ញុំវិញ...ទោះរស់ឬស្លាប់ក្តី» (ភីលីព ១:២០)។

នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់លោក ជីម អេលាត (Jim Elliot) ក៏មានសម្រង់សម្តីដូចទៅនឹងខនេះដែរ។ នៅពេលដែលលោកនៅជានិស្សិតនៅសាកលវិទ្យាល័យ វីតធីន (Wheaton

College) លោកបានសរសេររៀបរាប់ថា «ខ្ញុំបានត្រៀមខ្លួនស្លាប់សម្រាប់ជនជាតិ អ៊ងឌីស (Aucas) រួចទៅហើយ»។ មានពេលមួយគាត់បានសរសេរទៀតថា៖

ឱ! ព្រះវរបិតា សូមដកយកជីវិតទូលបង្គំ និងឈាមរបស់ទូលបង្គំ ប្រសិនបើទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ហើយសូមឲ្យភ្លើងរបស់ទ្រង់ទទួលយកឈាមនោះទៅដុតផង។ ទូលបង្គំនឹងមិនទុកឈាមនោះទេ ព្រោះវាមិនមែនជារបស់ទូលបង្គំដែលត្រូវឲ្យទូលបង្គំរក្សាទុកនោះឡើយ។ សូមទ្រង់ដកចុះ ឱព្រះដ៏ជាម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់យកទាំងអស់ចុះ! សូមទ្រង់បង្ហូរជីវិតទូលបង្គំឲ្យទៅជាតង្វាយជីវិតសុទ្ធសម្រាប់លោកីយ៍ទាំងមូល ព្រោះឈាមដែលមានតម្លៃជាឈាមដែលហូរនៅមុខអាសនារបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ។^២

វាហាក់ដូចជាបង្ហាញឲ្យឃើញថា រីបុរសនិងរីនារីរបស់ព្រះជាម្ចាស់ភាគច្រើនបានរាប់ជីវិតរបស់ខ្លួនថាគ្មានតម្លៃទៀត ពេលដែលពួកគេកាន់តែស្គាល់ទ្រង់ ដូចគ្នានឹងគំរូខាងលើផងដែរ។ ពួកគេទទួលស្គាល់ថា «បើគ្រាប់ស្រូវដែលធ្លាក់ចុះទៅដីមិនងាប់ទេ នោះក៏នៅតែ១ដដែល តែបើងាប់វិញ នោះក៏បង្កើតផលជាច្រើនឡើង» (យ៉ូហាន ១២:២៤)។ ពួកគេបានដាក់ចិត្តដាក់កាយធ្វើជាគ្រាប់ស្រូវដែលងាប់ ហើយបង្កើតផលជាច្រើន។

នេះហើយជាអាកប្បកិរិយាដែលព្រះសង្គ្រោះបានបង្រៀនសិស្ស
របស់ទ្រង់ «ដ្បិតអ្នកណាដែលចង់ឲ្យរួចជីវិត នោះនឹងបាត់ជីវិតទៅ
តែអ្នកណាដែលបាត់ជីវិត ដោយព្រោះខ្ញុំ នោះនឹងបានជីវិតវិញ»
(លូកា ៩:២៤)។

នៅពេលដែលយើងកាន់តែគិត យើងកាន់តែយល់ឃើញថា
បទគម្ពីរនេះពិតជាត្រឹមត្រូវមែន។

ដំបូង យើងត្រូវដឹងថា ជីវិតរបស់យើងនេះមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិ
របស់យើងឡើយ។ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលបានទិញ
យើងដោយព្រះលោហិតដ៏ថ្លៃវិសេសរបស់ទ្រង់។ តើយើងរាល់គ្នា
ស័ក្តិសមនឹងរក្សាជីវិតដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឬ? លោក
ស៊ី. ធី. ស្ទីដ (C. T. Studd) បានឆ្លើយសំណួរនេះសម្រាប់ខ្លួនគាត់
នៅពេលដែលគាត់សរសេររៀបរាប់ពី ការនេះនៅសាកលវិទ្យាល័យ
ខេមប្រ៊ីឆ (Cambridge University) ក្នុងប្រទេសអង់គ្លេសនៅឆ្នាំ
១៨៨៣៖

ខ្ញុំបានដឹងហើយថា ព្រះយេស៊ូវសុគតសម្រាប់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដែលយល់
យ៉ាងច្បាស់ថា បើទ្រង់ពិតជាសុគតសម្រាប់ខ្ញុំមែន នោះមានន័យថាខ្ញុំមិន
មែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនទៀតទេ។ ការប្រោសលោះមានន័យថា ការទិញ
យកមកវិញ។ ហេតុដូច្នេះហើយ បើខ្ញុំជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះមាន

ន័យថា ខ្ញុំត្រូវថ្វាយគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ទៅទ្រង់ តែបើខ្ញុំព្យាយាមទុកអ្វីដែល
មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្ញុំ នោះមានន័យថា ខ្ញុំគឺជាចោរ។ នៅពេលដែលខ្ញុំ
បានយល់យ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទពិតជាបានសុគតជំនួសខ្ញុំ នោះ
គ្មានអ្វីដែលខ្ញុំពិបាកនឹងលះបង់សម្រាប់ទ្រង់ទៀតសោះឡើយ។

បន្ទាប់មក យើងរាល់គ្នានឹងត្រូវស្លាប់ លុះត្រាតែព្រះអម្ចាស់
យាងមកវិញ ទាល់ពេលយើងនៅមានជីវិតនៅឡើយ។ តើការដែល
យើងស្និស្តាប់ ដើម្បីបម្រើព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនជាការល្អជាងការ
ដែលយើងគ្រាន់តែស្លាប់ហើយមានឈ្មោះក្នុងបញ្ជីមរណភាពទេ
ឬអី? តើសម្រុងសម្តីរបស់លោក ជីម អេលីយ៉ាត (Jim Elliot) ដែល
គាត់លើកឡើងថា «បុគ្គលម្នាក់ដែលឲ្យនូវអ្វីដែលគាត់មិនអាចរក្សា
ទុកបាន ដើម្បីឈោងចាប់យកនូវអ្វីដែលគាត់នឹងមិនអាចបាត់បង់
បាន បុគ្គលនោះមិនមែនជាមនុស្សល្អឡើយ» មិនត្រឹមត្រូវទេឬអី?

ចំណុចទីបី បើព្រះយេស៊ូវពិតជាបានសុគតជំនួសយើងមែន
ដូច្នោះការដែលយើងស្និស្តាប់ថ្វាយទ្រង់វិញ នោះជាការស័ក្តិសម
ណាស់។ បើអ្នកបម្រើមិនមានសិទ្ធិលើសចៅហ្វាយរបស់ខ្លួន ចុះតើ
យើងមានសិទ្ធិអ្វីឲ្យយើងចូលទៅស្ថានសួគ៌ដោយគ្មានទុក្ខលំបាក
ដូចដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវបានប្រឈមមុខនោះ? បន្ទាប់ពីលោក

ស៊ី. ធី. ស្ទីដ (C. T. Studd) បានពិចារណាលើទស្សនៈខាងលើនេះ រួចមកគាត់ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា «ប្រសិនបើព្រះយេស៊ូវដ៏ជាព្រះពិតបានសុគតជំនួសខ្ញុំមែន នោះគ្មានការលះបង់ណាមួយដែលធំហួសពេកសម្រាប់ខ្ញុំ ដើម្បីធ្វើថ្វាយទ្រង់វិញនោះឡើយ»។

ចំណុចបញ្ចប់ ការដែលយើងឱបក្រសោបជីវិតខ្លួនឯង ស្របពេលដែលយើងអាចប្រើជីវិតនោះ ដើម្បីនាំព្រះពរដ៏អស់កល្បជានិច្ចទៅកាន់មនុស្សក្នុងលោកីយ៍នេះ នោះគឺជាបទឧក្រិដ្ឋមួយ។ មនុស្សភាគច្រើនបានចំណាយពេលពេញមួយជីវិតរបស់ខ្លួន ដើម្បីស្រាវជ្រាវរកឱសថដែលគ្រាន់តែជាចំណង់របស់ពួកគេ។ អ្នកផ្សេងទៀតហ៊ានស្លាប់ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលខ្លួនស្រឡាញ់ចេញពីអគារដែលកំពុងឆាបឆេះ។ ហើយមានអ្នកខ្លះទៀតបានពលីជីវិតក្នុងសឹកសង្គ្រាម ដើម្បីជួយសង្គ្រោះមាតុភូមិរបស់ខ្លួនឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃខ្មាំងសត្រូវ។ ចុះចំពោះព្រលឹងរបស់មនុស្សវិញ តើវាមានតម្លៃប៉ុណ្ណាសម្រាប់យើង? តើយើងហាននិយាយដូចលោក អេហ្វ. ដាប់ប៊ិលយូ. អេធរ. មែយ័រស៍ (F. W. H. Myers) ថា៖

ខ្ញុំដូចជាមើលឃើញព្រលឹងរបស់មនុស្ស
ដែលសមនឹងយកឈ្នះតែជាប់យុំ

ទោះជាទាសករ ក៏អាចសមធ្វើជាស្តេចធំ
 ចែកចាយនូវក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់ដែលគ្មានខ្លឹមសារ។
 គួរឲ្យអាណិតណាស់ដោយសារគេស្តាប់ជាក់ច្បាស់នឹងការសម្តែង
 ភ្លាមនោះមានសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ខ្លាំងក្លាជ្រៀតចូលប្រដែង
 មកអង្រួនជួងចិត្តខ្ញុំដូចជាសំឡេងត្រែលាន់រំពេង។
 ឱ! ខ្ញុំចង់សង្គ្រោះអ្នកទាំងនេះ និងស្ម័គ្របូជាជីវិតដើម្បីសង្គ្រោះគេ
 ស៊ូស្លាប់ដើម្បីជីវិតរបស់គេ
 និងស្ម័គ្រវិនាសខ្លួនឯងដើម្បីគេទាំងអស់គ្នា។

ស៊ូស្លាប់ដើម្បីជីវិតរបស់គេ និងស្ម័គ្រវិនាសខ្លួនឯងដើម្បីគេទាំង
 អស់គ្នា។ នោះមិនមែនមានន័យថា មនុស្សគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែត្រូវស្លាប់
 ដើម្បីជំនឿនោះទេ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបម្រុងទុកមនុស្សមួយចំនួន
 តូច ដើម្បីស្លាប់ដោយ ត្រូវគេដុតនឹងភ្លើង ចាក់ដោយលំពែង និង
 កាត់ក្បាលចោល។ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងរាល់គ្នាវិញ យើងអាចមាន
 អាកប្បកិរិយាស៊ូស្លាប់ ចិត្តឆេះឆ្ងល ហើយប្តេជ្ញាចិត្តដើម្បីជំនឿដូច
 ពួកមរណសាក្សី។ យើងរាល់គ្នាអាចរស់នៅក្នុងនាមជាអ្នកដែល
 បានថ្វាយជីវិតខ្លួនដល់ព្រះគ្រីស្ទរួចទៅហើយ។

ទោះឈឺឬជាមានឈឺក្តាងមានមុជ
ឥន្ទធនូពែនពត់ រួមទាំងផ្គុំលាន់
បង្ក្រាបរូបកាយព្រលឹងខ្ញុំឲ្យទាន់
ឲ្យទ្រង់រូសរាន់ភ្នំរាស់ជីវិតខ្ញុំទៅ។

— មិនស្គាល់អ្នកនិពន្ធ

រង្វាន់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

ជីវិតដែលបានលះបង់ដើម្បីព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនឹងទទួលបាន រង្វាន់ជាទីគាប់ចិត្ត។ អំណរអរ និងភាពរីករាយគឺជាធាតុពិតនៃជីវិត ក្នុងការដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ។

ព្រះសង្គ្រោះតែងមានបន្ទូលដដែលថា «អ្នកណាដែលរកបាន ជីវិតខ្លួន នោះនឹងត្រូវបាត់ជីវិតទៅ តែអ្នកណាដែលបាត់ជីវិត ដោយ យល់ដល់ខ្ញុំ នោះនឹងបានជីវិតវិញ»។ តាមពិត ព្រះបន្ទូលត្រង់នេះ ទ្រង់បានលើកឡើងដដែលៗស្ទើរតែច្រើនជាងអ្វីៗផ្សេងទៅទៀត នៅក្នុងដំណឹងល្អទាំងបួន (សូមអាន ម៉ាថាយ ១០:៣៩, ១៦:២៥; ម៉ាកុស ៨:៣៥; លូកា ៩:២៤, ១៧:៣៣; យ៉ូហាន ១២:២៥)។ ចុះ ហេតុដូចម្តេចបានជាទ្រង់លើកឃ្លាដដែលៗយ៉ាងដូច្នោះ? តើមិន មែនដោយសារតែ វាជាគោលការណ៍ចម្បងមួយរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលគេឲ្យឈ្មោះថា ជីវិតឱបក្រសោបជាជីវិតដែលបាត់បង់ តែជីវិត ដែលលះបង់ដើម្បីបម្រើទ្រង់គឺជាជីវិតដ៏ពិត ជីវិតដែលទទួលបាន

ការសង្គ្រោះ មានអំណរ និងជាជីវិតរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចទេឬអី?

ការធ្វើជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមិនបានបម្រើព្រះជាម្ចាស់អស់ពីចិត្ត នឹងនាំឲ្យជីវិតរបស់អ្នកនោះមានពេញដោយការឈឺចាប់។ ការបម្រើទ្រង់ឥតឈប់ឈរគឺជាផ្លូវដែលធ្វើឲ្យយើងទទួលបានអំណរដ៏គាប់ប្រសើរពីទ្រង់។

ការធ្វើជាសិស្សដ៏ពិតគឺជាការធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយយើងនឹងឃើញថាការបម្រើទ្រង់គឺមានសេរីភាពពេញលេញ។ អស់អ្នកដែលពោលថា «...ខ្ញុំស្រឡាញ់ ចៅហ្វាយខ្ញុំ...ខ្ញុំមិនចេញទៅទេ» (និក្ខមនំ ២១:៥) អ្នកនោះមានសេរីភាពពិតប្រាកដ។

សិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវមិនជាប់ជំពាក់ជំពិននឹងរឿងកំបុកកំបុក ឬរឿងដែលមិននៅស្ថិតស្ថេរនោះទេ។ គាត់ខ្វល់ខ្វាយតែនឹងការដែលនៅអស់កល្បជានិច្ចប៉ុណ្ណោះ។ ជាក់ស្តែងដូចជាលោក ហ៊ីដសិន ថេល័រ (Hudson Taylor) ជាដើម គាត់អសប្បាយនឹងស្តាប់ចិត្តជាមួយនឹងរបស់ដ៏បន្តិចបន្តួចដែលគាត់មាន។

គ្រីស្ទបរិស័ទមើលទៅដូចជាមិនសូវមានឈ្មោះបោះសម្តែង តែគាត់ល្បីល្បាញដែរ។ ទោះបីគាត់ជាអ្នកដែលគ្មាននរណាស្គាល់ តែមនុស្សទាំងអស់ស្គាល់គាត់យ៉ាងច្បាស់។ ទោះបីគេចាត់ទុកគាត់ដូចជាមនុស្សហៀបនឹងស្លាប់ តែគាត់ពិតជានៅមានជីវិត។ ទោះបីគេ

ធ្វើទារុណកម្មគាត់ តែគាត់គ្មានទោសដល់ស្លាប់ទេ។ ទោះបីគេធ្វើ
ឲ្យគាត់មានទុក្ខព្រួយ តែគាត់សប្បាយចិត្តជានិច្ច។ ទោះបីគាត់ជា
អ្នកក្រ តែគាត់បានធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើនក្លាយទៅជាអ្នកមាន ទោះបី
គាត់គ្មានអ្វីសោះ តែគាត់មានសព្វគ្រប់ទាំងអស់វិញ (២កូរិនថូស
៦:៩-១០)។

បើជីវិតនៃគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ពិតជាជីវិតមួយដែលស្តាប់ចិត្តខាង
ឯវិញ្ញាណជាងគេនៅផែនដីនេះ នោះយើងអាចដឹងប្រាកដថា គ្រីស្ទ-
បរិស័ទនឹងទទួលរង្វាល់ច្រើនជាងគេនៅឯស្ថានសួគ៌។ «លុះដល់
បុត្រមនុស្សប្រកបដោយសិរីរុងរឿងព្រះបិតារបស់ព្រះអង្គយាងមក
ជាមួយពួកទេវតារបស់ព្រះអង្គ ព្រះអង្គនឹងប្រទានរង្វាន់ ឬដាក់ទោស
ម្នាក់ៗ តាមអំពើដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត» (ម៉ាថាយ ១៦:២៧ គខប)។

ហេតុដូច្នោះហើយ មនុស្សដែលទទួលព្រះពរពិតប្រាកដទាំងនៅ
ពេលនេះ និងអស់កល្បជានិច្ច នោះគឺជាអ្នកដែលអាចនិយាយដូច
លោក ហៀល ប័រដិន (Bill Borden) ជានិស្សិតនៅសាកលវិទ្យាល័យ
យ៉េល (Yale) ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវអើយ ទូលបង្គំបានដកខ្លួន
លែងធ្វើជាម្ចាស់លើជីវិតខ្លួនឯងទៀតហើយ។ ទូលបង្គំសូមយាងទ្រង់មក
សោយរាជ្យក្នុងចិត្តទូលបង្គំ។ សូមទ្រង់បំផ្លាស់បំប្រែ លាងសម្អាត ហើយ
ប្រើប្រាស់ទូលបង្គំតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ចុះ»។

សិស្សដ៏ពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះទ័យឃើញមនុស្សវិនាសបង់
 ព្រះយេស៊ូវគ្រងលើបល្ល័ង្កពេញដោយសិរីល្អដោត
 ទ្រង់ទតឃើញលោកានៃមនុស្សគួរឲ្យអាណិតពេញដោយទុក្ខសោក
 ទ្រង់យាងមកលោកលះព្រះជន្មដោយក្តីស្រឡាញ់។
 វិនាសហើយ វិនាសហើយ! មនុស្សវិនាសនៅនឹងមុខយើង
 ដួងចិត្តក៏ចំបែងរងទុក្ខខ្លោចផ្សារ
 ព្រះគ្រីស្ទសង្គ្រោះតែគ្មានអ្នកប្រាប់ពួកគេឡើយណា
 ឲ្យរួចសង្គារផុតពីបាបកម្ម។

ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះទ័យឃើញមនុស្សវិនាសបង់
 ទ្រង់យាងមកគង់ក្នុងលោកាដ៏សែនវេទនា
 ទ្រង់រកអ្នកវង្វេងទ្រង់លូងលោមអ្នកកើតទុក្ខា
 ទ្រង់ប្រោសឲ្យជាដល់ចិត្តដែលខ្លោចខ្មាំងនិងបាក់បែក។
 វិនាសហើយ វិនាសហើយ! រដូវចម្រុកកំពុងតែទៅហួស
 អ្នកច្រូតក៏តិច យប់យន់ទន់ទោរមកដល់
 ព្រះគ្រីស្ទត្រាស់ហៅអ្នក មកច្រូតចូរកុំរុញរា
 ព្រោះព្រលឹងនៃមនុស្សម្នាមានតម្លៃណាស់ណាសម្រាប់ទ្រង់។

មនុស្សខ្លះសម្បូរចាយវាយខ្លាំងណាស់ តែសម្រាប់ព្រះមានតិចតួចទេ
ពេលសម្រាប់ខ្លួនសម្បូរណាស់ដែរ តែព្រះគ្មានទេរល់ខ្លាំងណាស់
គ្មានពេលបំពេញកិច្ចការព្រះគ្រីស្ទ ទៅជួយដល់មនុស្សកំពុងស្រែកឃ្លាន
ជួយព្រលឹងមនុស្សកំពុងរង្វេង ជួយគេឲ្យស្វែងរកអំណរអស់កល្ប។

វិនាសហើយ វិនាសហើយ! មើលគេហៅយើងចុះ

“នាំព្រះអ្នកមក ហើយប្រាប់យើងពីទ្រង់ផង
យើងអស់កម្លាំងមានបន្ទុកច្រើនកន្លង
ទឹកភ្នែកហូរសៅហ្មងនាំឲ្យភ្នែកស្រវាំង”។

ព្រះអង្គមិនសព្វព្រះទ័យឃើញមនុស្សវិនាសបង់
ខ្ញុំជាអ្នកដើរតាមទ្រង់ តើខ្ញុំអាចរស់នៅបានសុខសាន្តយ៉ាងដូចម្តេចទៅ
ពេលព្រលឹងមនុស្សកំពុងតែធ្លាក់នរយ៉ាងជ្រៅ
បាត់រសាត់ទៅដោយខ្ញុំមិនបានជួយ។
វិនាសហើយ វិនាសហើយ! យើងមិនស្ម័គ្រចិត្ត
ម្ចាស់ខ្ញុំអើយអាណិត ប្រណីសន្តោសផង
សូមបំបរមង់ចំណង់លោកីយ៍តែម្តង
ឲ្យទូលបង្គំរស់ផងតាមទស្សនៈរបស់ព្រះអង្គ។

— លោកស្រី លូស៊ី អរ. ម៉ែយើរ
(Lucy R. Meyer)

កំណត់យោង

ជំពូកទី១

១. មកពី H. A. Evan Hopkins, *Henceforth*, Chicago: IVF, ឆ្នាំ១៩៥៤, ទំព័រ២០។

ជំពូកទី២

១. មកពី *Men of His Right Hand* ដោយ ទស្សនាវដ្តី Witness ខែមករា ឆ្នាំ១៩៦១។

២. មកពី A. N. Groves, *Christian Devotedness*, Kansas City: Walterick Publicshers, ឆ្នាំ១៩៧៥។

៣. មកពី Norman Grubb, *C. T. Studd*, London: Lutterworth Press, ឆ្នាំ១៩៥៧, ទំព័រ៦៤។

៤. លោក ស៊ី. ជី. ស្ទឹង បានទុកប្រាក់ចំនួន ១៣៤០០ ដល់ស្នើសុំចំនួនប្រាក់ប្រមាណ ជា \$៤០០,០០០ ដុល្លារឆ្នាំ២០១៤នេះ។

៥. មកពី Elisabeth Elliot, *Shadow of the Almighty*, New York: Harper & Brothers, ឆ្នាំ១៩៥៨, ទំព័រ២៤៦។

៦. មកពី *Christian Devotedness*, ទំព័រ២៦-២៧។

៧. មកពី G. H. Lang, *Anthony Norris Groves*, London: The Paternoster Press, ឆ្នាំ១៩៤៩, ទំព័រ៥៤។

ជំពូកទី៥

១. មកពី Norman Grubb, *C. T. Studd*, London: Lutterworth Press, ឆ្នាំ១៩៥៧, ទំព័រ៣៦។

២. មកពី Elisabeth Elliot, *Shadow of the Almighty*, New York: Harper & Brothers, ឆ្នាំ១៩៥៨, ទំព័រ៥៨-៥៩។

៣. មកពី Billy Graham ក្នុង *Mission Commitment*, វគ្គទី១, អធិប្បាយនៅ InterVarsity Christian Fellowship Conference, Urbana IL, ឆ្នាំ១៩៥៧, ប្រធាន-បទសន្និបាត៖ One Lord, One Church, One World។

៤. មកពី J. C. Ryle, *Practical Religion*, London: James Clarke & Co. Ltd., ឆ្នាំ១៩៥៩, ទំព័រ១៣០។

ជំពូកទី៦

១. មកពី C. H. Mackintosh, *Genesis to Deuteronomy*, Neptune, NJ: Loizeaux Brothers, ឆ្នាំ១៩៧២, ទំព័រ៤៩៨។
២. មកពី C. H. Mackintosh, *The Mackintosh Treasury*, Neptune, NJ: Loizeaux Brothers, ឆ្នាំ១៩៧៦។

ជំពូកទី៩

១. មកពី C. H. Spurgeon, លើកឡើងនៅក្នុងសៀវភៅ *The Prairie Overcomer*, Three Hills, Alberta: Prairie Bible Institute, ខែមិនា ឆ្នាំ១៩៥៧, ទំព័រ៨១។
២. មកពី <http://www.worldometers.info/world-population/> នៅថ្ងៃទី ២២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១៤។

ជំពូកទី១០

១. មកពី Gordon Arnold Lonsdale, ទស្សនាវដ្តី *TIME*, ១៧ កុម្ភៈ ១៩៦១។
២. មកពី Wesley L. Gustafson, *Called But Not Going*, Chicago: IVCF Press, ទំព័រ១០។
៣. មកពី លោក Cable និងលោក French, *Ambassadors For Christ*, Chicago: Moody Press, មិនដឹងកាលបរិច្ឆេទ។

ជំពូកទី១២

១. លោក ចន និង លោកស្រី ប៊ែតធី ស្តេម (John and Betty Stam) ជាបេសកកម្មនៅ ប្រទេស ចិន ដែលពួកកុម្មុយនីស្តបានសម្លាប់ នៅឆ្នាំ ១៩៣៤។
២. មកពី Elisabeth Elliot, *Shadow of the Almighty*, New York: Harper & Brothers, ឆ្នាំ១៩៥៨, ទំព័រ២៤០។

បើលោកអ្នកចង់ដឹងព័ត៌មានពីសៀវភៅគ្រីស្ទបរិស័ទជាភាសាខ្មែរផ្សេងៗទៀត
សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ៖

Looking for more Christian resources in the Khmer language?

Visit: <http://www.cambodianchristianresources.com>